BABAM İFLAS EDİNCE

Evlilikten beklentim romantizm ve aşk üzerine değildi.
Hem mantığı elden bırakmamak lazımdı.
Mantık dediğim şey de eşittir "AVM Özgürlüğü"

Asude Akın

Asu Yayınlar

1. Bölüm

“Bu renk bir ton açık kalıyor anne? Delirdin mi? Giyemem bunu., gitmiyorum okula işte” diyerek yatağa boylu boyunca uzandım…

Annem birkaç haftalığına Kore’den ziyaretime gelmiş, bu süre boyunca beni özüme döndürme gibi hayallerle etrafımda dönüyordu.

Elindeki Christian Louboutin marka ayakkabıyla kapı önünde durup, sinirden çatlamak üzere olduğu bakışlarını bana dikerek konuşmaya başladı:
“Bu topuklar beyninin pekmezini akıtınca kanınla muhteşem bir uyum gösterir ama.” Dedi sinirle. Sanırım ağlamak üzereyim, hayatımın en berbat günü.

Ayakkabılarım bir haftada renk değiştirmiş ve beni herkese rezil etmek ister gibi saçma sapan bir uyumsuzluğa neden olmuşlardı.
Ben Rowena .. Sprachcaffe Brighton’a giden tek Koreli’yim. Aslında annem Çinli ama siz bunu unutun. Adım Park Wee Na ancak etrafımdaki aristokrat tabakaya kendimi Rowena diye tanıttım. Hadi ama buradaki insanları bilemezsiniz. Kuzey Kore’yi Güney Kore’nin başkenti sanıyorlar ve benim de Japon olduğumu düşünüyorlar. Koreli olmak bile sanki Londra’nın kenar mahallelerinde olmaktan daha kötüymüş gibi suratlarını limona çeviriyorlar. Ve ben limonu hiç sevmem!

3 yıldır üst üste 4. Sınıfı okuyordum. Okuldaki hocalar hariç herkes benden birkaç yaş küçük ancak kimsenin yaşıma ilişkin bilgisi yoktu. Bu benim hayatımın en büyük sırrı. 23 yaşında bir üniversiteli olmayı utanç verici bulmak annemle hem fikir olduğumuz tek konu..

Marka takıntıma gelecek olursak İngiltere’nin en ünlü dil okullardan birine gidiyorum. Kraliyet ailesi üyelerinin, sosyetik İngilizlerin derin tarihini, filolojisini ve ekonomik toplumsal köklerini öğrenmek için akın ettiği, jet sosyetenin en uğrak yeri burası. Böyle bir okulda marka ve uyum takıntısı olmayana yamyamlar köyündeki yabancı obez adam muamelesi yapıyorlarken sıradan görünmeyi göze alamam değil mi? Okulda tek çekik olmamın üzerimdeki baskısını ise anlatamam. Eee bu da doğal olarak kutsal bir misyon yüklüyor omuzlarıma.

“Kore’nin imajı bana bağlı anne. Bir nevi Kültür ateşesiyim.” Dedim anneme, o da gelip saçımı karıştırarak “tabi tabi, Zaten bu sarı kafaların da çok umurunda Kore.” Diye karşılık verdi.

Bu sözler üzerine derin bir nefes verip, modern olmakla yakından uzaktan alakası olmayan anneme umutsuzca baktım.

Anneme trene dalan öküz gibi bakmamın bana hiçbir faydası yoktu. Büyük bir sorunla karşı karşıyaydım. Ya ayakkabılarım değişecekti ya da kıyafetlerim.. Lanet olsun ki okulda giyeceğim kıyafetleri haftalık olarak çok önceden belirliyordum. Ne yazık ki büyük (!) bir hata yaparak göz yanılmasıyla seçtiğim petrol yeşili ayakkabılarımın bluzuma uymadığını fark etmemse çok geç oldu!

Siyah her şeyi örter dimi? Siyah ayakkabılardan birini geçirip çıkmak zorunda kaldım. Bir

ayakkabının idama giden bir mahkum hissi vereceğini düşünemezdim, aynı zamanda bir Gucci'nin de beni bu kadar mutsuz edebileceğini.

Canım yanıyordu yürürken. Ayakkabı sıktığından değil elbette psikolojik bir acıydı bu. Adeta Burun estetiğinden çıkmış yeni hasta gibi canım yanıyordu. Yanlış anlamayın elbette burnum estetik değil, sadece ayakkabılarımın planıma uymaması karşısında yaşadığım acıyı tarif ediyorum. Bu arada burnumu biraz kaldırtsam mı acaba?

Şimdi ise felaket görünen siyah ayakkabılarımla "Viktoryan Dönem Kelime Analizi" dersine yetişmeye çalışıyorum. Bir kamyon çarpsa diye dua etmek için çok geç, an itibariyle okulun kapısındaydım ve buraya hiç kamyon girmezdi.

Derse geç kalmıştım ve utana sıkıla koşuyordum. Dersliğe giden koridora geçmek için camlı kapıyı tüm gücümle itmek gafletinde bulununca terli elim camdan bir güzel kayıp kendi başına sefer çıkmışken yüzüm son hızla cama yapıştı. Beynim sarsılmış, gözlerim kamaşmış kafamın üstünde dönen kuşların cıvıltısını duymuştum. Uzaklardan belli belirsiz bir "Ouvvv" sesi gelmişti ancak dönüp bakmaya cesaretim yoktu.

"Ayakkabının Laneti…." Bir korku filmi çekersem adı kesinlikle bu olacak. Bu gün kahrolasıca bir ayakkabı yüzünden başıma gelmedik kalmamıştı. Ayakkabının ne suçu var demeyin. Bunlar hep onun başının altından çıkıyor. Paralel evren, gizli dünyalar, mistik güçler, sırlar kapısı.. Evet bunların hepsine inanıyorum.

Birkaç saniye kendime gelmek için kapıda dikiliyorken beynimin yerinden oynadığını sandığım için kafamı da birkaç kez öne arkaya sağa sola hareket ettirdim. Başımı geriye atmıştım ve öne atmak için hızla savururken karşımda dikilen adamın burnuna indiriyordum nerdeyse. Muhtemelen burnu kırılacak, estetik gerekecekti. Belki iki kişi gitsek indirim bile yaparlardı. Ah neler diyorum ben karşımda bir çekik dururken.

Evet bana kapıyı açan ve kimbilir kaç dakikadır şuursuzca beni izleyen bir çekikti. Hem de ırkımı yeterince tanıdıysam bir de Koreliydi. O da bana çölde rastladığı kutup ayısı gibi bakarken birisi sanki pause tuşuna basmış da bizi izliyordu. İlk konuşan o oldu

"İyi misin?" diye sordu.

İyi miyim? Sanırım ufak çaplı bir beyin kanaması geçiriyordum. Neyse ki annemin dediğine göre beyin yerine bir yığın saman taşıdığımdan hayati tehlikem yoktu.

Benden en az beş yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim adama bir şey demeden onu itip koridorda yürüdüm. İkinci derse bile geç kalmak üzereydim.

Arkamdan bakıp surat büzdüğünü görebiliyordum. Ne yani kendimi zorla Rowena yapıp bu sarı kafaların arasında karışmışken bir çekikle konuşup imajımı zedeleyemez, onunla küçük bir komün kurup okulda "Koreliler" diye adlandırılmayı göze alamazdım. Neticede muhabbet hemşeri muhabbetine dönecek ve kütük sormaya kadar gidecekti. Busanlı olduğunu düşündüğüm şu köy adamı da yanımda aksesuar diye gezdirmeye hiç niyetim yoktu. Sahi kimdi ki bu adam?

Neyse iki dakika içinde unutup nihayet Derse girmiştim sağ salim. Arka kapıdan anfiye inip köşede bir yere büzüldüm. Her dakika başı bir sıra aşağı kayarak dersin sonunda en önde

olmayı başarmıştım. Hoca son dakikalarda yüzüme bakarak ders anlattığı için benim gözlerimdeki o çakmak çakmak çalışkan ifadeyi görmüş olmalıydı.
Zavallı adam beni en başından beri orada oturuyorum sanıyordu.

Dersi bittikten sonra doğru düzgün ara bile verilmeden yeni ders başladı. Finans ve Pazarlama dersiydi ve şimdi en önde oturduğum için tüm soy ağacıma iyi dileklerimi yollayarak gelecek konuşmacıyı bekledim. Bu dersi tembel hoca anlatmaz dışarıdan konuşmacılar gelirdi. Diğer ülkelerden sıra dışı adamlar gelip bize ahkam keser, ağzımızın suyunu akıtırlardı. Herkes kısa bir süreliğine idealist olup dünyayı kurtarma hesapları yapar ders bittiğinde ise babalarının parasıyla alınan lüks ötesi otomobillerine binerek paranın keyfini sürerlerdi.

"Küresel Ekonomi'de Küçük Şirketleri Uluslar arası Güçler Haline Getirme" gibi kelime israfı yapılan bir konu hakkında bir konuşmacı gelecekti yaşlı profesörün dediğine göre. Büyük oylama sonucu dünya güzeli seçmişlerdi sanki. Adam kapıda durup sahneye çıkmayı mı bekliyordu?

"Sevgili öğrencilerimiz şimdi karşınıza Kore'nin en genç işadamlarından başarılı yönetici Kim Joo Won." dedi profesör yüzündeki yaşlılık çillerini dans ettire ettire.

Durun bir dakika Koreli mi? Aman Allah'ım.. Buna sevinmeliyim, üzülmeliyim derken kapıdan giren kişiyi görünce yerin dibine giresim gelmişti. Az önce kafayla dalmanın eşiğinden döndüğüm adamdı. Biraz önceki taşralı görüntüsünden eser kalmamış siyah takım elbisesi içinde cayır cayır yakıyordu ortalığı.

Kızlardan birkaç çığlık kopunca utançla başımı eğdim. Ah şu İngilizlerin avama düşkünlüğü!

Profesörün deyimiyle genç işadamı hikayesini son derece mütevazi bir şekilde anlatıyordu. 20 yaşında babasından kalan küçük bir deri atölyesinin başına geçtiğinde işe nerden başlayacağını bile bilmezken 10 yıl gibi kısa bir sürede Kore de ihracatta rekor kıran şirket olduğunu öve öve bitiremedi. O atölyeden herhangi bir şey alacak kadar kör olan kadınları anlamayı sonraya bırakarak esneye esneye adamın ifadesiz suratına bakıyordum.

Tamam kabul ediyorum duruşu, öz güveni, karizması hatta İngilizcesi muhteşemdi ama ben neden dondurma görmüş külah gibi hissediyordum. Bu hissi pekiştiren sevgili profesörüm eliyle beni işaret ederek konuşmaya başladı:
"Bayan Park Wee Na da Kore'nin tanınmış başarılı ailelerinden birinin kızı ve bizim de 5 yıldır, yoksa 6 mıydı Wee Na. Ah tabi 7 olmalı, 7 yıldır öğrencimiz." Dedi

Evet sevgili hocam şu an beni giyotine götüren celladım oldunuz tebrikler büyük ödülü kazandınız. Tanrım! Utançtan yerin dibine girmeyi bugün sayısızca tecrübe edip haklarımı tükettiğimi sanırken hocam durmaksızın devam ediyordu.

"Wee Na'cım bize Kore parasının sterlin karşısındaki değeriyle ilgili birkaç şey söyler misin? Bay Kim Sterlin konusunda tecrübesiz ve sen de bizim öğrencimiz olarak ulusal paranızla karşılaştırır mısın?" diye sordu.

Bayılma numarası mı yapsam, tutar mı ki? Şimdi telaştan oscarlık oyunculuğumu icra edemeyebilirim. Gereken gazı kendime verdikten sonra konuşmaya başladım.

"Bir sterlin Kore parası Yen karşısında daha değerli ancak ee piyasa şartlarında enflasyon ve

risk eee sonra arz talep…" Ah Tanrım! Lütfen benim canımı şurada al ve herkes sınıftan çıktıktan sonra geri ver!

"Yen mi? Won'dan bahsetmeniz gerekiyordu. Bildiğiniz gibi Yen Japon para birimi" dedi Koreli iş adamımız. Resmen sırıtıyordu.

Yen Japon mu? Evet iyice asimile olup sarı kafalara benzediğim artık tescillendi. Onlar da Koreyi hep Japonyayla karıştırırlardı. Ancak şu an bunun ne yeri ne zamanıydı. Joo Won'un yüzüne bakarken alayla bana gülümsediğini fark edebiliyordum.

Gülümsemesi bir canavara dönüşüp kulağımda yankılanıyordu. Hayır canavar değildi bu sesin sahibi tüm sınıfın bana gülen uğultusuydu. Katil olmak için tam zamanıydı. Elimdeki kalemi hızla atıp adamın şah damarına isabet ettirip ölümüne sebebiyet versem… Hayır hayır.. Hiçbir şey yapamazdım, yapamadım da. Koreli yakışıklı işadamımız konuşmasını bitirip sınıftan çıktı. Onun gözünde aptal, zengin, şımarık, cahil bir kız olarak yer ettiğime emindim. Bana ne kadar da tezat sıfatlar oysaki!

O da benim öldürülecekler listesinde ilk sırada yer alıyordu artık. Öldürmek yasal olduğu an ilk icraatımı acımasızca uygulayacaktım.
Kimseyle konuşmadan direkt eve geçtim. Okuldan çıkarken birkaç hoca da Joo Won'u yolculuyordu. Adamın arabasına pis pis bakıp az sonra bir kazaya kurban gitmesi için dua ediyordum. Tamam arabaya yazık olacaktı ancak şimdi şu güzelim Chevrolet'yi düşünemezdim.

Eve geçince hemen ayakkabıları çıkarıp çöp kutusuna fırlattım. Annem kapının yanında yere oturmuş avam bir ifadeyle bana bakıyordu. Şu kadına bir leydi gibi bakmayı hiçbir zaman öğretemeyecektim.

"Bence o ayakkabıları atma, ihtiyacın olacak" dedi bakışlarını yukarı kaldırmadan.

"Ay anne ne ihtiyacım olacak, bugün bu salak Gucci yüzünden başıma gelmeyen kalmadı." Dedim. Saçlarımdaki postişleri çıkarırken annem de Çince birkaç küfür savurup konuşmaya başladı..

"Kore'ye dönüyoruz kızım, baban iflas etmiş." Dedi.

Hani yol ortasında durursun da üzerine son hızla bir tır gelir… Ne kaçabilirsin ne bağırabilir. Sadece kalırsın yol ortasında. Ben de evin ortasında öylece kalakalmıştım. Ne düşmek üzere olan postişim umurumdaydı ne çalan binlerce dolarlık telefonum…

Yüzümde aptal bir ifadeyle bembeyaz bir heykele dönmüştüm. Afrodit benzemediği kesindi bu heykelin. Çarpık suratımı hemen düzeltip çöpteki Guccileri alı bağrıma bastırdım. Kendi öz kanımdan canımdan bebeğimmiş gibi sarmaladım ayakkabıları. Gözyaşlarım üstüne damlarken Guccinin dişe benzeyen topukları boynuma geçiyordu. Vampir olup kanımı emmek için boynumu ısırıyor gibiydi.
İyimser bir yorum getirerek konuştum:
"Artık ayda bir kez giyemeyeceğim, olsun haftada bir kez de giyilebilir bu ayakkabılar." Dedim.

Paramız azalacağına göre sık sık görmek zorunda kalacaktım bu ayakkabıları. Ufak tefek bir

kadın olan annem birden ayağa kalkınca devleşmiş gibi göründü gözüme. Onun da topukları yüksekti galiba, eğilip ayaklarına bakıp "Anne sen topuklu mu giydin?" diyecektim ki annem kafama şaplağı geçirip konuştu

"Onlar tek ayakkabın olabilir salak kızım, en dibe battık." Dedi.
Birkaç saniye olayın ciddiyetini düşünüp –tamam tamam yarım saat kadar – bugüne değin hiç olmadığım kadar zeki bir bakış atıp kendimden son derece emin olarak konuştum:
"Birkaç ay sonra mezun oluyorum. Merak etme anneciğim kasamızı tekrar doldururum." Dedim böbürlenerek.

"Ahhhh istemez istemez.. Zaten babanın senin için başka bir planı var." Dedi annem,

benden korkuyor muydu annem yoksa.. Niye başını böyle çevirip gözlerini kaçırdı ki?

Gayri ihtiyari "Neymiş?" diye sordum

Annem az önce bakışlarını kaçırmak için çevirdiği başına yavaşça bana döndü. Suratında hain, imalı, gıcık ve resmen kötü adam sırıtışı vardı. Ağzını yaya konuştu:

"Koca"

2. Bölüm

"Koca mı? Koca nee? Koca bir çanta dolusu kemer mesela? Ah anne geçen gün aldığım siyah işlemeli pantolonumun göz alıcı bir kemere ihtiyacı var. Hatırlattığın iyi oldu." Dedim gülerek. Hayallere kapılma hızıma hayrandım. Sağ basen kısmında değerli taşlarla süslenmiş pantolonumla okulda bir Hollywood yıldızı gibi salınacağım anı düşünüyordum. Annemin sesiyle okul koridorundan eve ışınlandım.

"Wee Na kızım bu İngiltere'de size ne yediriyorlar, seni her gördüğümde daha bir gerilemiş oluyorsun zeka konusunda." Diye karşılık verdi. Annemin kibarca geri zekalı demesini o an çok sevimli bulmuştum.

Kadın devam ediyordu bense hocaları dinlediğim kadar dinliyordum onu yani hiç…
"Koca diyorum eş, damat, yobo, herif, husband yani. Sen de gelin olacak, evinde oturacak, çocuk doğuracaksın." Dedi.

Ben ve çocuk ha! Çocukların ana okulu dahil her yerde yasaklanıp halktan uzakta mesela bir sığınakta rehabilite edilmesini isteyen ben; çocuk doğuracaktım öyle mi? Nedense ikinci kısım daha çok korkuttu beni. Koca kısmındansa çocuğa takılmıştım. Dünyaya Çin ve Kore ırkından müteşekkil (ki ailemin öz kızıysam yani bilmediğim başka milletlerin genini taşımıyorsam) bir çocuk getirme fikri içimde karınca ordusu varmışçasına kanımı hareketlendirmiş, midemi olimpiyat sahasına çevirmiş, beynimde Rio Karnavalı meydana getirmişti.

Koca adayım Avrupalı olamazdı. Babamın beni "yabancıya gitmesin" diyerekten bir çekikle akraba evliliğine sürükleyeceğinden emindim. Yanılmamıştım.

Evleneceğim adamın Koreli olduğunu öğrendiğimde Nina Ricci parfümüm yere düşüp güzelim şişesi tuzla buz olmuşçasına içim dağlanmıştı.

"Evlenirim ama çocuk doğurmam." Diye lafa daldım.

Ne o evlenmeyeceğimi düşünmediniz değil mi? Hadi ama hepimiz bir gün evlenme fikriyle yaşarız. Tamam benim hayallerimde Oscar almış, ne bilim modada devrim yaratmış, aristokrat sporu polo'da dünya birincisi biriyle ya da ünlü bir futbolcuyla evlenmek olsa da sevgili sponsor babacığımın kendi hakiki üretimi öz kızını öyle biriyle evlendirmeyeceğini biliyordum. Bizimkiler iflasa geçmişken artık kocamın gen haritasını çıkarmaktan vazgeçmeliydim.

Benim için yakışıklı olsun, karizma olsun derdi yoktu. Hah bunlar da olursa yok almam demem yani.. Beni sadece Louis'den, Roberto'dan, Giorgio'dan ayırmasındı ve hepsini gardırobuma dizsindi yeter. Zaten birkaç ay sonra okul bitince bu tür görüşmeler başlayacak ve ben de içlerinden birine "onda bunda şundadır, şunda bunda ondadır yeşil dolarlar kimdeyse benim gönlüm ondadır" Yapıp sonunda evlenecektim.

Evlilikten beklentimi romantizm ve aşk üzerine kurarak okuduğu romanlardan etkilenip evde kalan kızlardan biri değildim ben, mantığı elden bırakmamak lazımdı. Mantık dediğim şey de eşittir "AVM Özgürlüğü"

Evlilik süresince ki bu sıkıcı formaliteleri ailemin benim yerime yapması iyi olmuştu. Hem de annemin dediğine göre bizimkiler en dibe batarken bu koca benim can simidim olacaktı. Guccileri haftada bir giyme fikrini bu kadar kolay edemezdim değil mi?

Annemin öve öve bitiremediği kocam olacak şahıs babamın çocukluk, gençlik arkadaşının yani serseri dönemlerinde kendiyle serserilik yapan arkadaşının iş adamı oğluydu. Yıllar evvel bu iki arkadaş birbirlerine söz vererek çocuklarını evlendirme kararı almışlardı. Babam geleceği görmüş olmalı ki bizi evlendirmeyi düşünmüş. O çocuğun ilerde başarılı olacağını sezmiş olmalı. Gerçi geleceği yeterince görmüş olsaydı sanırım batmazdı. Tatillerini artık Karayiplerde değil de Jeju'da geçirecek olmaları anneme dokunmuş gibi gelmiyordu yine de. Ancak bence bu da bir felaketti. Neyse ki evlenip bu iç karartan drama şahit olmayacaktım.

Annem detayları anlatırken ben de tırnaklarımdaki ojeyi silmekle meşguldüm. Manikürcümü değiştirme zamanı gelmişti. Tırnaklarıma dehşet içinde bakarken durmadan hızlı hızlı konuşan annemi takip edemiyordum.

Yüzüne bakıp dudaklarını okumayı denedim ancak bakışım bir anda annemin giydiği eşofmana takılmıştı. Çinli bir kadın olan annemin genlerinde olan taklit etme yeteneği kendisini göstermiş ve eşofmanının üzerine "mike" yazısını okumuştum. Ahh bunu üreten annemin Çinli küçük akrabaları olmalıydı. Karanlık ve loş bir atölyede 18 saat çalıştırılan işçi çocuğun hüznünü ben de o an yaşadım. Kimse bir taklit üretirken övülmeyi bekleyemez. Ailemin maddi durumunun İngiltere'nin göbeğinde taklit eşofman giyecek kadar düşmesi karşısında gözyaşlarımı akıtıyordum ki makyajımı bozmaya hiç niyetim yoktu.

Nike giymemiş olsa da anneme sevecenlikle baktım. Kadıncağız benim için üzülürken ben onun taklit eşofmanına dalmıştım.

Her şeye “okey” diyip huzurlu bir uykuya daldım. Kocamın yani müstakbel kocamın şık bir giyim zevkine sahip olmasını dileyerek kendimi Paris Moda Haftasında gördüğüm harika bir rüyaya daldım.

Sabah hazırlanmak için yine 3 saat öncesinden kalkmıştım. Bu sefer kötü bir sürprizle karşılaşmamak için işimi garantiye alıp uyumadan önce 5 kez bugün giyeceğim kıyafeti denemiştim. Neticede kendime 10 üzerinden 10 vererek arabama yönelip okula gittim.

Koridorda birkaç arkadaş görünce onların yanına geçtim. Hepsi beni gördüklerinde abartılı bir selamlama yaptı. İçlerinden Colin isimli, safkan İngiliz atına 3. Göbekten akraba gibi duran çocuk, yapılmış dişlerini göstere göstere konuşmaya başladı:

“Oooo bayan Park Wee Na de gelmişler. Majesteleri bize soyadının Park olduğunu söylemediler.” Diye laubali şebeklikler yaparken iki Amerikalı kız da kıkırdayarak ona katıldı. Colin devam ederken ben de zoraki gülümsemeyle cool görünmeye çalışıyordum.

“Park derken Rowena, yani Hide Park gibi mi?” deyip at kişnemesi sesiyle koridoru gülmesiyle yankılandırdı.

“Hayır beyinsiz, Medical Park gibi. Birazdan o timsah dişlerine dirseğimi geçirince gideceğin hastanedeki gibi.” Dedim. Tabi içimden.

Yüzüme Versace’nin kötü bir özentisi olan basit bir çanta gibi her halinden taklit olan yapmacık bir tebessümle iğrenç esprisine güldüm.

Hep aynı şeyleri beğenmekte rekor kırdığımız için en çok sevdiğim arkadaşım olan Monicayla birkaç vitrin baktıktan sonra eve geçtim.

Annem evde yoktu ve ocakta halis mulis Kore yemekleri kokarken kendimi odaya zor attım. Ah Tanrım! Binlerce ot ve yumurtayla haşlanan o eti nasıl yiyebiliyordu bu insanlar. Bir de kimçi’yi plastik saklama kaplarına koyarak kıtalardan aşırıp evime getirmez mi? nerdeyse sinir krizi geçiyordum. Birkaç dakika sonra da annem gelmişti. Elinde sebze filesiyle Çinli Mahallesinde yaşayan balıkçı teyzelere benzemişti. Neyse ki okulda annemin burada olduğunu bilen yoktu.

İki ay annem yanımda kalıp okulu bitirmemi bekledi. Kalmanın eşiğinden döndüğüm notlarla okuldan mezun olmuştum. Adına diploma denen belgenin kağıdının basit bir matbaa işi olduğunu görünce 7 yıldır boşuna okuduğumu düşünmedim değil. Binlerce dolar vererek saçma sapan derslerine girmeye tenezzül ettiğimiz şu okul, ferman şekli verilen klişelerle dolu diplomayla bize ne mesajı veriyordu Allah bilir. Burada kuracağım bir küfür için biiiiiiiiiiiiiiiiiiip sesini verip olaya dönüyorum.

Annemin dediğine göre düğün hemen olacaktı ve biz de vakit kaybetmeden Seul’e döndük. Hemen dediğime bakmayın. En az 3 ay sonra hazır olurdum. Öncelikle otel, gelinlik, organizasyon ayarlanacak yurt dışından ekipler gelecek, modacılar kapıda sıra olup ölçümü alacak, müstakbel yobomla tektaş seçilecek, davetli listesi VIP ve ekonomik sınıf olarak yeniden düzenlenecek, Okul arkadaşları için otel ayarlanacak, dişler bakımdan geçecek, iç dış

yıkama yağlama bakım ve onarımı yapılacak, hatta gerekirse estetisyenlerle görüşülecekti.

Ayrıca bir dolu tapınak, büyücü, astrolog ziyaret edilip Çin takvimine göre evlenilecek ay seçilecek, şanslı olmak için yakılacak tütsüler, edilecek dualar, adanacak adaklar belirlenecekti. Hiçbir şeyi riske edemezdim.

Gelişimizden yaklaşık bir hafta geçmişti ki babam bana kocamla tanışma zamanı geldiğin söyledi. Evdeki birkaç parça değerli eşya satılmıştı. Durumumuz o kadar vahimdi yani. Bir yıl kadar en dibe doğru batacaktık. Yani onlar batacaklardı benim can simidim hazırdı bahsettiğim gibi.

Ailemin evi için tamamen umutsuz olduğumdan ve yakında beyaz yatlı prensime gideceğimden bazı taşralı adetlere göz yumuyordum. Kore yemeklerini hala yiyemiyordum ve tek yiyebildiğim suşiydi. Annem bu durum karşısında gerileyen zekamın iyice yerlere serildiğinden bahsetse de balıkta omega 8 vardı değil mi? Zekaya yardımcı bir şey neticede. Yoksa omega 9 muydu? 5 de olabilir tabi neyse. Matematikle aram hiç iyi değildi zaten.

Büyük gün gelince Ralph Lauren marka elbisemle eşimin karşısına çıkmaya hazırdım. Beni beğenmemesi gibi bir durum söz konusu olmayacağından kendimden emindim. Saçlarımı annemin ısrarıyla 45 yaşındaki ajummalar gibi tepeden toplayıp adamın karşısına çıktım.

Sırtı bana dönük olan kocacım babamın karşısında oturuyor ve hararetle bir şeyler anlatıyordu. Geniş sırtına hayranlıkla bakarken onun üzerinde Ermenegildo Zegna marka bir takım elbisenin nasıl da güzel duracağını düşünüyordum. Ancak bu mesafeden görebildiğim kadarıyla köşedeki terzi Kang acuşşinin diktiği sıradan bir takım elbise vardı kocamın üzerinde. Neyse ki Kang amca akıllılık edip kumaşı bol tutmamıştı yoksa şu güzelim kasları nasıl seçecektim.
Annem de arkamda durduğundan ebeveynlerden birinin lafa girmesini bekledim.

Babacığım ot çekmişçesine tembel bir sırıtışla karşısındaki adamı dinlerken adam da şunları söylüyordu:
“O gün halini bir görmeliydiniz, hatırladıkça gülüyorum.” Diyordu.

Bu ses kulaklarıma bir yerden çalındı ama nerden? Herhalde biz çekiklerin sadece yüzlerimiz değil seslerimiz de birbirine benziyordu.

Üzerinde durmayıp Kraliyet mensubu biriymişim de 19. Yüzyılda yaşıyormuşum gibi kibarlıktan zor duyulan bir öksürme sesi çıkardım. Bir tilki kadar sağlam kulakları olan babam hemen bana döndü ve sırıtışı yüzünde gittikçe yayılıp 32 dişini göstermeye vardı.

“Ahh Wee Na. Geldin mi kızım.” Diyip ayağa kalktı.

“Hayır baba karşısında duran doğmamış ikizim.” Dememek için kendimi zor tutarken müstakbel kocam da ayağa kalkıp zarafetle bana döndü.

Gördüğüm bu yüz, bu alaylı bakış karşısında Yen’le Won’u karıştırdığım o lanet olasıca okul sıralarına tekrar döndüm.

3. Bölüm

“Oh Nooovv” nidası ağzımdan çıktığının bile farkında değilken vitrinde %90 indirimle gördüğüm Mulberry çantasına bakar gibi adamın sırıtan yüzüne dalmıştım. Değil indirimle bedavaya verseler alacak değildim bu adamı. Hem de koca olarak öyle mi?

“Agaşşi ayakta dikilmeyin.” Dedi beyefendi.

Silkinip kendime gelirken gözleri kıstım, dudağımı büzüştürdüm, ellerimi yumruk yapıp adama doğrultacakken popoma gelen sağlam bir çimdikle Kung fu kariyerim annem sayesinde başlamadan bitmiş oldu. Kadına yapmacık bir gülüşle bakıp “Misafirler gitsin sana gösterecem bakışı atıp” Joo Woo’nun karşısında kuruldum.

“Kızım çok çekingendir, ee tabi her ne kadar İngiltere’de okumuş olsa da onu Kore Kültürü örf adetleri üzerine yetiştirdim.” Diye konuyu açtı benim peder.

Ben şaşkınlıkla babama bakarken gerçekten bir ikizim olup olmadığın düşünmeye başlamıştım. Köşeye saklanmıştı muhtemelen o çekingen kız. Ayrıca benim gerçek dışı yetiştirme tarzımdan bahsederken kendini övmeyi amaçlamıştı ancak kocam evlenince benim ne üzerine yetiştiğimi gayet iyi anlayacaktı.

Ben ve Kore Kültürü haa. Anladım. Tabi ya her iyi pazarlamacı malını müşterisine aldırmak için olmadık şeyler söyler, onu almazsa kolu, bacağı eksik gibi hissetmesine neden olurdu. En azından bu yöntem bende işe yarıyordu. Girdiğim bir mağazada içime sinmeyen bir şey bile olsa satıcı kızın kedi yavrusu bakışları beni bir aslana çevirir ve derhal o şeyi almazsam bir yerlere saldıracağım hissine kapılırdım. Babamın yaptığı da buydu.

Şu Joo Won denen adam kızını almazsa birkaç seneye kadar modası geçecek, şansı varsa yıl sonu indiriminde görücüye çıkacak, zavallı bahtsızın biriyse depolarda unutulup yıllar sonra yardım için bedavaya bağışlanacaktı. Benim kaderimin böyle olmasından korktuğu için zengin adama kakalamaya çalışıyordu sanırım beni. Henüz sezonumdayken en yüksek fiyata satılmam gerekiyordu. Ah Tanrım şimdi o modası geçmiş kıyafetlerin dramını şimdi daha iyi anlıyordum…

Ama hayır ben modası geçmiş bir ajumma değilim, gayet kendinden emin, başarılı, yetenekli, akıllı, zeki ee şey tamam bunları pas geçiyorum en önemlisi zevk sahibi biriyim. Görmüş geçirmiş, klası olan biriyim. Ve değerim Kore’de 3’e, 5’e katlanmalıydı. Babamın gemisi su sızdırmaya başlamış olsa bile ben ucuz bir filikaya razı olacak değildim.

Bu yüzde ilk yapmam gereken bizim müstakbel yobonun yıllık gelirini bilmemdi.
“Ne işle iştigalsiniz?” diye sordum. İştigal mi? Bu kelimeyi cümle içinde kurduğuma inanamıyorum. Eski insanlara benzeyip, taa 100 yıl öncesinin kelimesini kullanmak boğazıma Harry Winston yüzüğü kaçmış gibi hissettirmişti. İki öksürük sesi çıkarıp bu zavallı kelimeyi mideme indirdim.

“Bunu biliyorsunuz sanırım. Neticede size uzun bir seminer vermiştim.” Dedi Bay Kim.

Demek İngiltere’deki o utanç anlarımı HD kalitesinde hatırlıyor ve bana da hatırlatarak açıkça eğleniyordu.

“Dersleri dinlemek alışkanlığım değildir de, hele sıkıcı adamların anlatıldığı ekonomiyle hiç alakam yoktur.” Dedim yan yan bakarak..
Bozulmuş muydu? Yüz çizgilerini okuma tekniğimle -ki böyle bir tekniği o dakika icat ettim- adamın bir an bile bozulmadığını aksine maaşını alan emekli kadar keyifli olduğunu görebiliyordum.

“Artık ekonomiyle daha çok ilgileneceksin kızım, durumumuzu biliyorsun.” Diye lafa daldı babam. Ekonomiyi bilmek onun işiyken benim gibi hayatının baharında Valentinolara, Armanilere doyamamış bir gül goncasının ne işi olurdu ekonomiyle.

Yüzümde kibar bir gülücükle babama baktım. Birkaç saat kadar Joo Woo bizim evde kalıp babamla dünyanın en neşeli sohbetini ederken ben de annemle yukarı çıktım. Annem bir süreliğine yanımdan ayrılırken ben de birkaç gün içinde eski mali durumumuza gelmek için planlar yapıyordum. Çok sansasyonel bir şeyler üretebilirsek belki eskiye dönebilirdik. Birden aklıma gelen bir düşünceyle gözlerim parladı. Haince gülerken bu fikri kafamdan hızlıca attım. Ne olduğunu sormayın chanellerim üstüne yemin ederim ki söylemem..

Birkaç dakika sonra anne kucağında beyaz, perdeden bozma gibi duran bir elbiseyle karşıma dikildi.
“Bak kızım, benim gelinliğim. Senin gelinlik almana gerek yok. Bunu giyeceksin.” Dedi. Gözleri umutla parlıyor, 1500’lerden kalma gelinliğine şefkatle bakıyordu.

“Anne sen delirdin mi senin bi buçuk metre boyun var. Bu gelinlik ben de bolero gibi durur.” Dedim, gözlerimi dehşetle sonuna kadar açtım ki bu fikri dayatmasın.

“Yaa bilmeyen de seni selvi boylu, manken fizikli sanır.” Dedi. Gelinliği yere fırlatırken konuşmaya devam etti:
“Amaaaaan boşver bu gelinliği, zaten bana da annemden kalmıştı. Hiçbir zaman sevmedim onu” diyip ayağıyla yatağın altına itekledi. Ah canım annem işte bana bunlarla gel.

Anne kız sevgiyle kucaklaştık. Annem Joo Won’un telefonu elime sıkıştırıp onu sık sık aramamı ve işveli bir sesle konuşmamı tavsiye etti. Erkekleri yola getirmenin tek yolu buymuş. Yola veya mağazalara…

Eğer onunla evlenme fırsatını kaçırırsam artık taklitlerin bile taklidine eyvallah edebileceğimi söyleyip beni o ukala adamla evlenmeye ikna etti. Taklidin taklidi mi? Gördüğün en etkili korku filmi ismi.
Ertesi gün evden birkaç parça tablo da satıldı. Benim odama ve gardırobuma karışmadıkları sürece bu ziyaretlerle ilgilenmeyecektim. Annem, babam munis insanlardır. Birkaç giden tablonun lafını etmeyeceklerdir. Ayrıca babam beş parasız kalsa bile neşesinden ve sallanan göbeğinden ödün verecek bir adam değildir.

Ben de elimde telefon, tabloları taşıyan birkaç işçi genci keserken müstakbel yobomu aradım.

“Bugün alış veriş için dışarı çıkmamız gerek, ayrıca düğünü netleştirmemiz gerek.” Diye konuştum. Sesime verdiğim işve etkisini göstermişti, kocacım hemen telaşla sordu:

“Biri boğazına mı oturdu? Boğuluyor gibisin.”
Ah hayır etkiden kastım bu değildi.

“Öhööhöhööö iyiyim ben, neyse kaçta gelirsin beni almaya.” Diye sordum. Aynada kendime bakarken sağa sola anlamsız şekilde sallandığımı gördüm. Kime yapıyordum bu şebekliği…

Kore’de uzakta yaşamış olsam da hala en ünlü mağazaların yerini biliyordum. Jung Semtindeki bu mağazalara bugün gitmek iyi bir fikirdi, hem Joo Won’la birbirimizi yakından tanıma şansımız olurdu. Bir insanın alışveriş sırasındaki davranışlarına bakarak kişilik analizi yapabildiğimi söylemiş miydim? Ah ben gerçek bir guruyum..

“Metroyla gidersin sen. Çok yoğunum almaya gelemem.” Diye konuştu Joo Woon. Anlaşılan biri de onun kafasına oturmuştu. Histerik bir kahkaha atıp konuştum: “Metro mu? Hani şu trene benzeyen, hani turnikeleri olan.” Diye sordum.

“Ta kendisi, işte aradığımız adam o, hemen onu buluyorsun ve seni gideceğin yere götürmesini istiyorsun.” Diye devam etti. Ayşşş esprini sevsinler senin…

“Klostrofobi var bende, kalamam öyle kapalı alanda.” Diye bastım yalanı.

“İnan bana tatlım Seul’deki metrolar Londra’daki evinden daha geniş. Hem de açık alanda gidiyor” Diye alay etti benle. Londra’daki evimi nerden görmüştü.

Cevap bile vermeden telefonu kapattım. Elbette ki metroya binecek değildim. Herkesin tuttuğu o kolluklara asılmayacak, striptiz kulüplerindeki gibi duran direklere yaslanmayacaktım.
Evden çıkarken bir taksi çevirip yola koyuldum. Bir müddet gitmiştim ki:
“Ahhh Kore’ye kredi kartı geçen taksilerin gelmesi çok iyi oldu. Dünya modernleşiyor ehehehe” diye şoförle muhabbete giriştim.

Adam bana kutuplarda deve görmüşçesine bakarken ben de hızlıca taksiyi kontrol ettim. Pos cihazı görememiştim. Korkuyla kredi kartıyla ödeme yapıp yapamayacağımı sordum ancak taksici Mastiff köpekleri gibi yanaklarını sallamakla yetindi. Cebimdeki parayı gösterince de bana büyük bir iyilik yaparmış gibi:
“Şurada metro durağı var oradan gidebilirsiniz.” Dedi. Hay bin metro! Faytona bile razıydım ama metro olmaz halkın içine çıkmaya henüz hazır değilim.

Neticede alışveriş merkezine varmıştım. Matadorum olan Joo Woo’na saldırmaya hazır bir boğa gibi burnumdan solurken adam baştan aşağı beni süzüp imalı imalı güldü.

“Bilmeyen de metroyu baştan icat ettiğini sanır. Niye bu kadar geciktin.” Diye Sordu.

“Metroyu değil ama bir kalaşnikof icat etmeyi çok isterdim. Sonra da bütün çekikler katliamdan geçirmeyi.” Dedim gergin bir sesle.

“Neyse alışveriş yapmaktan hiç hoşlanmam, hemen birkaç parça elbise alıp çıkacağız. Yakında bir geceye, bir açılışa ve ailemle tanışma yemeğine katılacaksın. Yani 3 tane elbise. Gelinlik işini yarın hallederiz, bugün çok duramam” Diye konuştu Joo Woo.

Eliyle 3 parmağını havaya kaldırıp gözüme sokarcasına.

“3 rakamını çok severim, katlarını da.” Diyip adama sırnaştım.

Cazibemi kullanmamın zamanı gelmişti. Ne dediğimi anlamış olacak ki dudaklarıma bakıp iyice yaklaşıp konuşmaya başladı:
“3ten fazla olmayacak.” Deyince annemin üzerine çamaşır suyu damlattığı Taffeta elbisem aklıma geldi. Aynı dehşeti o zaman da yaşamıştım. Ancak kendi kredi kartım vardı ve ona muhtaç değildim.

Hemen gözüme ilişen Versace mağazasına daldım. Rüyalarımdaki bilmem kaç bininci elbiseme kavuşmuştum ki ödeme yaparken kredi kartımın hata verdiğini söylediler. Babamın onu kapattırabileceğini söylemişti annem.. Buna; koca gözlü, kel kafalı uzaylılara inandığım kadar bile inanmadığımı hatırladım. Ancak gerçekler çok acıydı.

Küçümseyen bakışlarla mağazada dolanan Joo Woon’un yanına gidip onu kuytuya çektim. Bir elimle ceketinin yakasını kavrayıp topuklarım üzerinde yükselip iyice yaklaştım:
“Lütfen bana şu elbiseyi alır mısın?” dedim.

Başımı facebook profil resmi çekecekmiş gibi aşağıya indirip gözlerime zum yaptım. Ardından Koreli kız grupları gibi bir elimi yanağımda yumruk yapıp dudaklarımı öne çıkardım.

Adam beni kibarca iterken “Bunlardan hiç etkilenmiyorum.” Dedi.

“Sen aceba, yani şey misin?” diye sordum.

Bana anlamamışçasına kaşlarını çatıp bakıyordu. Ah garibim. Demek bu kadar yadsımıştı ki bu gerçeği ilk anda kavrayamamış ve “Ne?” diye sormuştu.

“Şey işte, hani ayoool, şekerim, panpiş felan bunlar sana bir şey çağrıştırmıyor mu?” diye devam ettim.. Hala anlamamış olabilir miydi? “off gay işte.” Diye bağırdım en sonunda.

Joo Won öyle güçlü bir kahkaha patlattı ki mağaza yankılandı resmen.
“Sevgilim inan, bunu sana hemen şu kabinde gösterebilirim ama yeterince ilgimi çekmiyorsun.” Dedi.

Ahhhh.. Hayatımda böyle hakaret görmemiştim. Ama hemen unuttum. Onunla masum bir öpüşme bile aklımın ucundan geçmemişken reddedilmişim gibi bozulmamın anlamı yoktu. Tamam kısa bir kissu hayal etmedim değil ancak bana alacağı ceviz büyüklüğündeki pırlantadan sonraydı bu.

Hemen kendimi toparladım ve elbiseyi alması için ısrar ettim.
“Bu kadar paraya değmez bu çaput. Hiçbir güç bana bunu aldıramaz.” Dedi soğuk bir şekilde.

“Sesi duyuyor musun?” diye sordum.

“Ne sesi?” diye atılınca cool sazanım, cevabı yapıştırdım:

“Gianni Versace’nin mezarında ters dönerken çıkardığı sesi. Çaputmuş, ah Tanrım cehaletin

böylesi.” Diyip onunla tartışmayı bırakıp mağazadan çıktım. Gördüğüm bir kafeye geçip oturdum. Birkaç dakika sonra o da karşıma geçip oturdu.

Gözleriyle bir süre beni süzdükten sonra başka bir tarafa kafasını çevirip konuştu: “Hayattaki amacın nedir?” diye sordu.

Bu ne Allah aşkına. Şimdide Felsefe dersine mi girdi beyimiz.

“Mutlu olmak.” Diye lafa atladım. Madem oyun istiyorsun peki oynayalım.

“Mutlu olmak gibi amacın yok. Bak şuradaki çantanın bile bir amacı var ama senin yok.” Diye konuşmaya devam etti. Bir yandan da vitrindeki harika çantayı işaret ediyordu.

“Bir çantanın ne amacı olabilir ki?” diye konuştum. Onu alt etmek, dumura uğratmak, bozmak, rencide etmek istiyordum. Ve Bir çanta üzerine sohbet etmek benim uzmanlık alanımdı.

“Bir çantanın amacı senin gibi üşütüklere kendini sattırmaktır.” Diye devam etti. Asfalta yapışan sakızla o an aramda büyük benzerlik gördüm nedense.

“Şu çantanın maliyeti maksimum 30 dolardır, ancak 500 dolara satılıyor ve senin gibi şuursuzla gidip onu alıyor.” Diye konuşmaya devam. Pekala adamı susturmanın zamanı geldi.

“Ona marka değeri diyorlar, ekonomiyi nerde okudun Tanrı Aşkına. Mahalledeki ramen dükkanın da mı?” diye sordum. Aferin Wee Na işte böyle. Evett süper adamın suratı asıldı.

“Tamamen boş yaşayıp zamanını ve paranı tüketmekle meşgulsün.” Dedi bilmişçesine. Evet tespiti doğruydu ama beni mutlu eden şey de buydu.

“Bu kadar materyalist değilim. Benim de değerlerim, sevdiğim insanlar var.” Dedim. Ardından hemen pişman oldum. Ne değeri Wee Na?

“Kimler onlar?” diye sordu Bay Joo Won, beklendiği gibi.

Kendi kendime düşündüm: Ailem olabilir miydi? hayır hayır, onlarla hiç sıkı fıkı olmadık. Monica? I ıhh. Aynı kıyafeti giydiğimiz gün onun katili olabilirim. Okuldaki hocalar, arkadaşlar: Hiç sanmıyorum. Kanka diyebileceğim biri: Henüz tanışmadım. Müstakbel kocam: Uçağının okyanusa çakılması dileğiyle. Bir hayvan: Bir kedim bile yok anlıyor musun?

“Bunu kendime saklamayı tercih ederim.” Diyip gizemli görünmeye çalıştım.

“Eğer bu sevgiliyse sadakatsizliği kabul edemem.” Dedi gözlerini açarak. Sevgili mi? Bugüne kadar kimseyle çıkmadım demek için erken galiba. Benim hayallerimde aşk yoktu.

“Neyse bu özel konulara girmeyelim.” Dedim. Bu özel konuları kocamla konuşmayıp alt kat komşum Ajumma teyzeyle mi konuşacaktım. Yine de onunla tartışmak istemiyordum, alt edilen tarafta olmak sıkıcıydı.

“Asıl demek istediğim şu. Ben bir evlilik sözleşmesi istiyorum.” Diyip devam ettim.

Joo Woo şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

“Bunu kabul edemem” dedi birden bire. Ardından devam etti:
“Şart sunacak konumda değilsin Wee Na ve benim şartlarımı kabul etmekten başka çaren yok.” Dedi sinirle. Gözlerinde şimşekler çakarken ne kadar da yakışıklı görünüyordu. Bir de yağarsa olacakları düşünemiyordum.

Hemen kendime çeki düzen verdim. Bu kadar ucuza kapatamazdım kendimi. Neticede benimle evlenecekti. Benimle yani Kore’nin en en enn…. Kore’nin en bişeyi olamayabilirdim ama İngiltere’nin en en enn.. Ahh Tanrım. Bana uygun bir sıfat bile yok., bu kadar erişilmezim. Gözlerimi onun yaptığı gibi kısıp birkaç şimşek çaktırmaya çalıştım ve konuştum:

“Hahh, şart sunacak konumda değil miyim? Ben bir bayanım ve sen bana mecbursun.” Dedim. Bu ne saçmalık böyle. Dediğime kendim bile inanamazken. Ancak işi garantiye alıp bir sözleşme imzalatmalıydım ve onun ilk maddesi de sınırsız alışveriş izni, parası ve özgürlüğü olmalıydı.

“Birkaç aya kadar baban batacak, onlar bir kasabada yaşayarak mutlu olabilecek insanlar ancak sen böyle misin bir düşün. Babana olan vefa borcumdan dolayı evliliği kabul ettim ama görüyorum ki büyük hata yapmışım.” Deyip hızla sandalyeden kalktı.

“Dur canım ne hatası. Hatasız kul olmaz. Ehehee.” Diyecekken ben, Joo Won bir adım yaklaştı ve kesin bir sesle konuştu:

“Vazgeçtim. Seninle evlenmiyorum.” Deyip bastı gitti.

4. Bölüm

4. Bölüm

Evlenmezsen evlenme diye bağırdım arkasından.. Kendini bulunmaz Rolex mi sanıyordu bu adam…

Giden koca adayımın ardından bakarken birkaç saniye şuurumu kaybettiğim bir gerçekti. Az önce işaret ettiği çantayla müstakbel kocam arasında kalmıştım resmen… O çantaya giden yolda her şey mübahtı ve ben tabi ki Joo Won’un ardından gitmeliydim. Koca olmadan o çanta benim olmayacaktı. Paranın insana dökülmüş haliydi Joo Won, tamam belki banknot olamayacak kadar pintiydi ama bozukluk olmasına da izin vermeyecektim.

10 santimlik topuklarımı sürüyüp ardından koşarken ağlayan bir çocuğun yanından geçtim hızla. Rüküşlükte rahmetli Amy’yi sollayan annesi çocuğun kolunda çekiştirince bakışım oraya kaydı ve yerdeki eriyen dondurmayı fark edemeyerek saatte 1000 km hızla uçuşa geçtim. Parlak, beyaz zemin ayaklarımın altından kayarken itinayla havaya yükseldim ve en son tavandaki işlemelere hayran kalarak yere çakıldım.

Şimdi uçsuz bucaksız bir çöl üzerindeyim. Hem de bugün binmek zorunda kaldığım o metrodayım. Anlaşıldığı üzere kabus görüyorum. Metro son hızla giderken karşıma bir tünel

çıkıyor. Tünelin ucundaki ışığı görüyorum. Ahh Tanrım! Işık değil bu, bu Dolce & Gabbana kürkünün saçtığı ışık. Hayıır o da ne? Bir Louis Vuitton çantası da yanında duruyor. Prada ayakkabılar; geçen sezon numarasını bulamamıştım da 36sını giyerek 3 hafta şiş ayakların ağrısını çekmiştim. Uzakta bir kasiyer kız faturaları mı yırtıyor? Neee? Bunlar hepsi bedava mı? Tünele girme diye bağırıyor annem kenarda.
Anne delirdin mi nasıl girmem.

"Kızım rüyada tünele girilmez," diye haykırıyor.. Ölmeye razıyım anneciğim, hem de cennete gidiyorum.

"Tünelee girmeeee" diye bağırmaya devam ediyor annem, gittikçe silikleşiyor görüntüsü. Tünele girmek istiyorum, o tünele girmeliyim.. Derken aniden tünelin ışığı sönüyor ve boydan boya bir duvar örülüyor. Bindiğim metro son hızla duvara dalınca "Haaaaaaaaaa" diye derin bir nefes vererek uyandım.

Üzerimden terler boşanırken kesinlikle AVM'nin tavanı değildi gördüğüm. Titrek bir florasan ışığına bakarken olanları hızlıca hatırladım. Veledin birinin düşürdüğü dondurmaya basmış ve zemine yapışmıştım. Hem de birinin, bir adamın peşinden koşarken.. Ah Tanrım bu benim için yazarına korsan kitap imzalatmak kadar utanç verici bir şeydi.
Hayatımda erkeklerle en samimi olduğum yer ödeme yapacağım mağazanın kasası olan ben, Park Wee Na bir adamın peşinden koşmuştum. Hem de ne koşuş… Dehşetle o anları hatırlarken Kimse gelmeden hızlıca araç gereçlerimi kontrol ettim. Her şeyim yerindeydi.

Ellerimle kendimi yoklarken elime gelen sert kumaşa dehşetle bakakaldım. Üzerimde arı mayalı hastane kıyafeti vardı. İçine en az beş tane daha benden sığan bu kıyafete bakarken o ana kadar çektiğim en büyük acıyı çektim. Etrafı kontrol ederken uzakta dikilip bana resmen sırıtan adamı görünce üstümdeki tüm arıların canlanıp ona saldırmasını dilemem canilik sayılmaz değil mi?

Birkaç saniye sonra Joo Won yanıma gelmiş ve iyi olup olmadığımı sormuştu.
"Muhtemelen ölmemi dilerdin değil mi?"diye sordum gözlerimi kaçırarak. Bu kıyafetler içinde onun karşısında oturunca kendimi virüslü bilgisayar gibi hissediyordum. Ahh tüm devrelerim yanarken benim acilen formata ihtiyacım vardı.

"Doğrusu peşimden koşarken ölseydin çok trajik olurdu. Senin anına Seul'un orta yerine bir mağaza mankeni heykeli yaptırırdım." Dedi gülerek.

Esprisine gülmek istedim ancak Stres anlarında o can alıcı gülüşümü gösterecek kabiliyetim yoktu. 2 ürün alana 3. Bedava pankartı asılan mağazalara girmiştim sanki. O anın ezikliğini yaşıyordum. Adama diyecek bir şeyim yoktu. Üstelik utanıyor muydum ki niye böyle heyecan yapmıştım. Ki ben sadece vitrine bakarken böyle heyecanlanan biriyim, koca adayıma da resmen vitrin muamelesi yapıyordum.

"Sen, şeyy. Vazgeçtim demiştin." Diyerek konuyu kutsal evliliğe getirdim. Evet evlilik kutsaldı çünkü benim amacıma hizmet eden yegane şey o imzaydı.

"Kararımı değiştirmedim ancak beni ikna edecek güçlü bir motivasyona ihtiyacım var." Diye konuştu.

Bu ne demek şimdi? Motivasyon derken bir kissu mu kastediyordu. Kimse yokken etrafta küçük bir öpücük verip karşılığında kredi kartının sahibi olabilir miydim? Bu düşüneler içindeyken o benden hızlı davranıp birden yatağın üzerine oturdu. Gittikçe bana yaklaşırken calvin klein çantamın üzerindeki boncuklar gibi terler dökmeye başladım. Yüzünü iyice yakına getirip elini de saçıma doğru uzattı.

Ahh Vouge'un yeni sayısını bu kadar heyecanla beklememişken Joo Won'un kissusunu beklerken gözlerimi kapatmayı akıl ettim en sonunda. Eli saçımı kavradı, hafif bir dokunuş hissettim. Neden bu kadar tatlıydı. Midemde kelebek avına çıkmış gibi hissederken onun sesini duyunca tüm kelebekleri mide asidimle katlettim:

"dondurma külahı." Dedi gülerek.

Gözümü açtığımda elindeki küçük külah parçasını tutup yere attı. Ne yani her şey onu saçımdan almak için miydi? Bu hissi biliyorum. Bir gün okula gittiğimde sınıfın en salak kızıyla aynı elbiseyi giyip pişti olduğumda hissetmiştim. Hayır hayır o zaman değildi. O kız benim elbisemin taklit olup, Londra Sosyete pazarından aldığımı söylerken yaşamıştım. Utanç, öfke, hayal kırıklığı, enseye batan kıyafet etiketi, parmağı kesen kağıdın acısı, defolu ürün dramı… tüm duyguları o anda tatmış gibiydim.

Ona tebessüm edip kıyafetlerimi sordum. Arıların bir çiçek olarak benden bu kadar bal alması yeterliydi. Bir an evvel şu hastane kıyafetlerimden kurtulup kreş çocuğu havasından çıkıp tescilli imajıma geri dönmek istiyordum. Kıyafetlerimin dolapta olduğunu söyleyince doğrulup onları almayı denedim. Bileğimdeki ağrıya aldırmadan yataktan çıktım.

"Sadece bileğiniz incinmiş ama Birkaç gün topuklu ayakkabı giymemeniz gerekiyor." dedi Önlüğünden ziyade gözlüğünden doktor olduğunu çıkardığım adam. Ne ara girmişti?

Beyefendiler çıktıktan sonra, ayakkabıları elime alıp çıktım. Joo Won doktorla bir şeyler konuşurken az sonra yanıma geldi. Bileğim acırken koluna girmemi emretti. Elimi ürkekçe görünmeye çalışarak koluna dokundurdum. Derken ceketinin kumaşına dokunup kalitesini test ettim ve onayı verdim.

Arabasına bindirip eve bıraktı beni. Anneme bir şey çaktırmamaya çalışıyordum. Eğer adamın beni terk ettiğini söylersem bana Çin tarihinin en anlamlı küfürlerini dizeceğini biliyordum. Bir şey demeden odama geçtim. Günün sonunda elde kalan sıfır marka, hiç Versace, koklatılmamış Hermes çanta, bir bilek burkulması, bir kalp çarpıntısı, bir mide guruldamasıydı…

Ertesi gün öğlene kadar Joo Won'dan telefon almadım. Babam işine gitmiş, annem eline sefer tasını sıkıştırmıştı. Çin usulü kimbapları saklama kaplarına koyup milyon dolarlık şirkete yollandı babam. Artık milyon dolarlık olmayıp borsada kendi dahil tüm hissedarlarını batırsa da itibarını plastik saklama kaplarına koyarak iyice batırmasını sessizce izledim.

Pencereden dışarıya bakarken birden aklıma gelen bir fikirle hemen üzerime –hemen dediğim bir saat kadar- birkaç kıyafet uydurup annemden aldığım yol harçlığıyla taksi tutup müstakbel yobomun şirketine gittim.

Plaza şeklindeki şirketi görünce Kore'nin firts ladysi olmak için önümde hiçbir engel

olmadığını kavramıştım. Tek sorun kocamın biraz pintiden hallince, eli sıkından ballıca olmasıydı. Kendimden emin bir halde içeriye girerken bileğimin ağrısı başıma da vurmuştu. Muhtemelen gözlerim kızarmış olmalıydı ki gözlüklerimi saçımdan çekip gözlerime geçirdim. Önüme çıkan her engeli Joo Won'un nişanlısıyım diyerekten aşarken onun odasına varınca afeti devran ve kesinlikle Kore standartları üstü güzel bir dişinin tepesinde, elinde birkaç dosyayla dikildiğini gördüm.

Müstakbel yobomun sekreter fantezisine göz yumacak değildim elbette hışımla içeriye dalıp o güzelim klişeyi yerle bir ettim. Kadın beni tepeden tırnağa süzerken ben de aynı şekilde onu inceledim. Köprüde karşılaşan iki keçiye benzeyen halimizle Joo Won da beni inceliyordu. Köprü görevi gören Joo Woomu bu Çingen, bu zevksiz, bu buu buuuu. Ah hayır kadın başta ayağa moda ikonu gibiydi. Ancak onu alt etmem gerektiğini biliyordum. Erkeklerin zeki kadınlardan hoşlanmadığını okumuştum doğru olduğunu umarak adımımı attım.

Kanepeye doğru yürümeye başladım. Geniş odayı geçerken ayağımın topalladığının farkında değildim. Gözlükleri tekrar saçıma takarken asistan da çıkışa yöneldi. Yanımdan geçerken kafamı öle bir hızlı çevirdim ki gözlüğüm saçımdan kayıp kadının ayaklarının dibine düştü. Tek hamlede bir eşi sadece Jessica Alba'da olan Ferre gözlüğüm ayakları altında tuzla buz edildi.

"Ahh çook özür dilerim, gerçekten bilmeyerek Oldu" diyip bana alayla bakarken onun hafife alınmaması gereken bir amazon olduğunu anlamıştım.
Savaş kılıcım saç tokamı çıkarıp kızın yapma burnuna… neyse detayları kendime saklamalıyım. Neticede Nişanlım karşımdayken öfkemi kontrol etmem gerekirdi. Doğum yapmak üzere olan hamile kadınlar gibi iki üç derin ve sık nefes verip kendimi çabucak toparladım.

Burkulan ayak bileğim yüzünden 5 santime düşen topuklularımın sinirini bile yaşayamamışken kırılan gözlüğümle bitkisel hayata girmişim gibi şuursuzca gözlerimi Joo Won'a diktim. Ardından yapmacık bir gülüş atıp karşısına oturdum.

"Burada ne işin var?" diye sordu kaşlarını çatarak. Kaşlarını böyle çatmaya devam ederse birkaç yıl içinde kırışıklıklarından dünya haritası çizilebilirdi.

"Seni görmek istediğim, hem iade-i ziyaret diyelim." Diyerek beni sınıfımda rezil ettiği günü hatırlattım.

"Peki o halde, ben de erken çıkacaktım, bu akşam ailemle tanışmak için bize gelmeye ne dersin?" diye sordu tatlı bir sesle.

"Bence harika olur." Diye atladım. Ah bu kadar istekli görünmeye devam edersem adam kendini naza, beni de işkenceye çekecek. Ve bu iş ne kadar uzarsa vitrinler o kadar karacak. Ama bir yandan da aileyle tanışmak makineye çamaşır atmak gibiydi. Tek yapmam gereken düğmeye basmaktı. Ve bu gece o düğmeye kesinlikle basacaktım.

Arabasıyla giderken gözlüğümün ruhuna dualar, asistana iyi dileklerimi (!) yollarken yan gözle Joo Won'u kesiyordum. Birkaç havadan sudan cümle kurup konuyu dünya meselelerine getirdim:

“Bu gece için kıyafetim uygun değil ama, hiç olmazsa bir elbise giymeliydim.” Diyebildiğimde ise dünyanın en önemli konusunu açmış oldum.

“Bence gayet uygun. Hem bir daha elbise kelimesini duymak istemiyorum.” Diye konuştu. Sesi kararlı bakışı korkutucuydu. Demek ki evlilik olayı devam ediyordu. Tabi otoritesine boyun eğersem.

“Ne yani, ne istersem alamayacak mıyım?” diye direkt konuya girdim.

“Ben makul bir adamımdır. Ve makul ihtiyaçların olduğu sürece yanındayım, tabi evlenirsek.” Diye konuştu. Hala şüphelerinin olduğunu görebiliyordum. Konuyu uzatmadan kapattım. “Köprüyü geçene kadar Wee Na” dedim içimden “köprüyü geçene kadar.”

Araba Han nehri üzerindeki köprüden geçerken birkaç dakika sonra yüksek blokların olduğu lüks bir sitede durdu. Evleri 14. Kattaydı. Asansörle çıkarken Joo Won üzerimde samur kürkü gören hayvan sever gibi bana dehşetle bakıp : “Aman Allah’ım senin kapalı alan korkun vardı değil mi?” diye sordu.

O anı düşünün bir. 13 kata kadar turp gibi sapasağlam gelip 13’te numara yapmak söker mi bu adama? Elbette hayır. Birkaç kem kümden sonra açığa çıkan foyamın utancıyla “Ahh telefonum çalıyor.” Diyip elimi çantama daldırdım. Nihayet asansör de durmuştu.

Kapıyı orta yaşlı bir kadın açıp Joo Won’a efendim diye hitap edip bizi geniş eve aldı. Az sonra oturacağımız odaya girerken genç bir kadın sıcak bir yüzle beni karşıladı. Joo Won’un ablası olduğunu söylediği Yeong’a anında ısınmıştım. Genç kadın Annesi ve 5-6 yaşlarındaki oğluyla tanıştırdı beni. Kore usulü çarpık bir selamlamayla kadına saygı duruşunda bulunup küçük çocuğa gülümseyip 23 yıllık hayatımın toplamında olmadığım kadar mahcup bir şekilde oturdum. Niye bu kadar utanmıştım ki? Muhtemelen suratım üzerimdeki kırmızı Cavalli bluzumla aynı renge dönmüştü. Üzerine oturduğum koltuğun da kırmızı olması beni iyice bukalemun psikolojisine sokmuşken Joo Won’da salona teşrif etti.

Yemekte İngiltere deki okul sürecimle ilgili olan sıkıcı sohbetin ardından Yeong beni başka bir odaya çağırdı.

“Kardeşim senden bahsetti, yine de bu kadar çabuk tanışmayı beklemiyordum.” Dedi sevecen bir sesle. Bundan gurur duymalıyım sanırım. Kadına gülümseyip onun da benim ailemle tanıştığını söyledim. Düğünün yakın olduğunu belirten birkaç cümle kurdu. Tabi ben de ona Joo Won’la ilgili birkaç soru sordum. Mesela moda kanallarını izler mi?

Ah hayır, tabi ki bunu sormadım. Bunu yapması demek ilerde olabilecek bir boşanma davası için ancak bir gerekçe olabilirdi. Doğum gününü sorup burcunu öğrenmeliydim. Çabalarım sonucu oğlak burcu olduğunu öğrenmemle polyannacılık kariyerim da son erdi. En iyisini düşünmekle hata yapmıştım. Adam tam bir iş kolikti ve biz iki ayrı kutup olarak birbirimizi gerçekten çekebilir miydik emin değilim?

“Sanırım modaya çok düşkünmüşsün.” Diye sordu Yeong. Sesinde beni anlayan bir şeyler vardı. Onunda türdeşim olmasını ne çok isterdim. Ancak giydiklerine bakarak hemen umutlanmamam gerekiyordu. Başımı sallamakla yetindim.

“Aslında ben de öyleyim. Yani ne zaman yeni çıkan bir kitap görsem onu almadan duramam.” Dedi.

Ah Tanrım! Bu kadar idealistlik bana gerçekten fazla. Kitap taşımak tüm ömrüme yayılan bir deneyim olsa da taşıdığım kitapları okumak toplamda sadece ilkokul yıllarıma tekabül ediyordu. Ve tabi o kitapları sadece kıyafetimle uyumluyken sevebildiğim için unninin dediklerine gülümsemekle yetindim.

Odadan çıkıp içeriye geçtiğimde ben de küçük çocuğun yanına gidip onunla konuşmayı denedim. Onunla konuşmak Yeong’la konuşmaktan daha iyi hissettirebilirdi. Adının Tae Shin olduğunu öğrendiğim çocuk en fazla 6 yaşındaydı. O kadar uslu bir çocuğu hayatım boyunca görmemiştim.

“Nunaa benim en sevdiğim spor futbol” diye konuşup bana da en sevdiğim sporu sordu. Kayak olduğunu söyleyip ona uzun uzun Alplerdeki kariyerimden bahsettim.

“Nunaa ben de kayak yapmak istiyorum.” Diye ağlamaklı bir sesle sorunca, nihayet birine bir şeyler öğretebileceğimi kavrayıp hemen atıldım:
“Ben sana öğretirim.” Dedim gülerek.

Çocuğun gözlerindeki neşeyi görünce tüm markaların kapımda dizilip onları almam için yalvardıkları hayalim gerçek olmuşçasına sevindim. Ancak birden kolumu çekiştiren biri tarafından zorla ayağa kaldırılınca Joo Won’un öfkeli yüzünü görüp az önceki hayalimdeki tüm markaların taklit olduğunu fark etmişim gibi de korktum.
Beni odadan çıkarıp kendi odasına sürüklerken bileğimin ağrısı dayanılmaz olmuştu.

“Sen delirdin mi ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu bağırarak. Anlamadığımı belirtir birkaç kelime kurmuştum ki kolumu hızla savurarak bırakıp konuşmaya devam etti:

“Shin engelli, bacaklarından sakat ve sen kalkmış kayak yapmaktan bahsediyorsun” Dedi. Ahh şimdi anlamıştım bütün gece neden oturduğunu. Bu tatlı gece birden kararmaya başladı gözümde. Bilmediğimi belirten cümleler kurmaksa Joo Won’un volkanını söndürmeye yetmedi.

Birden aklıma gelen bir düşünceyle atıldım:
“Hatamı telafi edebilirim.” Dedim. Dumanla iletişim kuran Kızılderili’nin maili keşfetmesi gibi şaşkın bir suratla bana bakan müstakbel kocam “Nasıl?” diye sorunca:

Enter tuşuna bastım ve maili gönderdim: ”Tatile giderek.”

5. Bölüm

“Tatile mi?” diye sordu müstakbel adayım. Tatil kelimesini medeniyeti gören yerliler gibi karşılamıştı. Hayatında hiç tatil yapmış mıydı? Şüpheliyim..

“Evet, Alplere gideceğiz. Shin orda kayak yapabilir.” Dedim kendimden emin bir şekilde. Bir yandan bulunduğumuz odayı süzüyordum çaktırmadan.

“İsviçre’deki Alplere mi?” diye sorularına devam etti şaşırarak. Bir adamı şaşırtmak iyi bir şeydi değil mi? Odaya girdiğimizden beri yaptığım şey buydu…

“Benim bildiğim başka Alpler yok, geçen sene okul gezisinde gittiğimizde görmüştüm. Engelliler için platformlu kayak takımları var. Çok iyi kayak yaparım, Shin’le kayabilirim. Bana güvenebilirsin.” Diye konuştum.

Açık gardıroptan kıyafetleri sayarken Joo Won konuştu:
“Sürekli para harcamaktan başka çok iyi yaptığın bir şey olduğunu görmek şaşırtıcı.” Diye konuştu.

“Matematiğim de çok iyidir. Dolaptaki 15, ayrıca koltuğun üzerindeki 2 ve kapının arkasındaki bir taneyle beraber 18 kravatın var. Ayrıca 12 takım elbisen, 20 küsur gömlekle, bir sepet dolusu çorabın var” Dedim böbürlenerek. Adamı etkilemenin zamanı gelmişti.

“Ahhh Tanrım ne ara saydın bunları. Sen gerçekten çok farklısın” diye konuştu. “Sen farklısın.” İşte erkeklerin en sevdiğin cümle. Buraya kadar geldiysen Joo Won’un avucuma almamam için sebep yoktu.

“Ee ne dersin?” diye sordum. Bu sene tatil yapmamıştım. Sponsor bir kocayla Avrupa’ya gitme fikri chloe marka cüzdan gören para gibi heyecanlandırmıştı beni.

“düşüneceğim, belki başka bir yer olabilir” dedi hissiz bir sesle. Ah hayır! Bu cümlenin ardından gelecek şeyleri çok iyi biliyordum.

Sadece XXL bedeni kalan o muazzam eteği terziye götürüp M bedene düşürüp içine etmekle aynı şeydi başka bir yer. Eminin Annemin akrabaları Çin’de bir yerde çakma bir Alpler bile kurmuşlardır ve belli ki Joo Won’un amacı böyle bir yere gitmekti ancak ben buna canım pahasına engel olmaya kararlıydım.

“Başka yerlerde o tür kayakların olduğunu sanmıyorum. O zaman sorduğum görevli sadece oradaki bir firmanın bunlara sahip olduğunu söyledi.” Diye dünyanın en masumu yalanını söyledim. Ucunda bir çocuğu mutlu etmek var ve benim bedava tatil yapmamla hiiiiç ama hiç alakası yoktu bu yalanın.

“Tamam tamam haftasonu için düşürünüz bir şeyler” dedi pes ederek. Yihhhu 90 dan golü atmıştım. Futbola dair bildiğim tek tabir buydu ve nihayet onu ortama uyan bir yerde kullanmıştım.

Sevinçten hızımı alamayıp bir de adamın boğazına yapışırcasına sarılıp, parmaklarını ezdiğimden habersiz zıplamaya devam ediyordum. Bir süre sonra bunu fark edince Joo Won’un bu duruma ses çıkarmayıp kabullendiğini gördüm. Sarılmam hoşuna mı gitmişti?

Gece beni eve bırakırken yolda durmaksızın tatilde yapacaklarımızı anlattım. Eğer acele etmezsek karlar yakında eriyeceği için anca çamurda yuvarlanabileceğimizden bahsettim. Sabırla beni dinlermiş gibi yapan müstakbel yobom muhtemelen o ara zihninden hızlıca tatilin muhasebesini yapıyor, masraflarını çıkarıyor, hatta elemanlarla pazarlığa bile tutuşuyor olabilirdi.

Aslında kabul etmesine şaşırmıştım. Sanırım babası bir süre önce vefat eden yeğeni onun için çok değerliydi ve çocuğu mutlu edecek şeyleri yapmaktan kaçınmıyordu. Bu çocuğu o imzayı atana kadar kullanabilir miydim? Ahh tabi ki bunu yapacak değilim. Ne kadar fesatsınız!

Eve geçince annemin salonda durup meditasyon yaptığını gördüm. Ben bugün ki yogamı az önce yapmış ve bir tatili garantilemiştim. Şu an ruhum huzur doluyken ommamın da çıktığı Himaleyalardan inmesini bekliyordum

"Omonii tatile gidiyorum." Diyerek karşısına kuruldum. Kadın birkaç öksürük sesi çıkarıp bekledi.

Ah Annemin Kung Fu pandadaki Shifu hocaya olan benzerliği karşısında gerim gerim gerilirken kadın gözlerini açıp tedirgin bir sesle konuşmaya başladı:
"Ne tatili kızım, tatile verecek paramız yok." Diye konuştu.

"Parayı biz vermiyoruz. Joo Won Bank veriyor ommaaaa" diye konuşup kadına sarıldım. Omma diye hitap etmem karşısında mozzarella peyniri gibi eriyeceğini biliyordum. Olası bir izin vermeme karşısında tüm acındırma dolu tonlarda "Ommaa" diye hitap etmeye hazırdım.

Neticede babamın nerdeyse beni göndermek için valizimi hazırlayacak kadar sevindiği, annemin yakın mesafeden ilişki kurmamam konusunda nasihatleri altında tatile çıkacağımız gün geldi.

Doğrusu First Class bir uçuş beklemiyordum. Kendimi Alexandre Vauthier'in defilesine davet edilmiş gibi hissedip, VIP kabininde de podyuma çıkan bir manken gibi yürüyordum. Tüm uçak konuklarmışçasına bir ara alkış sesi bekledim ancak nafile.

Shin'in annesi Yeong da bizimleydi ve bu da benim bir yabancıyla bambaşka bir kıtada güvende olmamı sağlıyordu. Kendisi olmazsa ablasına karşı dil dökme taktiğiyle gözüme kestirdiğim bir şeyi alacağıma olan güven tabi ki.

Uzun bir uçuşun ardından gözlerim green peace'in dağıttığı çevre dostu o berbat poşetler gibi şişken lavaboya geçip kendime çeki düzen verdim. Yeong da yanıma gelip tekrar teşekkür etti. Shin'in sevinci yüzünden okunuyordu ve biliyordum ki çocuğun bu sevinci Prada mağazasında kilitli kalmaktan daha çok sevindiriyordu beni.

Öğleden sonra odalarımızdan çıkıp lobide buluştuk. Shin'in kayağı hazırdı. Tepeye çıkıp çocuğu oturttuk, ben de arkasındaki kayağa geçtim. Günlerdir bileğimdeki ağrıyı unutmuştum ancak kayakları geçirince bu gerçek aklıma sezon indirim tarihlerini görürcesine kazındı. Aldırmadan kayakları geçirmeye devam ettim. Taa buralara kadar gelmişken işimi yarım bırakırsam Alplerin lanetinden kurtulamayacağımı biliyordum. Neticede Shinle beraber kayarken çocuk zevkten dört köşe olmuştu. Ancak benim ikili kayaktaki deneyimsizliğimle durmaya yakın yere yuvarlandık.

Çocuğun kahkahaları dağları inletirken çığ tehlikesine korkmadım değil. O engelliydi ve benim şu an ondan hiçbir farkı yoktu ki bileğim yürümeme engel olacak kadar ağrıtıyordu.

Çığ olursa ikimizi de haziran ayında, mağazadaki izdihamda cama yapışan müşteriler gibi bulacaklarına emindim. Neyse ki bir süre sonra kurtarıcımız Joo Won yetişip önce beni ayağa kaldırdı ardından Shin'i kucakladı.

"Nunaa bir daha, bir daha." Diye söylenirken Shin, Joo Won çocuğa "daha sonra" diyerek yardımıma koştu. Benim kanatsız meleğim, taçsız kralım, makul oğlağım, Ahh pinti yobom..

Bileğimin ağrısı karşısında yürümeye zorlansam da belli etmedim ki şimdi Nobel'e aday olacak kadar kutsal bir görevim vardı. Hayalimde de Oscar törenlerinde gecenin en şık aktrisi seçildiğimi düşünüp ağrıyı unutmaya çalışıyordum. Bütün ödülleri toplamışken küçük bir ağrıyı dert edecek değildim.

Biraz dinlenmek için otele geçince lobide bir şeyler içmek için beklerken gülerek bana doğru gelen yakışıklı bir adam gördüm. Sağıma soluma bakıp kimse olmadığını görünce adamın gerçekten bana doğru geldiğini fark ettim. Böylesine bir yakışıklıyla ne zaman münasebetim oldu da ben ne zaman bu kadar şuursuz olup onu unutmuştum. Yunan heykeli canlanmış da bana doğru geliyordu sanki.

"Wee Naaaaa" Diyerek samimi bir şekilde sarılıp yanıma oturdu. Bana petrol gören Amerikalı gibi bakarken az sonra olası bir işgale karşı biraz uzaklaştım kibarca. Onu tanımadığımı söylerken o bana Monica'nın 4 yıl önce ayrıldığı sevgilisi olduğunu söyledi. Tanrım! Beni hatırladığı için sevinmeli miyim? Hiç sanmıyorum. Adamın bakışları kitle imha silahı arar gibi coğrafyamda gezinirken rahatsız olup iyice geri çekildim. O da bir adım daha yaklaşıp elini omzuma koyacakken gür bir ses ortama hakim oldu.

Muhteşem İngilizcesiyle mütteffiğim yardıma gelmişti. Özetle kendisine ait olan ülkeden defetti yakışıklıyı. Adını bile hatırlamadığım adam kuyruğunu kıstırıp kaçarken bana onun kim olduğunu sordu. Sesinde gerginlik Hitchcock filmlerinde bile yoktu. Önemsiz biri deyip "Haydi kayalım." Dedim.

Yeong ve Shin uzakta teleferikle tepeye çıkmışlardı. Biz de artlarından gittik. Tekrar kayağa geçerken Joo Won isterse kendisinin Shin'i kaydırabileceğini teklif etti. Teklifini geri çevirip dünyaya çarpmak üzere olan göktaşını engellemek için kendini feda eden astronotlar gibi hissederek o kayağa bindim.

Az sonra kayıp tekrar yuvarlanırken Shin'in mutluluk kahkahaları, benim bileğimdeki acıyla gelen çığlığım garanti bir çığı harekete geçirmek üzereydi. Joo Won telaşla yanıma gelip "ne oldu?" diye sordu. Söylememekte kararlıydım. En azından tatil bitene kadar bunu yapmalıydım.

"Yaralandın mı?" diye telaşla sorarken ben gözyaşlarım arasında konuşmaya başladım

"pantolonum yırtıldı" diye yalan söyledim. Kayağın ucundan hafifçe yırttığı pantolonuma usançla bakarken "bunun için mi ağlıyorsun" diyerek memnuniyetsizce bana baktı.

Elimden tutup kaldıracakken ayakta duracak gücüm tükenmişti. Tüm gün alışveriş yapıp eve gelince yığılırsın ya o şekilde karlara gömülmek üzereydim ki Joo Won düşmeden beni yakalamıştı. Yürümeme yardım edecekken topallayan ayağımı görüp ne olduğunu anladı.

“Niye söylemedin?” diye kızarken birden kucağına aldı beni ve otele doğru taşıdı. Shin’i annesi taşırken Joo Won da beni taşıyordu. Ah Tanrım! Tüm İsviçre sıralanmış bize doğru bakarken İsviçreli bilim adamlarının güzel bir deneyde hepsini katletmesini diliyordum içimden.

Beni odama götürünce davul gibi şişen ayağıma hemen buz koydu. Tatlı tatlı bana neden ağrım olduğunu söylemediğime dair nutuklar çekerken önümde diz çökmüş adama hayranlıkla bakıyordum. İstediğinde çok kibar olabiliyordu. Ardından yürüyebildiğim halde beni tekrar kucağına alıp yatağa götürdü. Bulutların üzerinde yıldızlarla dolu yatağa bırakılırken kalbimin çarpması Metallica’nın Enter Sandman şarkısındaki bateri performansıyla rekabete tutuşabilirdi.

Eliyle saçlarımı yüzümden çekip bana tatlı bakarken “dinlen” dedi usulca. Ardından uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu. Ah Tanrım! Sadece bileğim sakatken tüm bedenim felçliymiş gibi kalakalmıştım. Odadan çıkarken Monte Carlo sokaklarında gördüğüm sayısız Bentley’e bakar gibi Joo Won’un ardından dalmıştım. Ne kadar da muhteşemdi!

Birkaç gün daha kaldıktan sonra Kore’ye yollandık. Ne çarşıları gezmiştim ne Jet Sosyetenin uğrağı mağazalara dalmıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse aklıma bile gelmemişti. Uçakta sadece aklımda Joo Won’un kollarından taşınmam ve öpücüğü kalmıştı. Shin’i mutlu etmekse manastırda öğrencilerini 40 yılda yetiştiren üstatların memnuniyetini yüklemişti omuzlarıma. Valizim boş dönerken yüreğim ağzına kadar doluydu.

Birkaç gün boyunca evde dinlenip içimdeki moda aşkını Fashion Tv izleyerek geçiştirdim. Joo Won ara sıra arayıp durumumu soruyor bu süre içinde konuşmalar bazen tıkanıyor ben konu açmak için modadan bahsederken o da şirketteki durumları anlatıyordu. Ortak noktamız yokken sohbet etmeye çalışmak bir Hintliye inek kestirmekten daha zordu.

Pazar günü Park Garden isimli Otelin açılışı vardı ve ayağım iyiyse gidebileceğimizi söyledi müstakbel yobom. İnsan içine çıkıp Kore’de hangi trendlerin revaçta olduğunu görmek, davetlerde şık, rüküş avına çıkmak, kimin çakma ürün kullandığını fişlemek, hani markaların daha çok alındığını görüp pişti olma riskini değerlendirmek için bu davete gitmeliydim.

Büyük gün gelmeden önce gecede giyeceğim kıyafet için Joo Won’a alışveriş teklif ettim ancak o bana elbisemin çoktan hazır olduğunu söyledi. Kıyafeti görünce hızlıca etiketini kontrol ettim.

Tanrım! Bir etiketi bile yoktu. Adı bile olmayan bir butikten ablasının diktirdiğini söylediği kıyafete podyumda eteğine takılıp herkesin önünde düşen zavallı mankene bakar gibi bakarken Joo Won bundan başka kıyafet olmayacağını söyledi. Kabul etmekten başka şansım yoktu çünkü davet yarındı. Yavru ağzı, saten elbise her ne kadar güzel gibi dursa da neticede marka bile değildi. Ah Tanrım Afrika’da kuraklıkta bir gram suyun içinde yüzen talihsiz balığın hüznü içindeydim…

Ertesi gün Joo Won beni kuaförden almaya gelip son halimi görünce çok güzel olduğumu söyledi. Bu beni hiç de iyi hissettirmedi. Tamam biraz, hadi biraz fazla moralim düzelmiş

olabilir ancak ona kırıldığımı belli edercesine konuştum:
"Üzerimde bir Chanel olsaydı çok daha güzel görünecektim." Dedim. Aldırmadı. Aldırır mı hiç IMF başkanım.

Gecenin yapılacağı otel şehrin dışında güzel bir yerdeydi. Hava iç açıcı derecede ılıkken kıyafetimi unutup gecenin tadını çıkarmaya başladım. Gelen konukları incelerken birkaç kıyafet dışında Koreli kadınların vasatın biraz daha altında olduğu hükmünü verdim. Joo Won'un kolunda isimleri ya Lee, ya Kim ya da Park olan önemsiz adamlarla tanıştırılırken eşlerinin isimlerini tek tek hafızama kaydettim. Tabi moda zevklerini de.

Biraz ara verip tuvalete girmiştim ki ağlama sesiyle irkildim. Kızın biri aynaları çatlatırcasına ağlayarak içeriye girdi. Ben de hemen çıkıp kim olduğunu görmeye çalıştım. Beni gören kız bir anda susuverdi. Ah bu kızı tanıyorum. Gecede en beğendiğim kıyafeti giyen ve beni okul balosundaymışız gibi en popüler kız olarak geriye iten o kızdı. Adının Nami* olduğunu öğrendiğim kıza Elbisesini beğendiğimi söyleyip onun şaşkın bakışları altında etiketine bakmıştım.
Arkadaşı ve aynı zamanda otelin ortağı olan Amerikalı tarafından alınmış bir Dior'du elbisesi. Belli ki adam kıza değer veriyordu. O da her ne kadar benim elbisemi çok güzel bulduğunu söylese de benim için müstakbel kocam bile partnerine yabancı olan şu Amerikalı kadar değer vermiyordu yakında onun eşi olacak olan bana.

Yine de kızın masum ve ağlayan yüzü karşısında tüm kıskançlık duygularım, ucuz kıyafetin yıkanınca çıkan boyası gibi akıp gitti. Onun keyiflendirmek için birkaç cümle kurdum. İşe yaramıştı. Nami kendini ipek gibi salıvermişti.

Ahhh son günlerde iyice Rahibe Teressa olmuştum. İnsanlara iyilik dağıtırken başımda halem, omuzlarımda kanatlarım eksik bir iyilik meleği gibiydim. Belki de kariyerimi iyilik üzerine kurmalıyım. Vitrinlere iç geçirerek bakan ama alamayan genç kızlara isteklerini veren bir iyilik meleği. Ah ahh kendim artık o kızlardan biriyken bu görev beni aşardı.

Nami'yle beraber salona geçerken o yakışıklı Amerikalısına gitti ben de Joo Won'un yanına geçtim. Suratım şirinler köyünü bir türlü bulamayan Gargamel gibi kasılmışken Joo Won bana ne olduğunu sordu. "Hiç" deyip geçiştirdim yine. Ardından başlayan müzikle kibarca bana dönüp

"Dans edelim mi?" diye sordu.

Dans mı? Onun konuşma sözlüğünde bu kelimeye rastlayacağımı hiç düşünmezdim. Doğrusu birkaç dans kursuna gidip onu bol bol icra eden biri olarak bu teklifine seve seve karşılık verdim. Onu danstaki durumuna göre değerlendirmek analizim için şahane olacaktı.

Elimi tutup alana doğru yürürken kalbimdeki o garip çarpıntı yeniden baş gösterdi. Vitrin görmüş gibi olmakla Joo Won'u görmeyi aynı kefeye koyduğum için biraz vicdan azabı duymuş olsam da bu hissi sevmiştim. Joo Won'un bana yaşattığı bu farklı şey her neyse onu kaybetmek istemiyordum.

Usulca belime dolandı eli, ben de kendimi ona bırakıp orkestrayı yönetmesini bekledim maestrodan. Ustalıkla dans ederken gözlerini gözlerime dikmişti. Tüm insanlar kepenkleri

kapanan mağazalar gibi yavaşça kayboluyordu sanki.

O sıcak bakışlarını kaçırmadan iyice kendisine çekti beni ve konuşmaya başladı:
“Wee Na.. Sana söylemem gereken bir şey var.”diyip bana baktı.

Bense Onun cinayeti çözmek üzere olan ünlü detektif Sherlock gibi gizemli görünürken ne kadar çekici olduğunu düşünüyordum.

******

Nami'nin hikayesi için Bknz: Aşk ve Nefret Arasında

6. Bölüm

Usulca belime dolandı eli, ben de kendimi ona bırakıp orkestrayı yönetmesini bekledim maestrodan. Ustalıkla dans ederken gözlerini gözlerime dikmişti. Tüm insanlar kepenkleri kapanan mağazalar gibi yavaşça kayboluyordu sanki.

O sıcak bakışlarını kaçırmadan iyice kendisine çekti beni ve konuşmaya başladı:
“Wee Na.. Sana söylemem gereken bir şey var.”diyip bana baktı. Bense Onun cinayeti çözmek üzere olan ünlü detektif Sherlock gibi gizemli görünürken ne kadar çekici olduğunu düşünüyordum.

Nefesimi tuttum, Bulgari'nin mavi pırlantasını az sonra takacakmışım gibi omuzlarımı dikleştirip, boynumu kaldırıp gözlerine baktım. Elleriyle hafifçe sırtıma dokunurken ürperiyordum.

Bu hissi en son Paris Moda haftasında Gisele Bundchen’in üzerindeki bluzu alırken yaşamıştım. Dünyada bir tek ben de olan bir şeye sahiptim o zaman ve şimdi olan da buydu. Joo Won dünyada bir taneydi ve ona sadece ben sahiptim.

İtirafın kokusu yeni işlenmiş deri gibi burnuma geliyordu. Adamın karşısında gözlerimi kırpmadan daha ne kadar duracaktım bilmiyorum. Geciken itirafla tuttuğum nefesim ve kırpmadığım gözlerim az sonra herkesin için de beni tahtalı köye yollarken etraftakiler de bir meleğin (!) ölümüne tanık olacaklardı. Joo Won’un uzayan çin işkencesiyle annemi hatırlayıp bu romantik ana burnunu sokmasını engellemek için hızlıca“eee” dercesine yüzümü buruşturdum..

“Wee Na, sana söylemem gereken şey şu ki…”
evet Ne? Hadi ama bilmeyen de “Ben senin babanım” diyecek sanır.. Alt tarafı “Seni seviyorum ya da aşık oldum” diyeceksin.. Ben sevmeye hazırım Joo Won. Seni de dolabımdaki Burberry’lerim kadar sevebilirim…

“Wee Na üzerindeki kıyafet bir Chanel.” Dedi birden bire..

Binlerce dolarlık gardırobumdan çıkıp dans pistine ışınlandım tekrar ve oradan buzdolabına girip ölünceye kadar çikolata yemek istedim… Bu muydu? yani..

Bir dakika üzerindeki Chanel de ne demek… Bilincimi okuldaki iktisat dersindeymişçesine

kaybederken hemen aklımı toparladım ve onu dinledim:

"Üzerindeki etiketsiz kıyafet aslında bir Chanel.. Onu diktirdiğimi söylerken sana küçük bir oyun oynadım… Bir markanın sıradan bir elbiseden farkı olmadığını göstermek istiyordum. Marka takıntının ne kadar yersiz olduğunu da." Diye devam etti.

Yahudi gören Nazi gibi onu kamplara alıp sabun yapmak, ardından O sabunla az sonra çiğneyip kirleteceğim şu elbiseyi yıkamak istiyordum. Bana oynadığını oyun canımı feci halde sıkmış olsa da yaşadığım daha ziyade hayal kırıklığına benzer bir şeydi. Ah hayır Hayal kırıklığının insana dökülmüş haliydim ben. Ondan bir itiraf beklerken şu aptal kıyafeti konuşması karşısında nefes almayı unuttuğumu fark edip derin bir nefes verdim.

Hayır hayır! Sevinmeliyim buna. Tabi ya ben Park Wee Na, benim bir Chanel'e üzüldüğüm görülmüş şey değil. Hayal kırıklığımı 2. el kıyafet mezarlığıma gömer ve sevinirim. Ama yapamıyordum.

"Ah öyle mi?" diyebildim bir tek..

Joo Won benden bir şeyler dememi bekliyordu ancak ne diyebilirdim ki. Kabilemden çıkıp yeni bir dünyaya adım atmıştım ve dilini bilmediğim bu dünyada daha ne kadar yanlış anlamaya maruz kalacağımı bilmiyordum.
Sanırım adına "Aşk" dedikleri bu dünyada en iyisi kör ve sağır olmaktı.

"Oturalım mı?" diyip adamı kolundan sürüyüp sıkıcı gecenin bitmesini bekledim. Bayanlar hiçbir şeye elini sürmemişken masadaki tatlılardan koca bir tabak yapıp hepsini mideye indirdim. Joo Won uzak bir mesafede birkaç kişiyle konuşuyordu. Uzun boyuyla podyumdaki Brioni mankenleri gibi dikilirken beni mutlu edecek tek şeyin bir kutu richart çikolata olacağını biliyordum.

Ah hayır beni şu an mutlu etse de sabaha şiş karnımla ancak beni yakalayan bir yamyamı mutlu edebilirdi. Beni Şu an mutlu edecek bir şey yoktu. Elbisenin eteğindeki küçük püsküle oynarken Joo Won yanıma gelip gecenin bittiğini söyledi.

Arabasına yönelirken bayanlara tek tek selam vermek kaldırım taşı gören eylemciye çevirmişti beni… Az sonra hepsini sökmek, dağıtmak istiyordum.

Arabasına binip hiç konuşmadım. İçimden gelmediğinden değil.. Ah keyfim bir yerinde olsaydı o ajummaların elbiselerine hüküm verirken kalemimi kırmaz mıydım? Bir süre sonra Joo Won'umuz nihayet varlığımı fark edip :

"Neyin var?" diye sordu.
"Bir Chanelim var daha ne olsun." Diye cevabı yapıştırdım.

Ah Tanrım! öyle tatlı tatlı gülersen seni bozmak için kuracağım cümleye nasıl odaklanırım. Bu akan ağzımın suyu mu? Kafamı çevirip yüzümdeki botokslu gibi duran gülümsemeyi silmeye çalıştım. Kaslarım uyuşmuş gibiydi. Resmen Yüzümdeki aptal sırıtışı silemiyordum. Bu adamın yanında beynim bile gönderdiğim iletilere kulak asmazken kalbime nasıl söz geçirecektim.

Cevabım üzerine gülümseyip konuşmasını sürdürdü:

“İşe yaradı değil mi? Az da olsa marka takıntın geçmiştir umarım.” Dedi, reklamlarda oynamaya müsait sinekkaydı tıraşıyla bana dönüp bakarken bense o reklamda çoktan arkadan dolanıp yanağını okşayan kadın rolüne kaptırmıştım kendimi.

Hayallerim arasından sıyrılıp joo Won’un arabasındaki alınmış kız rolüne çabucak bürünüp konuştum:

“Yoo daha çok hırslandım.. Yarın boşsan alışverişe çıkalım” dedim bir de üstüne. Haydi ama pimi çektim, bombayı eline verdim ve cuff işlem tamam. Bombanın etkisini bekliyorum.. Joo Won köpürecek ve olanlar olacak.

“Yarın önemli bir işim var, ertesi gün olur.” Dedi. Bomba elimde patlamıştı… Olur mu?

Yani kabul mu etmişti? Beni değiştirmeye çalışırken sanırım ben onu değiştiriyordum. Ah ben harcamalarımı kısmayıp aksine IMF başkanımı Unicef’e mi çeviriyordum? Bu değişim eğer gerçekleşirse daha önce sadece reçelli ekmek olan Joo Won ballı ve kaymaklı ekmeğe dönüşürdü benim için. Alışverişime karışmayıp onay veren bir koca… Ah ne tatlı bir hayal..

Babamın dırdırından kaçmak için İngiltere’ye gitmiş, 7 yıl sonra iflas gerçeğiyle kürkçü dükkanıma dönmüş, dükkanın el değiştirdiğini görmüş, sahibinin Joo Won adından cimri bir adam olduğunu sanırken aslında yanılmış olduğumu üşündüm bir an. Böyle bir yanılgıya can kurban.

Bir an fazla yüksekten uçup kaymağa dalmışken ekmeği unutmuştum. Yarın ki önemli iş de neydi ? bir hafta önce olsa kredi kartında yeterli limit olduktan sonra isterse mafya babası olup karanlık işler çevirsin diye düşünürken şimdi cebindekilerden çok randevu defterini merak etmiştim. Onun çok önemli dediği meşguliyeti hakkında fikirler türetirken nihayet sormayı akıl ettim:

“Yarın ki önemli iş nedir?” diye direkt lafa daldım.
Joo Won şüphe dolu gözlerle bana bakarken, ben de onu aynı bakışlarla süzüyordum..

“İş toplantısı, senin hiçbir zaman ilgilenmeyeceğin sıkıcı şeyler.” Diye konuştu kayıtsızca..

“Bana ne olduğunu söylersen belki ilgilenmeyi düşünebilirim. Hem beni ne kadar tanıyorsun ki?” diye sataştım. Bu gece içimden geçen buydu. Ay sonu gelen ekstrelere yaptığım gibi onu ellerimle lime lime yapmak istiyordum.

“Yeterince tanıdığımı düşünüyorum.” Diye konuştu. Ajan mı takmıştı peşime. İngiliz gizli servisi MI5 tan olabilir miydi? Gerçi niye İngiliz hükümeti beni izlesindiki 7 yıl boyunca onların ekonomisini ben kalkındırmıştım…

İçimde binlerce senaryo kurarak -ki bunların içinde en sevimsizi Joo Won’un görüştüğü başka bir kadındı- Seul’e doğru giderken uzun yolda biraz kestirmenin fena olmayacağını düşünüp gözlerimi kapattım…

Gözlerimi açtığımda da parlak iki yıldızın bir nefes kadar yakınımda durduğumu fark ettim. Kalbim delicesine çarparken üzerimdeki Chanel dans ediyor, içinde bulunduğum araba gökyüzüne yükseliyor gibiydi.. Yoksa bu , bu bir….. Ahh hayır!

* Joo Won'un Anlatımıyla Wee NA *

Yaklaşık altı ay kadar önceydi. Babamın yakın arkadaşı, kadim dostu Bay Park bizzat ofisime gelip benimle yüz yüze görüşmüştü.

Onu küçükken sık sık atölyede görürdüm. Çoğu zaman sabaha kadar babamla kalır, sızana kadar içip bütün semti ayağa kaldıracak kadar gürültü çıkarırlardı. Birbirleriyle ayyaşlıkta yarışan bu iki adamı daha o zamanlar onaylamazdım. Bay Park aileden zengindi, bizim gibi değillerdi.

Doğrusu babam da zengin olmak için herhangi bir çaba göstermez ve hayatın verdikleriyle yetinirdi. Bu durum ablamı ve annemi hayli gücendirmiş olsa da içki parasını çıkardığı müddetçe atölye umurunda olmazdı.

Ancak Babam vefat edince 19 yaşında devraldığım atölye 10 yıl sonra inanılmaz yerlere gelmişti. Kore'deki sayılı deri üreticilerinden biri olup annemin ve ablamın yüzünü nihayet güldürebilmiştim. Bay Park da birkaç kez beni ziyaret edip yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorardı. İlk başlarda iş konusunda birkaç tavsiye aldım elbette ancak sonradan kendi gemime kaptanlık yaparak büyük okyanuslara açılmayı başarmıştım.

Geçen Kasım ayında Bay Park ofisime gelmişti. Birkaç iş konusunda konuştuktan sonra konuya girdi. Bana yetişkin bir kızının olduğunu ve damat olarak yalnızca beni görmek istediğini anlattı.

Adamın bu garip teklifi karşısında gerilmiş hatta kızmıştım. Evlenmek gibi bir niyetim şimdilik yoktuysa da elbette bu fikre karşı çıkmış değildim ancak sadece kendi rızamla kabul ettiğim, sevebileceğim bir kızla olmalıydı. Teklifini kibarca reddecekken adam bir den kederli bir sesle sözümü kesti.

"Joo Won oğlum, ben battım.. Şirketim bir yıla kalmaz mali krizde toz olup uçacak.. Eşimle şimdiden yaşamak için küçük bir ev aldım ancak kızım bunu kabul edemeyecek kadar lüks ortamda büyüdü. Şimdi düştüğümüz bu durumu ona anlatacak kadar bile yürekli olamam. Senden tek yapmanı istediğim onu tanımaya çalışmam. Çok iyi bir kızdır. Eğer 3 ay sonunda hala onu istemiyorsan seni zorlamayacağım." Diye konuştu.

Elindeki batmaya kanıt olan dosyaları bana uzatırken bir süre onları inceledim. Adam gerçekten batıyordu ve batarken kızını peşinden sürüklemeden, onunla evlenecek zengin bir kocayı garantilemek istiyordu.

Ancak Ona kesinkes karşı çıktığımı belirtsem de işe yaramadı. Evde annemle konuşurken bana bu teklifi kabul etmemi öğütledi. Dediğine göre bunca yıl atölyeyi çekip çeviren sadece o adamdı. Babamın arkadaşlığına karşı bütün iş bağlantılarını ayarlayıp beş para etmez atölyeyi ayakta tutmuştu. Şimdi ona olan borcumuzu ödeme zamanıydı. Üstelik annem de kızı onaylamazsam vazgeçme kapısını açık bırakmıştı.

Neticede şartların ve borçların ödenme zamanı gelmişti. O kızla tanışacak, onu tanıyacak,

bana ve aileme uygun olup olmadığını anlayacaktım.
Babasıyla kurduğumuz küçük oyun neticesinde dersinde konuşmacı olarak bulunmak için İngiltere'ye gittim.

İlk anda Wee Na'yla karşılaşmam sıra dışı olmuştu. Bu kısa kapıdaki karşılama onun karakterini çözmem için son derece yardımcı olmuştu. Asimile olmuş özenti gençlik… İlk teşhisim buydu ve gördüğüm kadarıyla kız kendini işlenmemiş bir elmas sanıyordu.

Derste de bilgisini (!) konuşturup Yen ve Won üzerine derin analiziyle fikrim yavaşça oluşmaya başlamıştı. Nihayet resmi olarak tanışmaya gelince kızın benimle evlenme fikrini kabul ettiğini görmüştüm. Muhtemelen ailesi ona başka şansının olmadığını güçlü bir şekilde telkin etmişlerdi.

Ancak bu telkin ben de işe yaramamıştı. Şimdiden onun kaprisleri ve hastalık derecesindeki takıntısı karşısında kendi iç dünyamda krizden krize giriyordum. Hayatta asla zorlukla karşılaşmamış şımarık ve geveze birine söz anlatmak milyon dolarlık iş anlaşmaları yapmamdan daha uğraştırıcıydı. Üstelik onun alışveriş sırasında birden yükselen IQ'su karşısında tamamen elim kolum bağlıydı.

2. buluşmamızda ardımdan koşarken nerdeyse ölecekken ben vazgeçtiğim evlilik fikrini yeniden düşünmeye başladım. Birkaç görüşmeyle karar vermek istemesem de kızın beni çok zorlayacağı bir gerçekti. Zaman zaman şaşırtan ince esprileri, söz konusu alışverişse bulduğu mantık üstü açıklamalar, sözünü sakınmaması ve daha niceleri karşısında ilk anda karakterine dair verdiğim rapor da geçerliliğini kaybetmişti.

Her an şaşırtan bu kıza karşı ne tepki vereceğimi bilmiyordum.. İş yerime gelip, kızgın bir aslan gibi asistanıma saldırmak için fırsat kollarken sinemada film seyreder gibiydim. Doğrusu onunla olduğum her dakika bir film gibiydi.
Doğru bildiniz; bir korku filmi!

Yine de Shin için binlerce km aşması ve bileğinin ağrısına rağmen sessini çıkarmaması karşısında itiraf etmeliyim ki etkilenmiştim. Üstelik İsviçre'de kaldığımız süre boyunca alışveriş hastalığı nüksetmemiş ve tamamen normal bir insan gibi eğlenmeye bakmıştı. Böyle olmaya devam ederse mantıklı bir aday olması için engeli kalmıyordu.

Merak ettiğiniz onu güzel bulup bulmadığımsa eğer onu çok güzel bulduğumu itiraf etmeliyim. Belki de süründüğü o garip losyonlar, kat kat makyajlar, göz alıcı marka kıyafetlerdendir bilmiyorum ama Wee Na'nın çocuksu olmaktan uzak kadınsı görüntüsü her erkeği etkileyecek türdendi.

Onun aşk hayatındaki olası kabarık listesini bir kenara bırakıp benimle normalleşmesini beklemek için 3 ayım vardı. Eğer vitrinlere bu şekilde dünya kupası gören futbolcu gibi bakmaya devam ederse bizim takımımız 3 ayın sonunda küme düşmüş olacak.

Aşk, sevgi, bağlılık… Bu kelimelerin bende ki karşılığı koca bir hiçken Wee Na'nın hayatıma böyle bir farkındalık katmayacağından eminim. Yine de kendimi koca rolüne fazlasıyla kaptırmış olmalıyım.. Yoksa İsviçre'de ona taze bir av gibi bakan o İngiliz'i fabrikalarımda derilere uygulana işlemlerden geçirmek istemem başka nasıl açıklanabilir ki?

Şimdi az önce katıldığımız açılıştan dönerken ona oynadığım küçük oyun elimde patlamış gibi hissediyorum. Kıza marka bir elbise vermiş ve bunu açıklamış olmama rağmen sevinmemişti. Bu gece onda bir gariplik seziyordum. Uzun süre yeni bir şeyler almış olmamanın ruhunda açtığı yaraydı galiba bu geceki kırıklığı..

Belki de birkaç parça bir şeyler alması için izin verebilirdim. Onu normalleştirmeye çalışırken kendimi anormalleştirmemek için dikkat etmem gerekse de onun alamadığı şeyler karşısındaki üzüntüsü, şekeri kuma düşen çocuğun hüznünü bana hatırlatıyor. Babası her ne kadar olabildiğince sert olmamı öğütlese de kızın gözlerine bakarken içimdeki tüm sinirlerin gevşediğini hissediyorum… Bu yüzden az önceki teklifini kabul ettim

"Yarın boşsan alışverişe çıkalım" diye sorunca onu bu gece eve mutsuz göndermek istemediğimi fark ettim. Bu yüzden teklifini kabul ettim: Tabi yarınki işimden sonra..

Israrlı sorularına, bitmek bilmez ısrarına artık alıştığım için savunma mekanizması geliştirip yarın ki işimi ona anlatmamayı başardım. Bunu öğrenmesini istemem doğrusu.

Wee Na'nın evinin sokağına bu düşünceler içinde girerken kızın uyuduğunu gördüm… Uzun yol boyunca huzurlu bir uykuya dalmıştı.

Muhtemelen rüyasında guccilerin, versacelerin içinde boğuluyordur. Uyandırmak için seslendim ama sanırım rüyasında tüm markaları bedava buldu ve uyanmak istemiyor.

Hafifçe omzuna dokunup sarsmayı denedim başı bana doğru düşerken gözleri hala kapalıydı. İçimden gelen şeyi yapmamak için kendimle savaşırken ilk kez bir savaşı kaybetmeyi istedim ve kızın dudaklarına doğru yöneldim..

Bir adım kala Wee Na usulca gözlerini açtı.. Şaşırmışa benzemişse de korkmuş görünmüyordu.

Ah Tanrım! Peki Şimdi ne yapmalıyım?

7. Bölüm

Gözlerimi açtığımda da parlak iki yıldızın bir nefes kadar yakınımda durduğumu fark ettim. Kalbim delicesine çarparken üzerimdeki Chanel dans ediyor, içinde bulunduğum araba gökyüzüne yükseliyor gibiydi.. Yoksa bu , bu bir….. Ahh hayır!

Tabi ki de evet. Nefesimi tuttum öpücüğü bekliyorum. Bu adamla geçirdiğim süreler boyunca tuttuğum nefesleri kavanozda biriktirseydim en az 80yıl daha rahat yaşardım. Beni böylesine hayattan koparırken az sonra ki muhtemel bir hayal kırıklığına da hazırladım kendimi… Ama o da ne?

Ahhh.. Girdiğim mağazada bir milyoncu müşteri mi olmuştum? O şans bana gülmüş müydü gerçekten.. Joo Won gittikçe yaklaşıyorken büyük ödülü kazanmanın kıyısındayken umarım girdiğim mağazayı bi milyoncuyla karıştırmıyorumdur diye düşünmeye başladım. Kiss beklerken emniyet kemerimi çözmek için yaklaştığını söylerse bu benim için büyük ödüle hazırlanmışken çin malı hediyelik eşya dükkanını girmek olurdu.

Joo Won'un eli ensemi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Kalbimdeki çarpıntıyı o güne kadar yaşamadığıma yemin edebilirim. Kasada ödeme yapıp gösterişli paketi az sonra elime vereceklermiş gibi ah hayır ondan kat kat fazla bir heyecanın işgaline uğramıştım. Slow motion film çekiyorduk sanki. Biraz daha uzatırsa Joo Won'un bu rolü Oscar törenlerinde "en iyi işkence sahnesi performansı" ödülü alacağı garantiydi.

Gelişinin aksine öpücüğü çok hızlı olmuştu. Bir anda dokunup geri çekmişti kendini. Taklidin taklidi bir versace bile bu öpücüğün yanında daha gerçekçi kalırdı. Sesimi çıkarmadan hızlıca emniyet kemerimi çözüp kapıya açmaya yeltenmiştim ki kolumdan çektiği gibi tekrar dudaklarıma yapıştı. Bu seferkini iliklerime kadar hissetmiştim.

Detaylara girmeyeceğim ama şu kadarını söyleyeyim ki Armani'nin modacısının elinden adıma özel hediye paketiyle istediğim kıyafeti almak gibiydi. Bundan nasıl bir öpücük olduğunu siz çıkarın!

Yüzümdeki kızarıklık en rüküş olduğum şekilde belirip karşımda sevimsizce duruyordu sanki. Adamın karşısında kırmızıya boyaya dalmışçasına durduğumu hissedebiliyordum. Tatlı tatlı bana bakarken konuşmaya başladı:

"Seni şaşırttım galiba." Dedi gülerek. Gözlerini kaçırmak için ceketinde toz varmış gibi oraya yönelip eliyle siler gibi mi yapmıştı?

"E-evet şaşırdım.." diyebildiğimde ise hala çok yakınında durduğumu fark edip kendimi geri çektim..

Geçen yıl girdiğim Fendi mağazasında tek bedeni kalan ancak Amerikalının biriyle aynı anda bacaklarından tuttuğumuz pantolon geldi aklıma. Kadın sağ bacağından çekiştirirken ben soldan çekiyordum. İnsanlar boks pistindeymişiz gibi etrafımıza toplanmışken sağdan sert bir kroşe yiyip kadının birden gelen güçlü hamlesi karşısında eli boş kalmıştım. O zaman da yaşadığım bu duyguyu hatırlarken İstemeye istemeye uzaklaştığım pantolonu aslında hiç giymeyeceğimi biliyordum. Sadece onu almak istiyordum!
Şimdi de istemeye istemeye Joo Won'dan uzaklaşırken buna çok pişman olacağımı biliyordum.

Belki de birkaç adım da ben atmalıyım… Evet oracıkta buna karar verip tatlı birkaç söz söylemek istedim.

"Bu benim, şeyy çok hoşuma gitti" dedim aniden. Dediğim anda da rafların altında kalıp ölmeyi istedim. Hoşuma gitti de ne demek… Adım at demiştim Wee Na, 100 metre koşusu değil!

"Umarım seni Christian kadar mutlu edebilmişimdir." Dedi gülerek..

"Christan da kim?" Diye atladım.
Sazanlık kariyerime zirveden başlangıç yapmıştım.

Kahkahayla gülerken konuşmaya başladı:
"Christian Dior tabi ki.. Sanırım yakında senle rekabet edebilirim" Dedi gülmesinin arasında.

Ah Tanrım! Beni kendi silahımla vuran bir rakip.. Bu savaşta Dior'u karşı cepheye kaptırmıştım… Beni resmen onunla vururken yavaş yavaş tüm markalarımı elimden alıp onları unutturacağını biliyordum… Buna hazır değildim. Hiçbir zaman olamazdım. Geriye doğru bir evrimi kabul edemezdim…

Ben ki ortaokulda Çirkin Beti lakaplı Wee Na, lise ve üniversitede takıntıya dönüştürdüğüm güzel olmak, marka takılmak şeklindeki gelişimimi bir adam yüzünden orta okula ışınlanmışçasına geriye doğru götüremezdim… Aşka tamam ama markalara da tamam.. Hem ağlarım hem giderim diyen gelinler gibi Hem vazgeçerim hem evlenirim diyemem.

İçimden bu kadar çok konuşurken dışımdan ona karşı tek kelime kuramam tıp literatürüne "Joo Won Sendromu" olarak girsin diye öneride bulunmaya karar verdim. Hayır bilmeyen de beni oppa gören masum köylü sanacak.. Bir de yanaklarım kızarırsa Wee Na'lığı bırakıp bir dağ evine taşınacağım..

"Yanakların kızardı." Dedi birden müstakbel kocam, ben içimden bunları düşünürken. Evet evi nereye taşınacağımı buldum.. Amazon ormanlarına!

Sadece bir ah sesi çıkarabilmiştim. İçimdeki çene durmadan çalışırken adamın karşısında dilsizler okulu müdürü olmuştum. Birden elini yanağıma götürüp hafifçe okşadı. Hayır ama bu kadarı da çok fazla. Yüksek doz Joo Won'dan ölmemek için iyi geceler dileyip resmen kendimi dışarı attım. Bu ağzımdan fırlayacakmış gibi heyecanım da ne böyle…

Eve doğru koşar adım girip derin bir nefes verdim. Ünlülerin bağımlısı olduğu süper lüks puro Cohiba gibi Joo Won'un tiryakisi olduğumu anlamıştım.

Annemler çoktan uyumuştu. Bende yatağa girip az önceki olanları unutmaya çalışarak rüyamda çitlerin üzerinden manken atlatarak uyumayı denedim. En son 35 manken saydığımı hatırlarken dalmıştım. Rüyamda önümüzdeki 5 yılın yayınlanmayan katalogunun elime geçtiğini gördüm. Ancak işin tuhafı her sayfada sadece Joo Won vardı.

Üzerinde en pahalı kıyafetler varken erkek kataloğuna manken olmuştu. Yanında yapışkan kız olarak asistanı 70 inç güneş gözlükleriyle ona sarılmıştı.

Kabusumdan uyanıp saate baktım. Saat 11'di. Öğle güneşi alnımın çatına vururken kabus görmem normaldi. Ah nerde benim +50 faktörlü güneş kremim.

Yataktan çıkmadan nişanlımı aramaya karar verdim.
"Bugün görüşecek miyiz?" diye sordum selamlaştıktan sonra…

"Bugün iş çıkışı bir toplantım var.. Yarın bütün gün boyunca seninim." Dedi.

Benimsin tabi…

Bir dakika bir dakika… Peşine düşülen olmuştu Joo Won ve ben onu kovalayan avcıydım. Ah bu rollerde bir gariplik vardı. Ceylanın aslanı kovaladığı görülmüş şey değil. Ceylanlığımı

bilmeliydim.

“Yarın da benim toplantım var, olmaz.” Dedim. Ne toplantısı diye soracağını kestirememiştim ve o da sormuştu..

“Markaları Koruma Derneği’nde” dedim birden.. Ah Tanrım! Araba dünyası için Rolls Royce neyse saçmalama dünyası için de bu cümlem oydu.!

“O derneğin tek üyesi sensin galiba.” Dedi, karşıdan keyifli geliyordu sesi. Ben de hemen orda kıvırma taktiğiyle az öncekinin sadece bir espri olduğunu söyleyip:
“İyi peki, yarın olsun.” Dedim nazlanmaya çalışarak, nerdeyse havaya uçacaktım oysa…

Yarın için sözleşip telefonu kapatırken benim aklım hala bugündeydi. Şu gizemli işi öğrenmeliydim. Babamdan iflas eden birine göre yüklü bir miktar Joseon kralı alıp Joo Won’un işe çıkmaya yakın plazasının önüne gidip bekledim. Bir süre sonra asistanıyla çıkıp arabasına yöneldi. İçimden cinayet senaryoları kurarken taksiciye “Şu arabayı takip et.” Dedim. Ah ne kadar havalı göründüğümü siz düşünün..

Hilton otelin önünde durunca araç, ben de bütün krallığı taksiciye bahşedip koşar adım otele girdim. Onları gizlice takip ederken ağlamak üzere olduğumu fark etmiştim. Gerçekten Joo Won’un metresiyle bir otele geldiğini düşünmek aynı anda tüm markaların piyasadan çekildiklerini açıklaması gibi bir etkiye sahipti üzerimde..
Piyasada çekilmeden önce ben silecektim şu asistan olacak manken çakması kızı.

Onların ardından şuursuzca koşarken önüme hiç engel çıkmamıştı. Az sonra bir kapının ardına girdiler… Birkaç dakika durup derin nefes verdim. Eğer suçüstü yapacaksam en azından soyunmalarını beklemeliydim. Kanıtım olmalıydı. Mahkemede yüklü bir tazminat ve nafaka için.. Ahh Tanrım neler diyorum ben daha evli bile değiliz ki.. Ancak aldatılan eşin acısıyla, öpücük verilmiş sözlünün acısı eminim ki eşittir. Kore hukuku bu konuyu netleştirmeli derhal.

Zaman dolunca kapıyı kırarcasına çaldım.. Az sonra asistanı kapıyı açarken onu itip odaya dalıp konuşmaya başladım:
“Hahh bastım sizi.. Demek önemli işin buydu… Metresinle otel köşelerinde fingir…” diyebilmişken bana dönen 50 kadar ajuşşinin şaşkın gözlerini görünce donup kaldım.

Biraz sonra Joo Won kolumu mengene gibi sıkarken, 100 metre öteden amblemini görüp tanıdığım calvin klein gibi yüzündeki kızgınlığı tanımıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye dişleri arasından konuşarak sordu.

“Asıl sen ne yapıyorsun. Seni takip ettim ve bir otele asistanınla girdiğini görünce..” dedim gerisini diyecek halim yoktu. 72 saat alışveriş yapmış gibi yorulmuştum. Asistanın bakışını görünce oracıkta ölüp Milano Moda haftasına gömülmek istedim.

“Yönetim Kurulu’nda olduğum futbol takımımın toplantısı var. Şu an bunun için buradayız. Tanrı Aşkına Wee Na… Bu yaptığına inanamıyorum.” Dedi sesindeki gerginlik timsah derisi Testoni ayakkabısında yoktu.

“Futbol mu? Tabi ya biliyordum. Bayılırım futbola.” Dedim.

50 kadar, çoğunluğu kel ve göbekli olan adam bana bakarken Kore cumhurbaşkanı seçilmişim gibi hissettim.

“E-evet bayılırım futbola. Nişanlımın da futbolu sevdiğini tabi ki biliyorum. Hatta benim favorim Beckham’dır.. Ahh lisedeyken onun fotoğraflarını matematik defterimin arasında biriktirdim. Matematikten çakmadığım bundan belliymiş.” Dedim gülerek.

Joo Won hala kolumdan tutarken bazı adamların güldüğünü görünce deli cesareti gelmişti bana.. Konuşmaya devam etmezsem rezil olacağım garantiydi. Devam edersem de rezil olacaktım ya neyse...

“Hatta Beckham 2002 de Kore’deki dünya kupasına gelince babamı derslerin hepsini en iyi notlarla geçeceğime dair söz vererek maça götürmeyi başarmıştım. Ahh onlarca adam topun peşinden koşarken ben sadece ona bakıyordum… Gerçi karısı Victoria’nın bence berbat bir giyim zevki var. Kendini İngiltere’nin moda ikonu sanıyor ama o giydiği ayakkabıları bedava değil üstüne parayla verseler almam.. Aslında onun sadece şu sırrını merak ediyorum.. Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyor o kadar çocuk doğ..”

Burada kolumdaki baskı artmıştı.Nerdeyse çığlık atacaktım. Kendimi kaptırıp giderken Joo Won’un sesini duyuyordum

“Wee Na lütfen susar mısın?” diye konuşurken adamların keyifli yüzünü görünce Ulusal Bayramlarda konuşmayı durmadan uzatan Okul müdürü psikolojisine bürünmüştüm.

“Amaan Victoria’yı boş verin. Onun rüküşlüğünü değiştirmek dünyanın dönmesini durdurmaktan daha zor. Futbol derken ben sizin sorununuzu biliyorum. Hadi ama eğer yakışıklı futbolcular alırsanız inanın bana stadyumlar dolup taşar. Düşünsenize Hyun Bin sahada top koşturuyor. Ben olsam bu maçları kaçırmazdım. Yenilsek bile sorun değil. Hyun Bin ve Lee Dong Wook maç yaparken o stadyum turistlerin bile akınına uğrar. Onların futbol oynamasına gerek bile yok. Bir maç için sahaya çıkmayı kabul edip sizin futbolculara birkaç top atsalar bile olur bence. Ayrıca bu maçlardan milyon dolarlık servetler bile edinebilirsiniz. Stat çıkışı markaların parfümlerini uygun fiyata satarsanız mesela… Kadınlar aşka gelmişken ne bulurlarsa alırılar, Fularlar, makyaj malzemeleri, aynalar, cüzdanlar… bunların satışını yapabilirseniz birkaç ay içinde Kore’nin en zengin takımı olursunuz. Ancak babam bile o futbolculara göre daha yakışıklı kalırken maçlarda tabi ki sıralar boş kalır” dedim.

Göz ucuyla Joo Won’a bakıyordum bu arada. Birden alkış sesleri kopunca aniden irkildim. Aman Allah’ım adamlar resmen beni alkışlıyorlardı. Joo Won başını eğip boynunu ovuştururken birden gelen seslerle kafasını kaldırıp Armani vitrininde Versace görmüşçesine hayretle adamlara baktı.

Ardından beni hızlıca dışarı çıkarıp sinirli sesiyle konuşmaya başladı:
“Burada kal, duydun mu beni burada kal.” Deyip tekrar içeriye girdi.

Ben de otelin lobisine gidip derin nefesler verip, soğuk terler döktüm.. Nişanlımı aptal bir şüpheyle takip edip nerelere düşmüştüm. Gözlerimi kapatıp Feng Shui öğretilerini hatırlayıp rahatlamayı denedim. Gözlerimi açınca da Joo Won karşımda ayakta dikiliyordu. Aynı anda asistanı da bana, diyet yapan insanların, açlıktan salataya saldırması gibi bakarken otelden çıkıp gitti.

"Özür dilerim. Ben.. " diyebilmeyi başarmıştım en azından.

"Wee Na sen benim Yeo Jin'le buluşmaya geldiğimi mi düşündün, Onun için mi beni takip ettin" diye sordu. Kızgın değildi sanki. Demek asistanın adı Yeo jin'di… Not aldım death note'uma.

"Evet ama bu tamamen senin suçun.. Bana işinin ne olduğunu söyleseydin keşke" dedim ben de alınmış gibi görünerek. Ayakta dikilmeyi bırakarak yanıma oturdu.

"Futbol işi olduğunu söyleseydim futbolun saçmalığından yakınacak, binlerce soru soracaktın. Tanrı biliyor ya hiçbir güç beni bir kıza ofsaydı açıklamaya ikna edemez. " dedi gülerek.

"Ofsayt mı? Ofsayt hani şu şey olan.." diye konuşmaya başlamıştım ki..

"Sakın" dedi itaatkar bir sesle.. Ben o anda dayanamayıp gülmeye başladım…

"Adamları etkiledin." Dedi birden. Ardından devam etti:

"Önerini dikkate alacaklar.. Hyun Bin ile ilgili olanı değil tabi ki.. Maç çıkışı bir şeyler satılması ve bayanları çekmeyi" dedi.

Benden etkilenmemeleri mümkün müydü? Yalnız hayatımda ilk defa görünüşümle değil fikirlerimle adamları etkilemiştim. Yavaş yavaş mükemmele doğru gittiğimin farkındaydım. Empaire State binasının tepe ofisini kapmış bir işadamı gibi böbürlenmiştim..

"Bu konuyu daha sonra konuşacağız." Dedi ardından Joo Won.. Kaşları çatılmıştı..

"Hangi konuyu?" diye sordum şaşırarak…

"Beckham, Hyun Bin ve şu adı Lee Don bilmem ne olan adamı.." dedi gözlerini kaçırarak.

Ahh bu gördüğüm çatılmış kaşlar kıskançlığın haritası mı? Tereyağı gibi erirken ben bugünün bilançosu karşısında memnuniyetle gülümsedim..

"Ha bu arada hafta sonu bizim takımın Japonya'daki bir takımla maçı var.. İstersen gidebiliriz." Dedi gözlerini gözlerime dikerek.. Utanıp bakışlarımı kaçırdım.. Kendimi tanıyamıyordum artık. Japonya fikrine tabi ki de atladım..

"Harika olur." Diyerek yanımda oturan nişanlımın koluna dolandım.. o bana gülerken az önceki rezaleti çoktan unutmuştu….

Bekle beni Japonya… Bekle beni kozmetiğin başkenti. Bekle beni Shiseido, japon style, AVM'ler bekleyin beni…

Ve tabi açmakta olan kiraz çiçekleri, Sakura'lar siz de bekleyin beni.. Japon romantizmi Park Wee Na ve Kim Joo Won geliyor. Ah Tanrım! Hayat ne güzel…

8. Bölüm

8. Bölüm - Wee Na in JOOWONderland

... Günlerden Perşembe ve yarın Japonya'ya uçuyoruz. Ben şimdiden uçmaya başladım aslında. Joo Won'un bir bebek gibi her gün farklı bir gelişmeyle karşıma çıkması ve bu gelişmelerin hep benim lehime olması karşısında şaşkınlığımı gizleyemiyordum.

Ancak bir konuyu netleştirmek için Joo Won'u acilen aramalıydım. 3 çalıştan sonra onun kuvartz kristali gibi berrak sesini duydum.

"ee şey sizin takımın renkleri nasıl? Ona göre birkaç parça kıyafet getireceğim de" diye konuşup nişanlımın muhtemelen dünyanın en uyumsuz renklerinden müteşekkil takımının renklerini sordum.

Onun sesini duymadan önce birkaç cızırtı geldi. Nerdeydi ki böyle? Telefonun çekmediği bir yerde olma düşüncesi beni anında köye ışınladı. Onun ücra bir köyde yaşayan bir ninesinin olduğu ve şimdi oraya gittiği, evlendikten sonra da orada yaşayacağımızı söylediğini hayal edip korkuyla irkildim. Bendeki bu felaket senaryosu, durmadan insanları öldüren nesnelerin filmlerini yazan Hollywood senaristlerinde bile yoktu. Ah kimbapların toplanıp insanları katlettiği bir filmin yanında köyde yaşama düşüncesi daha korkunç gelmişti bana.

Neyse ki az sonra frekansı bulunan radyo kanalı gibi sesi net gelmeye başladı. O güzelim sesini duyunca öldüren kimbaplardan gerçeğe döndüm hemen.

"Önemli değil ne giyeceğin. Lacivert beyaz ol…" Ah Hayır. Ses yine gitti ve derken telefondan tamamen kapandı. Aradığımda da ulaşamadım.

Lacivert beyaz ha… İşte modanın icadı boyunca birbirine en çok yakışan iki renk. Kim demiş mükemmel erkek yok diye. Joo Won erkek ırkının nerelere vardığını göstermesi açısından müzelerde sergilenmesi gereken bir örnek... Takımının renkleri bile onun standart üstü olduğunun noterden tasdikli kanıtı gibi.

"Kızım onunla konuşurken 32 dişin ağzında defileye çıkmış gibi net görülüyordu." Dedi birden annem.

Onun o küçücük bedeniyle ne zamandan beri orada oturduğunu bile anlayamamışken "sihirli annem"e dönüp konuştum:
"Omonii siz bu adamı nasıl buldunuz ya… Hayatınızda beni yapmaktan sonraki en isabetli kararınız bu oldu." Dedim gülerek. Bir yandan valizimi hazırlarken annem de yatağa oturmuş her zamanki bilgece bakışlarıyla beni izliyordu.

"Aslında sen bir kaza ürünüsün." Dedi birden bire… Üzerine oturup kapatmaya çalıştığım birinci valizle uğraşırken gelen bu itiraf üzerine parmağımı fermuara sıkıştırıp tüm evi inleten

bir çığlık kopardım.

Bizim evin büyük bilgesi Konfüçyusomma'ya bakarken az önceki cümlesi karşısında bir pişmanlık var mı diye sezmeye çalıştım ancak annem az sonra koca avını yutmaya hazırlanan bir piton kadar hissizdi.

Karşısında kızı varken ona bir kazaydın demek ergen psikolojisinde olsaydım muhtemelen bir kıyımla sonuçlanırdı ancak neyse ki artık büyümüştüm ve olayları sadece birkaç cık cık sesiyle geçiştirmeyi öğrenmiştim.

"Eskiden bir kazaydın şimdi ise tam bir felaketsin." Diye konuşmasını sürdürdü annem.

Ah Tanrım! Şu kıyımı gerçekleştirip dolce gabbana kemerimle annemi boğ … Neyse şu an hapiste o turuncu tulumları giydiğimi düşünerek depresyona girdiğimi hayal etmekten vazgeçip Joo Won'la romantik ve pragmatik bir geziyi düşünmeliyim. Romantik olacak çünkü kiraz çiçekleri altında yürüyeceğiz, pragmatik olacak çünkü kiraz çiçeklerinin altında aşka gelen sözlümün kredi kartını usulca ele geçireceğim. Bu düşüncelerle dolabımdaki bütün us polo'nun lacivert beyaz kombinlerini deneyerek 2. Valizi doldurdum.

Ertesi gün tatlı uykumdan neşeyle uyanıp hızlıca hazırlandım. Havaalanında buluştuğum Joo Won'u görünce gidip babamı tebrik edesim geldi. Böyle bir adamı bana ayarladıkları için onlara ömrümün sonuna kadar hizmet edebilirdim.

Spor kıyafetler içinde gelmiş geçmiş tüm karizmatik sporcuların bir özeti gibi duruyordu. Suratımdaki Joker gülümsemesini silip ona doğru gittim. Sıcak bir karşılama, usulca yanaktan öpüş, yakın bir fiziksel temas ve netice: Wee Na in JOOWONderland!

Uçağımız Japonya'ya inince en yüksek topukluları ayağıma geçirdim. Neticede bir yerde Kore'yi temsil ediyordum ve tüm Japon kızlardan uzun görünmem milli meseleydi.

"Senin boyun mu uzadı." Dedi Joo Won bana tereddütle bakarken..
"Yok canım, her zamanki uzunluğum" dedim koluna dolanarak.

Otele yerleştik. Odalarımız yan yanaydı. Otel görevlileri de bizim kaderle bağlandığımızı anlamış olmalıydılar ki.. Ah ne diyorum ben.. Çaktırmadan yan yana odalar isteyen bendim tabiî ki.

Biraz gezinti ve yemekten sonra dinlenmek için odalarımıza geçtik. Sabah olduğunda maç için ayırdığım kıyafetleri küçük el çantasına koyup Joo Won'un peşinden gittim. Kiraz çiçekleri açmadığı için Hanami Gününü kaçırmıştık…Biraz etrafta dolandıktan sonra maçın yapılacağı stadyuma geçtik.

Müstakbel kocam durumu kontrol etmek için aşağıya inince ben de bayanlar lavabosuna geçip hızlıca kıyafetlerimi değiştirdim. Baştan aşağı lacivert beyaza bürünürken dolabımdaki en ucuz marka olan Polo'nun nihayet işe yaradığını görüp sevindim. Aynada bir futbol maçı için olabilecek en şık şekilde durduğumu görüp futbolun seviyesine olan katkımdan dolayı kendimi tebrik edip Joo Won'u bulmak umuduyla yukarı çıktım.

Az sonra onu karşımda görünce şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir bakışla bana baktığın gördüm. Kendimi iyice büyücü Merlin gibi hissetmiştim. Bu onu kaçıncı büyüleyişim böyle!

"Wee Na, sen, sen niye böyle giyindin?" diye sordu. Büyünün dozu artmıştı galiba.

"E sizin takımın renkleri işte." Dedim…

"Ah hayır bu rakip takımın renkleri sana söylemiştim ama." Dedi yüzünü büzerek… Ne söylemesi…

"Hayır bana lacivert beyaz olsun demiştim." Diyerek şaşkın gözlerle ona baktım.

"Hayır lacivert ve beyaz olmasın da gerisi fark etmez demiştim." Diye karşılık verdi.

Bu cevap üzerine kendimi Cocacola'nın sırrını çalmaya çalışan pepsici gibi hissettim. Resmen rakip takıma destek vermek için baştan ayağa lacivert beyaza bürünmüştüm. O an telefondaki cızırtıyı hatırladım. Ah şimdi anlıyorum. Daha birkaç gün önce beni alkışlayan o kafalar şimdi domates atacakmış gibi geliyordu. Bu korku filmi efektine hazır değildim.

"Tamam hemen şuradan bir AVM'ye girip sizin takımın renklerinden bir elbise alabiliriz" dedim.

"Hayır hayır, maç başlamak üzere. Al şu atkıyı öncelikle." Diyip kendi taktığı mavili kırmızılı bir atkıyı bana uzattı.

Dünyanın tüm AVM'leri üzerime yıkılsa sesim çıkmayacaktı. Lacivert, beyaz, sarı ve mavi… Wee Na'lık tarihim boyunca böylesine ağır bir yenilgi yaşamamıştım. Rüküşlüğünden dolayı alenen güldüğüm tüm o insanların kahkahaları kulaklarımda çınlıyordu.

Atkı boynumda mağlubiyeti kabullenmiş esirin ilmeği gibi hissettirirken Joo Won'un ardında yürüyordum. Daha beteri olamaz diye düşünürken bir de müstakbel kocam tanıdığı bir çocuktan bir de aynı renklerde bir mont alıp bana uzattı. Onu da üzerime geçirince iyice çökmüştüm. Dünyayı boynuzunda taşıyan boğa efsanesi gerçekti artık. Tek farkla onun yerine ben taşıyordum dünyayı artık.

Yerimize geçip maçı izledik. Joo Won sakince maçı izlerken ben gittikçe oturduğum yere gömülüyordum. Üzerimde 80'ler sezonunun kıyafetleri olsa bu erkek montundan kesinlikle daha iyiydi. Alttaki 10 cmlik topukluklular, dar bir lacivert pantolon onun üzerinde kırmızılı mavili bir erkek montu. Tamam gerisini söylemiyorum sizi korkudan öldürmek istemem.

Şimdi şu sahaya Hyun Bin çıksa bile neşem yerine gelmez. Beckham çıksa belki. Ah hayır beni bu halde görmelerine dayanamam.

"İyi misin?" diye sordu birden nişanlım.
"Ü-üşüyorum" diyebildim. Hava 20 dereceyken ve üzerimde dünyanın en kalın montu varken.

Ancak bunu dememe değmişti Joo Won koluyla sardı beni. Omzunun altına kıvrılırken başımı onun göğsüne dayayıp, gözlerimi kapadım. Parfümü neydi ki böyle.. Erkek parfümlerine dair bilgim Zimbabwe Moda Trendleriyle eş değer olduğu için çıkaramamıştım ama her neyse şu

an bana çok iyi gelmişti.

Bir süre sonra dürtülerek uyandım. Maçı izlerken uyuya kalmıştım. Üstelik adamın gömleğine resmen salyamı akıtmıştım. Onun bu lekeyi görmesi ihtimaline karşı kalkarken tekrar sarıldım. Ah Tanrım! Böyle rezalet defilede frikik veren mankeninkinden de fazla.

Bu hareketim karşısında Joo Won'un güldüğünü gördüm. Yine de onlarca adamın içinde bu kadar çifte kumruluk yeterdi. Beni kibarca kendinden uzaklaştırırken maçın ne olduğunu sordum.

"Yendik." Dedi Joo Won ve ardından Elimi tuttu. Ah bu nasıl bir sıcaklık böyle. Dünyanın magma tabakasına dokunmuştum sanki. Bu ince topukların bu heyecanımı taşıyabildiğine hayret edip emilio pucci ayakkabılarıma sevgilerimi yolladım.

Stadyumdan çıkar çıkmaz üzerimdeki montu hızla çıkarıp atkıyı da cebine tıkıştırıp Joo Won'un tuttuğu arabaya tıktım.

"Tüm maç boyunca uyudun ve omzum tutuldu" Dedi tatlı tatlı gülüp dünyanın bilmem kaçıncı harikası olduğundan habersiz.

"Hayır hayır arada maçı da seyrettim, hatta tezahürat bile yaptım." Dedim arabaya binerken.

"Ahh evet, bir ara karşı takım gole giderken haydi diye bağırıyordun." Diyerek karşılık verip kısa süreli futbolseverlik kariyerimi de bitirmiş oldu.

Ben de o sırada arabanın makyaj aynasını indirip kendime baktım. Aman Allah'ım makyajım olduğu gibi akmış, saçlarım birbirine dolanmıştı. Ona çaktırmadan nasıl üstüme başıma çeki düzen verecektim ki?

Şimdi çoktan uğradığım tsunamiyi fark etmiştir. Çirkin ördekle kanka olmuştum resmen, hem de Japonya'nın ortasında hem de nişanlımın yanında… Hızlıca üstümü başımı düzletirken etraftaki billboardda bir anime karakteri resmen benimle alay edermiş gibi bakıyordu.

"Sana bir sürprizim var." Dedi Joo Won, ceketinin cebinden bir kağıt parçası çıkartarak bana uzattı.

Gözlerimi kaçırıp aldım. Yüzümü ne kadar az görürse o kadar iyiydi. Yıkıma uğramış coğrafyam da yüzüme oranla geri kalanımın enkazı daha işe yarardı. Kağıdı alıp bakınca okumayı yeni söken çocuklar gibi heceleyerek okudum.

"Tokyo Moda Haftası" yazan kağıda bakarken insana dönüşen Pinokyo kadar mutluydum tabi önce şu uzayan burundan yani akan burundan, kızaran gözlerden kurtulmalıydım. Tokyo Moda Haftasına davetiyelerimiz vardı ve bugün bir çok ünlü markanın defilesi yapılacaktı. Dünyada cenneti görmek böyle bir şeymiş diye düşünürken Joo Won memnuniyetle beni izliyordu.

Evet baldan sonra kaymağı da sürüp ekmeği yemeye hazırdım. Joo Won kesinlikle isteklerime giden, bana cennetin kapılarını açan bir anahtardı.

Arabayı defilelerin yapılacağı alanda durdurduktan sonra ben hızlıca bir lavaboya girip geçen

yıl gittiğim “Hızlı makyaj kursu’nun” derslerini hatırlayıp 45 dakikada hazır olarak dışarı çıktım.

Joo Won etrafa bakarken birden kalbime matikamia broşumun iğnesi batmış gibi hissettim. Aman Tanrım! Etraf resmen manken pazarına dönmüştü. Her yerde upuzun kadınlar, muhteşem yüzler varken pucci ayakkabılarım bile yedi cücelerden somurtkan cüceye çevirmişti beni.

10 cm ayakkabılar bile kısa kalırken Joo Won ilgiyle etrafı izliyordu. Beni böyle bir yere nasıl getirebilirdi? Sanırım benden çok kendini düşünüyordu. Tamam ben Park Wee Na modaya takıntılı olabilirim ama tek başımayken.

“Kızlar güzel ha?” diye lafa daldım. Başını çevirip bana bakarken..
“Kendimi başka bir gezegende gibi hissediyorum, burası gerçekten çok garip!” Dedi.

Demek bu kadar etkilenmişti. Onu, gezegeni tura çıkan turist olarak bırakıp kulise gireceğimi söyledim. Monica’nın geçen kış sigarasının külünü düşürüp yaktığı Marchesa elbisem gibi hissediyordum şimdi. Elbisenin hisleri olur mu demeyin elbette olur. Artık kullanılmayacağını bilen her şeyin bir hissi vardır. Kendimi yanmış o elbise gibi hissederken Joo Won’un beni dolabın bir köşesine fırlattığını hissediyordum.

Kulise girince onlarca manken gördüğümde hepsinin üzerine zehirli bir gaz salıverip nefessiz kalmalarını izlemenin nasıl bir şey olacağını düşünüp içimdeki küçük psikopatı dinlerken gördüğüm bir yüzle yerimde çakılı kaldım.

Hayran olduğum tek Japon Modacı olan Yohji Yamamoto’ydu gördüğüm. Gidip onunla tanışmak için can havliyle kulise daldım. Adam beni incelikle karşıladı. Onunla tanışıp ona ne kadar hayran olduğumu ve tasarımlarını ne kadar beğendiğimi anlatırken adam da Korelileri hep diğer milletler göre daha çok sevdiğini söyledi.

Irkımdan dolayı bu kadar sevineceğimi söyleseler inanmazdım ancak adam dışarıdaki şu binlerce kore fanından biriydi ve üstelik tüm aktörlerin ismini biliyordu. Anlaşılmıştır…

Dünyanın muhtelif yerlerinde “opppaaa” diye çığlık atan kore fanı kızları zihnimde canlanırken birden Joo Won’un şu an burada yaşadığım sıra dışı deneyimi görmesini ve başarımla övünmesini istedim. Ancak modacının teklifi karşısında apollo uzay aracına binip aya gitmişçesine dünyadan koptuğumu hissediyordum.

“Wee Na şii eğer istersen şu kıyafetimi sunabilirsin? Bu kadar büyük bir hayranıma bunu yapmalıyım sanırım” demişti.

Ne yani benim mankenlik yapmamı mı istiyordu? Tabi ki bu teklife atlamıştım. Şu saate kadar berbat geçen bir gün yaşamış ve Joo Won’un karşısında yiğeni Shin gibi bir pozisyonda dolanmıştım. Erkek kıyafetleri içinde saçı başı dağılmış Wee Na’lıktan çıkıp sokakta adı bilmem ne olan kıza dönmüştüm. Üstelik bir de bir erkek için en yanlış yer olan bir moda haftasında muhtemelen şu an uzun bacaklı örümcekten hallice, 0 beden kızları kestiğini düşününce bu teklifi kabul etmemem için akıldan noksan olmak gerekiyordu ki ben son derece zeki bir kızdım.!

Şimdi tüm bu karışıkları, valizde kırışan kıyafetleri ütülermişçesine telafi edebilir, aksilikleri unutturabilirdim. Joo Won da beni podyumda görürken külkedisini balo salonunda gören prensin şaşkınlığını yaşayacaktı.

Az sonra sahneye çıkarken üzerimde siyah, derin ancak kapalı göğüs dekoltesi olan önden kısa arkadan uzun eteği olan bir elbise vardı. Birkaç manken kızdan nasıl yürüneceğine dair göstermelik hareketler aldım. Bana kalsa onlardan çok daha iyi yürürdüm. Bir futbol takımının antrenörü gibi hissediyordum kendimi. Maçta oynamasam da bilgim herkesinden çoktu yine de kızın bana birkaç hareket göstermesin izin verdim.

Zaman gelip podyuma çıkmadan Joo Won'u arayıp podyuma bakmasını söylemiştim. Heyecandan deli gibi atan kalbime kızıp kendimi sakinleştirip adımımı attım. Tüm bakışlar bana çevrilmişken tam karşımda ayakta dikilen Joo Won'u görebiliyordum. Ah şaşkınlıktan öylece kalakalmıştı.

Muhtemelen dünyanın en güzel şeyini gördüğü için kısa çaplı bir şok geçiriyordu. Yavaş adımlarla yürüyüp sağa dönüp tekrar sola dönecekken onun yerinde olmadığını gördüm. Normalde dönüp gitmem gerekirken tekrar sağa ve sola döndüm. Gözlerim karanlıkta onu seçemiyordu.

Arkamı dönüp hızlıca kulise yöneldim ve Yohji sarılıp beni tebrik etti. Aynı anda Joo Won'un donduran bakışlarını görünce korkudan kasıldım. Hızlıca yanıma gelip kolumdan sürüyüp köşeye çekti beni
"Sen ne yaptığını sanıyorsun." Diye sordu yüksek ve gergin bir sesle..

O an dünya tersine dönmüştü sanki. Balo salonuna inen külkedisine prensin kızdığı nerde görülmüştü?

9. Bölüm

Siyah elbisenin içinde rüzgarı önüme katarak olanca karizmamla podyumda salınırken Joo Won da nerelerdeydi?

Birileri görüntü alıyordur umarım. Torunlarıma anlatacağım, bu hayatımın deneyimini görsel malzemeyle sunarsam eminim torunlarım okulun en popüler çocukları olurdu. Düşünsenize bir ninenizin podyumda salındığını. Tamam tamam bu kadar yeter..

Ben gözlerimi terminatör gibi her yüzde gezdirip, hızlıca analizini çıkarırken tanıdığım bakışları bulamayınca çabuk adımlarla gösterimi bitirdim.

Ancak dışarı adımımı atar atmaz Joo Won beni köşeye çekip ne yaptığımı sandığımı sormuştu.

“Gördün değil mi? Ah inanamıyorum… Az önce tüm gözler üzerimdeyken ben podyumdaydım. Aslında bence siyah renk öyle bir elbiseye gitmedi. Bunu Yohji’ye söyleyip onu üzmek istemedim ama belki ateş rengini kullansaydı…”
diyecekken müstakbel yobomun çatılmış kaşlarından oluşan duble yolu görünce hemen frene bastım.

Ona dünyanın en önemli hadisesini anlatırken yüzünden bütün noktalama işaretlerini okuyabiliyordum. Ah şuradaki bir ünlem, işte buradaki koca bir soru işareti…

“Wee Na Tanrı aşkına kendine gel. O podyumda ne işin vardı. Şu giydiğin kıyafete bir bak, onlarca köpeğin saldırına uğramış gibi parça parça.” Dedi, o engin moda jargonunu kullanarak.

“Köpekler mi? Köpekler bu kadar iyi iş çıkarabiliyorsa sezonun en iddialı tasarımcılarından olabilirler.” Dedim ukalaca.

Evet beni bozduğu için ben de onu bozmalıydım. Frene bastığım halde işi yokuşa sürmesi karşısında hayal kırıklığına uğramıştım. Onun beni fark etmesini, güzel bulmasını isterken hiç beklemediğim hazin bir sonun üzüntüsüyle kalmıştım.

6. His filminin senaryosunu yazmıyoruz burada Joo Won efendi. Beni beklenmedik sonlara götürmene izin vermeyeceğim. Amacım çok basit; sen bana güzel olduğumu söyleyeceksin, konumuz bu, Majorica incisi kadar pürüzsüz ve net.

Beni engizisyon yargıcı gibi izlerken birden o kaçınılmaz sorumu yönelttim.
“Ne yani beni güzel bulmadın mı?” diye sordum.

“Gü-güzel mi? Güzel olduğunu düşündüğünü sanıyordum. Hatta kendini zirvede gördüğünü.” Diye karşılık verdi.

“Ben kendi düşüncemi elbette biliyorum. Merak ettiğim senin ne düşündüğün. Yani bana hiç iltifat etmedin, güzel olduğumu bile söylemedin.” Dedim bakışlarımı kaçırarak.

Şimdi de Titanik filmindeydim sanki. Mutsuz sonlara dayanamam Joo Won. Bana hemen güzel olduğumu söylemezsen yemin ediyorum seni burada bırakıp gideceğim. Ah hayır! Seni burada bırakırsam bu sana büyük bir ödül olur. Belki de tüm tasarımcıları bir odaya doldurup seni de oraya tıkmalı. Eminim şu pembe, pofuduk, yeni yıkanmış gibi yumuşacık duran adamlar için hayli revaçta olurdun bu yakışıklılıkla.

Bu düşünceyle nerdeyse sesli bir kahkaha atıyordum ki “Neye gülüyorsun, söyle biz de gülelim.” Diyen lise hocamın sesiyle anında gerçeğe döndüm. Neye güldüğümü açıklayacak değildim elbette.

“Güzel olduğunu duymaya ihtiyacın mı var? Zaten bunu biliyorsun.” Diye karşılık vermişti Joo Won.

Eğleniyor muydu o da? Yüzünden hafif bir sırıtış geçmişti. İnan bana Joo Won ben labirentteki o fare değilim. Peynire gideceksem onca duvarı aşmayacağım. Bana karşı net olacaksın. Eğer bunu yapmayacaksan korkarım kendime yeni peynirler bulacağım. Ah Wee Na, hangi labirent kızım! Çoktan tuzağa düştün.

“Bunu benim bilmem ayrı, senden duymam ayrı. Dünyada romantizm diye bir kelime var bilmem hiç rastladın mı?” diye karşılık verdim. Madem öğrenmeye muhtaç bir öğrencisin sana öğreteceğim Joo Won.

“Neyse konumuz bu değil… Bir daha ne sebeple olursa olsun benden izinsiz böyle bir saçmalığa kalkışmayacaksın. Herkesin içinde kendini vitrine çıkarmış gibiydin. Neyse ki Kore’de değiliz.” Dedi az önceki sırıtışın bıraktığı izler kasırgaya neden olmuştu yüzünde.

“Ne o kıskandın mı?” dedim bir adım yaklaşıp, gözlerinin içine delil gören Olay yeri inceleme ekibi gibi bakarken…

“Hahh.. Kıskanmak mı? Elbette hayır.” Dedi zoraki gülmeye çalışarak. Hadi beyaz yatlı prensim itiraf et artık.

“Ben anlayacağımı gayet net anladım.. Bu arada konuyu ustalıkla kapattın ancak benim yanımda senin ustalığın çıraklık sayılır. Eee cevap vermedin?” dedim, elimle saçımı geriye atıp gözlerimi diktim ona..

“Wee Na seninle bu ilkokul oyunlarını oynamayacağım” deyip kolumdan tutup sürüklemeye başladı. Kaptan mağara adamı tarafından sürüklenirken kolundan çıkıp modacısına kıyafetini vermem gerektiğini söyledim.

Tamam bu elbiseyi tüm o mankenlere şapka çıkartır şekilde taşımıştım ancak bana ait değildi. Joo Won beni dışarıda bekleyeceğini söyleyip çıkışa yönelmişken ben de yavrusundan ayrılan anne gibi istemeye istemeye elbiseden ayrılıp kendi eşyalarımı alıp dışarı çıktım.

Joo Won ortalarda görünmüyordu. Zaten benim çıktığım yerin kapısı da dar bir sokağa açılıyordu. Şu filmlerdeki ucuz barların çıktığı arka kapılardan birinde gibiydim.

Sokağa adım atıp etrafı yoklarken gözlerim bir an evvel yakışıklı bir adamla buluşmayı bekledi ancak tek görebildiğim bana doğru gelen, batmak üzere olan bir gemi gibi yalpalayan 20 lerin başındaki bir adamdı.

Hazine gören korsanın bakışlarıyla beni süzerken ganimeti kapma amacıyla Louis Vuitton

çantamı tuttuğu gibi koşmaya başladı. Ah Nooovv. Louis'mi sana kaptıracak değilim seni küçük kamikaze.

Emilio pucci ayakkabıları çıkardığım gibi zar zor koşan çocuğun ardına düştüm.

Çantama dokunan, içkili ve daha nelerin değdiği o ellere bakarak çantamı nasıl dezenfekte edeceğimi düşünürken adamın ardından ufak bir sokağa daha girdim. Diğer sokakta 3 kişi daha vardı ve yüzlerindeki kötü adam bakışını görür görmez tanımıştım. Japonca bir şeyler geveleyip bana doğru koşmaya başladılar.

Hadi Joo Won çatıların birinden Süpermen kılığında ne zaman ineceksin. Aksiyon severim ama sadece ekran başındayken. Bu kadar adrenalini geçen sene Monica'yla uzaktan görüp ardından koştuğumuz Hugh Grant'i takip ederken bile yaşamamıştım. Aman Allah'ım ne diyorum ben… Peşimde üç tane samuray varken ben neleri düşünüyordum. Birkaç adım sonra iki kolumdan tutulup ayaklarım yerden kesilerek havaya kaldırıldım.

Çantamı kapan adam bir yandan içindekileri yere dökerken çantanın kulpunu tuttuğu gibi dişleriyle kontrol etti. Çantanın orijinal deri olup olmadığını dişleriyle anlamaya çalışırken bana yapılan bu hakaret karşısında dayanamadım:

"Taklit olduğunu mu sanıyorsun. Seni beyinsiz Japon yapıştırıcısı, o hayatta görebileceğin en pahalı çanta." Diye bağırdım. Ancak iki adam beni başka bir yere doğru sürüklerken ancak o zaman kaçırıldığımı anladım.

"Bırakın beni " diye Korece bağırırken beyaz bluzumun lekelendiğini görünce de çığlığı bastım. Siyah bir Toyota'ya bindirdiler derken. O sırada bize doğru koşmakta olan Joo Won'u gördüm son kez. Ah Tanrım! nefes kesiciydi. Bu burnuma dayatılan eter mi?

Gözümü açtığımda eski bir depoda, kollarım sandalyeye arkadan bağlı, tepemde iki adam dikilir vaziyette olacağımı bekliyordunuz değil mi? Ah hayır! Bu kadar da film seti gibi değildi bulunduğum yer.

Villaya benzeyen ancak modernlikle alakası olmayan ve hala raflı kapıların kullanıldığı, eşyasız bir odadaydım. Kapıyı açmayı denedim ancak başaramadım. Birkaç dakika sonra içeriye, kimonolar giymiş bir adam beklerken aksine siyah çizgili takım giymiş 30'larının sonunda bir adam girdi.

İngilizce olarak konuşmaya başlayınca Muhtemelen Japon değil diye düşünürken yüzüne baktım. Adamın gözleri estetik değilse bildiğin çekikti.

"Hoş geldiniz küçük hanım." Dedi bana bakıp gülerken, ben de hızlıca ayağa kalkıp az önceki boyuma yaptığı hakareti yüzüne vurmak istercesine karşısında dikildim. Evet adamdan daha

uzundum.

“Nooooooolduuu?” bakışıyla küçük kamikazeye bakarken kendisini bu bölgenin Japon mafyası Yakuza sorumlusu olduğunu söyledi. Kimlik istedim dalga geçti bir de.

Aksine onlar benim kimliği alıp babama ulaşmaya çalıştılar. Ancak ben beş parasız kalan babamın muhtemelen “Alın sizin olsun.” Diye teklif edeceğini bildiğimden Joo Won’un adını verdim.

O da aynı şeyi yapar mıydı? Yok canım.. Beni Yakuzaların Gelini yapmayı düşünmezdi değil mi?
Daha kötüsü onların Geyşa’sı. Ah “bir Geyşa’nın Anıları” kitabını okusaydım hiç olmazsa işe az biraz bilgiyle başlardım. Hemen de durumu kabulleniyorum değil mi? Ancak bir kez olsun “Çok güzelsin” demekte cimrilik yapan bir adamın hesap cüzdanını uzatacak olması mümkün müydü?

Birkaç dakika sonra Joo Won’a ulaşılmıştı. Kamikaze, Joo Won’un benim sesimi duyması için kulağıma doğrulttu telefonu:

“Bu kadar zordu değil mi güzel olduğumu söylemen?” diye sordum direkt. Fırsat fırsattı. Eğer burada ölür kalırsam, ya da ömrüm boyunca aynı kıyafeti ve makyajı yapacağım Geyşalık sertifikasını alırsam muhtemelen ona sitem etmediğim için ölene kadar kendime kızacaktım.

“Wee Na, iyi misin? Nerdesin?” diye sordu telaşla Joo Won.

“Cevap ver, istediğimi yapman bu kadar zor muydu? Bak şimdi samurayların eline düştüm. Pardon siz samuraydınız. Değil mi? “ diye yanımda dikilen Japon’a döndüm….

Telefonda konuşursun da biri yanına gelip karşıdakine bir şey demek için kısık sesle konuşmana müdahale eder ya Japon ajussi de öyle bir sesle “Yakuza yakuza” dedi.

“Pardon Yakuzaymış” dedim ben de Joo Won’a.

Ah Kore malı süpermenim de bir şeyler söyleyip duruyordu telefonda. Beni dinlediği bile yoktu.
Yakuza elimden telefonu alıp Harvard İngilizcesiyle Joo Won’a istediği miktarı ve yeri tarif etti. Bir saat sonra buluşmak üzere telefonu kapattılar. Aslında saatten emin değilim ama genelde bir saat olurdu bu süre..

Ardından içeriye bir adam daha girip ellerimi arkadan bağladılar. İşte teker teker tüm klişeleri yaşıyordum. Torunlarıma anlatacak bir anım daha oldu. Eğer buradan kurtulursam her yıl Japonya Macera Turları düzenleyeceğim. Buradaki aksiyonun 250 gramını bile 7 yıl boyunca

yaşadığım İngiltere'de görmemiştim.

Adam beni omzumdan tutup sürüklerken ben de adımlarımı sayıp, döndüğümüz yönleri hafızama kaydetmekle meşguldüm. Eğer kaçarlarsa kurt ininin yerini bir çırpıda bulacaktım.

"Pardon burası güney mi? Acaba?" diye sordum evden çıkarken.

"Batı oluyor" dedi Sazansan Yakuza..

Bana gülümserken gerçekten sevimli bir adam olmuştu. Hollywood filmlerinde Japon Mafya babasını oynayabilirdi aslında. Tabi şu komedi türünde olanlarda. Ken Watanabe gibi bir mafya babası olsa onunla burada kalmaya razı olurdum ancak şu anki görüntüsü bana sadece olgunlaşmamış turpu hatırlatıyor.

Arabaya binerken bu sefer VIP salonunda gidiyorduk. Az önceki Toyota'nın yerini Mitsubishi jip almıştı.

"Hay baksana Yakuza san. Arabanız okey çok güzel ama Allah aşkına hala mafyalar bu çizgili takımları mı giyiyor? Hayır bunlar 50 sene öncesi Sicilya mafya modasının trendleri. Yakuza bile olsanız kendinize ait bir tarzınız olmalı. Don Carleone gibi Godfather mı sanıyorsun kendini?
Sen bir kere Japonsun. Neden kimonoları geçirmiyorsunuz üstünüze. Ayrıca sizin gibi kısa adamlar bu çizgili takımları giyince iyice 16 yaş çocuk mafyası gibi oluyor" diyip onlara birkaç küçük moda dersi verirken adamlar dikkatle beni dinliyorlardı.

"Ben mesela rakip Yakuza çetesi olsam sizi ciddiye bile almam. Oturup sabah kadar origami yapasım geliyor sana bakınca. Biraz fit olun, karizma görünün. Korku salın, hiç yoktan siyah gözlükleriniz olsun. Hadi ama eminim buralarda bir çin mahallesi vardır. Annemin akrabalarını ayarlayıp size toptan fiyatta indirim yaptırabilirim. Ama bu tarz olmamış. Sicilya mafyası eskide kaldı. Artık onlar bile ünlü İtlayan firması Pitti Uomo'yla Çalışıyorlar." Diyip konuşmayı sürdürdüm. Patronun gözünde birkaç ışıltı görmüştüm.

Bana heyecanla dönüp Japonca bir şeyler söyledi.

Ah bana değil adamlarına konuşmuştu ki içlerinden biri, parlak kırmızı kravatını çıkarıp ağzıma tıktı. Tanrım! Bu an defolu kıyafet kabusundan bile ağırdı benim için. Ağzımda kıyafetime uymayan ve üstelik adamın kaç gündür yıkanmamış gömleğinin ve terinin sindiği bir kravat varken yine de halime şükrettim. Şu an ağzımda çorap da olabilirdi.

Evet! Fikirlerim beğenilmemişti. Zaten hep böyle olmaz mı? Büyük insanlar asla çağındayken anlaşılmaz, bu dünyadan göçüp gittikten sonra değerleri anlaşılır. Eminim benim için de böyle olacak. Bir gün Japon mafyası diğer mafyalara örnek olacak kadar şık olursa bunun ardında

Park Wee Na adı saklıdır. Buraya yazıyorum.

Ben bunları düşünürken araba da durmuştu.
Az sonra 5 dk önce tarif ettiğim o eski depoya gelmiştik. Mafyanın kıyafetleri çakma olduğu gibi yöntemleri de öyleydi sanırım. İnsan biraz özgünlük arar ama nerdeee.

Durup Joo Won'u bekledik. Az sonra o da arabasıyla girişte belirdi. Aksiyon dolu bir müzik düşünün şimdi. Mesela Görevimiz Tehlike'nin OST'sini. Ardından arabadan inen süper yakışıklı esas adamımızı görün.

Ah evet. Joo Won olanca endamıyla bize doğru hızlı adımlarla yürüyordu.

"İyi misin Sevgilim?" diye bağırdı ardından.

Sevgilim mi? Bu adamın içine aksiyon filmleri aktörlerinin ruhu kaçtığı gibi biraz da romantik jön ruhu sızmıştı galiba. Hafif çakırkeyif olduğumu itiraf etmeliyim.

"İyiyim aşkım." Diye bağırmak istesem de ağzımdaki topakla bunu yapmam imkansızdı. İşte o an dehşetle irkildim. Ne tepemdeki karate kid adamlar, ne tehlikenin kokusunu beni korkmuştu.

Ağzımda bir kravat varken Joo Won'a nasıl göründüğümü düşleyip hemen dilimle onu dışarı atmayı denedim. Birkaç denemeden sonra başarmıştım.

"İyiyim" diye bağırırken Joo Won çantayı onlara fırlattı.

Adamın biri de bluzumdan çekiştirip ayağa kaldırdı beni. Ardından sertçe iterek Joo Won'a doğru atmayı denedi , ancak ben bir çanta değildim ve ellerim bağlıyken daha doğru düzgün kalkamadan itilince kendimi yüzüstü yerde buldum.

Zavallı beyaz Polo Bluzum artık kendinden geçmişti renk olarak. Yüz üstü düştüğüm sert zeminle çenem yere değmiş, tüm dişlerim ağzımda dans pistine çıkmış gibi titremişti. Fiziksel olarak gerçekten yoğun bir acı çekiyordum ancak ruhsal ve psikolojik olarak da külüm kalmıştı diyebilirim.

Ben yere düşünce birden olağan dışı bir hareketlilik oldu. Kafamı kaldırınca Joo Won'un birkaç adamı yumrukladığını gördüm. Hemen yanımdaki adam silahına yönelince Emoillio imdadıma yetişti ve onun sivri topuklarını adamın dizine geçirdim. Adam bu darbemle arkaya doğru düşmüştü.

Joo Won da diğerlerini döverken göz göze geldik.

"Wee Naa" diye bağırdı o an bana. Ben yanımda yere yığılan adama topuklarımı geçirmeye

devam ederken “Ne var?” diye karşılık verdim.

“Çok güzelsin” diye bağırdı ardından Joo Won.

Bunu duyar duymaz diğer adama sağlam bir yumruk geçirip onu yere yığmıştı. Ah Tanrım! O delici Bakışlarını bana dikmişken aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. Bu sırada birkaç siren sesi duyuldu. Polisler de gelmişti. Ben Joo Won’a tatlı tatlı bakarken o da bana doğru koşarak geliyordu.

Kalbim heyecanla çarparken zorlukla yere oturabilmiştin. Joo Won bana yaklaştıkça zaman daha da yavaşlıyordu sanki..
Adımlarını atarken asırlar geçmiş gibi hissediyordum.

Tatlı bir düşün içinde Bana yaklaşıp elleriyle yüzümü avuçlardı. Yanağımı okşayıp kanadığını tahmin ettiğim çenemi sildi.

Ardından arkama geçip ellerimi çözmüştü… Kollarım serbest kalır kalmaz yolunu bulmaya çalışan nehir gibi Joo Won’un boynuna dolanmıştı. O da bana sıkıca sarılıp başımı göğsüne gömmüş, saçlarımı okşuyordu.

“Ah Wee Na, sen gerçekten çok güzelsin,” Diye konuştuğunu duydum…

Eğer güzel olduğumu söylemek için bunca atraksiyon olması gerekiyorsa, “Seni Seviyorum” demek için muhtemelen 3. Dünya Savaşı çıkmasını bekleyecektim…

10. Bölüm

Şimdi 3. Dünya Savaşını düşünecek durumda değilim. Şimdi sadece bu anın tadını çıkarıyorum. Joo Won’un göğsünde oksijen çadırına alınmışım gibi rahatlarken yaşadığım acıyı unutmuştum. Bir süre tek dizi yerde diğeriyle dengede dururken bütün ağırlığımı ona dayamıştım. Bu anın yoğun duygusal etkisi beni ağlatmak üzereydi. Burnum sızlarken az sonra gözyaşlarımı usulca akıttım. Hayatı bir bilge gibi, Ferrarisini satmayan bir bilge, bir guru gibi dertsiz, tasasız, endişesiz yaşayan ben, biri için ağlıyordum. Bu duygunun sıcaklığı kürkümde yoktu.

Bir süre sonra Joo Won ağladığımı fark edip gözlerini gözlerime dikti…

“Çok mu korktun hayatım” dedi bir den. Hayatım mı? Ah Joo Won tamam romantik olmanı istemiş olabilirim ama şu romantik prens safhalarını tek tek geçsen diyorum. Hani alıştıra alıştıra. Ama hayır direkt zirveden girmişti.

“Çok korktum uppaaaa” dedim ben de.

Ah tabiî ki demedim. Oldum olası dünyada duymaktan en çok nefret ettiğim 5. İfadedir bu opppaa.. Birincisi “Yetersiz Bakiye” ikincisi “Bedeni kalmamış” üçüncüsü “Olmaz kızım” dördüncüsü “Orijinal mi?” ve beşincisi liseli kızların sevgililerine “oppa” demesidir. Bu yüzden ben de sadece başımı sallamakla yetindim… O küçük kamikazeler harakiri yaparken benim korkmam için bir sebep yoktu ama sevgilime korktuğumu söylemem sanırım düşük kalorili esmer şeker gibi zararsızdı.

Joo Won da uzanıp alnıma sıcak bir öpücük kondurdu. Ah Wee Na’lık tarihim resmen lale devrini yaşıyordu. Az önce ekşın içinde “çok güzelsin” dediği yetmemiş gibi şimdi sıcak öpücüğü alnımı değil nerdeyse 50 km çapımı ısıtmaya yetmişti.

Polisler adamları götürürken bir tanesi de çantayı Joo Won’a uzattı. İçinde gerçekten para var mıydı merak ediyordum. Benim için büyük bir serveti adamların ayaklarına atabilir miydi? Benim için binlerce Valentino ifade eden o çantayı öylece Yakuzalara sake yapabilir miydi?

“O kadar parayı nasıl böyle çabuk bulabildin?” dedim kalkarken…

“Para yok ki içinde, senin kaçırıldığını gördüğüm ilk anda polisi aramıştım. Yabancı bir ülkede en iyisi bunu yapmaktı.” Dedi. Elimden tutup kalkmama yardım etti.

Dizim de yere çarptığı için pantolonumu yırtarak kanamıştı. Ancak Joo Won’un sözü de kalbimi kanatmış gibiydi.

“Bu yüzden ölebilirdim.” Deyip onun kollarından kurtarıp yaralı, küçük, korumasız bedenimi savaş meydanına attım. Kendimi motive etmek için hangi kıyafeti aldığımı hayal edersem edeyim yine de kırıklığım geçmiyordu.

“Ölmeyeceğini biliyordum.” Dedi gülerek ve zorla belime sarılıp bana destek oldu. Nazlanmaya kararlıydım. Benim için hiçbir zahmete girmeyip iki dakika Jackie Chanlik yaptı diye hemen yelkenleri suya indirmemeliydim.

Tekrar çıktım kolundan ve bu sefer sertçe iterek iyice kendini yapıştırdı beni.

“Çocukça davranmayı bırak. Hem o kadar sürede o parayı nasıl bulacaktım. Yurtdışındayız Wee Na, biraz makul olamaz mısın? Önceliğim seni bir an önce kurtarmaktı” dedi gözlerime bilmem kaç numaralı “bir bakışım yeter seni eritmeye” bakışıyla bakarak…

Eriyip ve sonunda pes edip arabasına yürümeye devam ettim. Hastaneye gidelim diye teklif etti ancak yine ayılı, portakallı, jöleli o hastane kıyafetini çekemeyeceğim için kabul etmedim. Kalacağımız otele geçtik.

Tokyo'nun merkezinde 5 yıldızı harika bir otelde oda ayırtmıştı düşünceli kahramanım. Ona kızmayı denesem de yapamıyordum. Aksine nazlanarak zorla yakaladığım bu havayı bozmak istemiyordum. Yakuzalar bana iyilik yapmış ve Joo Won'un itirafına vesile olmuşlardı. Ben de çocukça bir oyunla lale devrini batırma devrine çeviremezdim.

Otele girdiğimizde Joo Won da benim kalacağım odaya geldi. Beraber kalmayı aklından geçirmiyordu değil mi? Ah keşkeee geçirse….Yani gece boyu otursak, konuşsak, markalardan, trendlerden bahsetsek…

Hemen panik yapmayın. Modern görünüp, hep şık olmayı sonuna kadar savunup, kendimi buna adamış olsam da şu şey konusunda geleneklere oldukça bağlı biriyimdir. Ama nedense Joo Won ne yaparsa yapsın sesimi çıkaramayacakmışım gibi geliyor. Ah bu düşünceyle nerdeyse onun için one-night stand olmayı bile kabul edecek gibiydim. Neyse ki kendimi Ralph Lauren'görmüş kadar kaybetmemiştim.

"Soyun" dedi birden...

Woooott?
Koyun demiş olabilir mi diye hızlıca duvarları kontrol ettim. Muhtemelen duvardaki koyunlu bir tabloya bakarken… Ama hayır gözleri şimdi sadece benim üzerimdeydi.

"A-anlayamadım?" dedim şaşkınlıkla…

"Soyun da dizine bakayım. Ya da pantolunu sıyır Wee Na, bana sapıkmışım gibi bakmayı keser misin" Dedi ardından. Altyazı da geldiğine göre konu netleşmiştir. Utanmış kızarıp renkten renge girip karşısında duruyordum.

"Ben hallederim, önemli bir şey değil" demeyi denedim ancak yanıma gelip diz çökmüştü bile.

"Pekala ben de kendi yöntemlerimle hallederim."

Dedikten sonra pantolonun yırtık dizininin iki kenarından tutup sertçe ayırdı. İyice açığa çıkan dizime bakarken az sonra onun ellerinin değeceğini hissedip Everest'e tırmanmış gibi nefessiz kalmıştım.
Ecza dolabından sargı ve tentürdiyot getirip, pamuğa döktüğü gibi dizime sürdü. Bir kilo Meksika biber jalapeno gibi yanarken bütün bedenim, "Ah" diye inlemekten alı koyamıyordum kendimi. Joo Won'da dünyanın ne cool doktoru gibi işini bilen hareketlerle kanı temizlemiş ve yarayı sarmıştı.

İşi bittiği halde ben yatakta oturur vaziyetteyken o önümde hala diz çöküyordu. Bu sıcak

duruş iyice terlememe neden olmuştu ki Joo Won da gözlerini gözlerime dikip müstehzi bir bakışla bana bakarken birden yanıma oturdu. Ellerimi tutarken bakışları hala yüzümde geziniyordu. Siyah noktalarımı mı sayıyordu yoksa? O kadar uzun süre baktı ki ben daha fazla dayanamayıp bakışımı kaçırdım.

"Utanmak" … Bu kelimenin sözlüğümde yazılı olduğundan bile haberim yoktu Joo Won'a kadar. Ancak şimdi yeni gezegen keşfetmiş uzaylı gibi bakarken bana, az sonra üzerimde çılgın deneyler yapacağını düşünüp "Tv'yi açalım mı?" diye kalkmayı denedim. Kalkmak için hızla hamle yapmıştım ki Joo Won kolumda tutup yatağa oturttu.

Az sonra da beni kendine çevirerek konuşmaya başladı:
"Wee Na bugün senin için çok endişelendim… Sakın bir daha yanında ben olmadan bilmediğin sokaklara girme" dedi,

Ah Tanrım! Heyecanım geviş getiren inek gibi az sonra ağzımdan fırlayacak diye korkarken ben sadece "peki" diyebildim.

Joo Won uzanıp bana yaklaştı ve ağır çekimde dudaklarıma dokundu… Tatlı bir bahar yelinde, beyaz kır çiçekleri üzerindeydim sanki. Karşılık vermek için yeterince tehlikeli bir yerde olduğumu fark etsem de karşılık verdim. Birkaç dakika uzaylının gezegenimde keşif yapmasına izin verdim ancak doğal kaynaklarımı ele geçirmesine müsaade etmeyecektim elbette. Joo Won da bir süre sonra kendi geri çekip
"Dinlen artık" diyip odadan çıktı.

Evet hayat benim için artık bir pembe dizi olacaktı. Kıskançlıklarla, entrikalarla, meraklanmalarla, yakada ruj aramalarla, kıyafette bayan parfümü koklamalarla, arabada uzun saç teli bulma kabuslarıyla dolu paranoyalar bekliyordu beni artık.

Aşkı ortadan kaldıracak bir iksir bulmaları için İsviçreli bilim adamlarına servet ödemeye razıyım! Tüm bu entrikaları sadece yeni bir şeyler alırken hissediyordum ben. Kartı uzatıp pos cihazını beklemekle, kalbimi uzatıp Joo Won'a kendimi teslim etmek aynı şey değildi…

"Yarın ne giyeceğim" sorusunu hayatımda ikinci sıraya alacağımı asla düşünmezdim ancak böyleydi. Artık hayatımda ilk soru "Joo Won şimdi ne yapıyor" olacaktı.

Bu düşünceler içinde yarı huzurlu, yarı kabuslu, beyaz gelinlikli, şiş karınlı, sarkmış etli, karpuz göbekli rüyalara daldım. Joo Won'la olan beraberliğimin klişe evlilik tiratlarına benzememesini diliyordum. Huzur içinde bir düğün, beyaz gelinlik, hamilelik, alınan kilolar, verilmeyen yağlar, veda edilen Gucciller, el sallanan Armaniler, kara trenle uzaklara yollanan Diorlar, Fendiler..

Yerine gelen + bedenler, Pluslar, larçlar, XXlarge'lar XXX..Xlarge'lar… Gecenin bir yarısı büyük beden kabusuyla uyandım. Rüyamda geniş kıyafetlerden bir denizde boğuluyordum.

Belimi sıran yağdan can simidi bile beni kurtaramıyordu. Joo Won uzakta asistanıyla bir yatta bana bakarken ben gittikçe büyüyen gıdımın beni boğmak üzere olmasıyla uyanmıştım.

Uyanır uyanmaz evlilik fikrini ertelemem gerektiğini düşündüm. Ancak babamın batmaya endeksli ekonomisi yıl sonunda markalarıma haciz getireceğinden bu fikri hemen sildim. Alt tarafı bir kabustu değil mi?

Sabah uyanınca uzun süre Joo Won'a ulaşamadım. Telefonu kapalı olduğu gibi odasında da yoktu. Kore'de bile değildik. Nereye gitmiş olabilirdi? 3 saat boyunca ortalardan yok olunca ona bulduğum Japonca ismimle baş başa kalmıştım. "Araki Bulasan" dı artık Joo Won'un adı…

Odamda onu beklerken nihayet gelmişti.

"Neredeydin? Çok merak ettim seni" dedim direkt.

"İşle ilgili bir konu vardı. Yoksa seni bırakıp gittiğimi mi sandın?" dedi gülerek. Oyun oynamak istediğini anlamıştım.

"Yakışıklı prensi Rapunzel'i kulesinde bırakacak değil ya" dedim dil çıkarıp… Ee artık benim için ne ifade ettiğini bilmeliydi.

Küçük bir kahkaha patlatıp iyice yaklaştı… Eliyle saçımı geriye itip baş parmağıyla yanağıma dokunurken
"Bugün her zamankinde güzelsin" dedi.

Ah Tanrım! Sanırım her ay kendimi kaçırtma seansları düzenlemeliyim.

"Teşekkür ederim, sen de Kennet Cole mankenleri gibi olmuşsun" dedi. Ne mankeni diye sorarken boşver dedim.

"Yanımdayken başka adamların ismini anmanı istemiyorum." Dedi ardından…

Londra'nın en lüks AVM'si Harrods'ta topuğum kırılmışçasına bir şok dalgasına uğramıştım resmen. Bu kadar net bir kıskançlık cümlesi bana 3. Dünya Savaşı'nın çok yakında olacağını hissettiyordu.

Birkaç gün daha Japonya'da kaldıktan sonra Kore'ye döndük. 2 valizle gidip 3 valizle dönmüştüm. Babamın gezi için yastık altına sakladığı paradan almıştım. Batmak üzere olduğu halde cildimi düşünüp kefen parasını Shiseido'ya yatırınca içimden ağlamak gelmişti. Sevinçten tabi.
Joo Won'la evlenir evlenmez babama bir kozmetik dükkanı açmak istedim o an.

Eve varınca anneme olanları anlattım tabiî ki. Joo Won'un FBI ajanları gibi ortamda dalışını, kadınını kurtarışını anlatırken memnuniyetle bana gülüyordu.

Bana gülüyordu evet. Aşık olduğumu anlamış ve bununla eğleniyordu. O çıktıktan sonra ben de valizimi boşalttım. Dilimde Joo Won'a yazdığım rep şarkısıyla Shiseidolarımı makyaj aynamın önüne dizdim

"Beni bulmak için geldin dünyaya
Joo Won arabanı unutma kalmayalım yaya
Giderken Pradaları almaya
Bana desen "Seni seviyorum Wee na" yow yoww

Ne kadar çekicisin ne kadar asi
Takımında oynamalı bence messi
Beni kıskanır kızların hepsi
En sevdiğim marka İtalyan Rossiiiiiiiii yow yoww yeah

Gelinliğimin olmalı illaki Chanel
Asistanın Yeo Jin sanki ikici el
Joo Won bana olacak yobo
Hem bir numaradır o,hem sıfır model yow yow "

Güzelim bestem çalan telefonla yarım kalırken kalbimin gümbürtüsü kalan melodiyi tamamlamıştı bile. Çünkü arayan Joo Won'du.

"Hayatım bu gece baş başa bir yemek yiyelim." Dedi selam verdikten sonra.

Yakışıklı prens külkedisine ayakkabısını giydirir ve sihir başlar. Joo Won da prensesinin ben olduğumu anlamış olmalı ki artık konuşurken "Sevgilimler, hayatımlar" havada uçuşuyordu.

"Sen nasıl istersen aşkım." Dedim ben de…

Piyasaya yeni çıkan gaultier parfümünü deniyor gibi tereddütlüydüm "aşkım" derken. Ancak kokusunu sevmiştim bu kelimenin. Artık her cümlemin ardında söylemeye başlamıştım. Joo Won da sevgilim ve hayatım diyordu çoğunlukla. Bunları ondan duymak da bir devrim olsa da benim gözüm vitrinde ışıl ışıl parlayan "Seni Seviyorum" daydı.

Bu cümleyi ondan duymak için o vitrine girip hırsız olmayı göze alırdım. Ancak istediğim illegal yollara başvurmadan onu, bu cümleyi bana hediye etmesiydi.

Bunun için onu etkileyip, beni sevdiğinden emin olmasını istiyordum. Bu yüzden onu tanıdığım süre boyunca onunla ilgili birkaç analiz çıkarıp hızlıca bir yere not edip eylem planımın fizibilitesini hazırlamıştım. Konuya bir uzman gibi yaklaşıp onu sadece dış

görünüşümle değil içsel potansiyelimle de etkilemeliydim

Onunla ilgili çıkardığım notlar:

- Yakışıklı, karizmatik, çekici, büyüleyici, batılıların deyimiyle amazing (bu kadar yeter sanırım)
- Bilgili, kültürlü, okuyan, araştıran, başarılı (koca Kolejde ders bile verdi değil mi?)
- Duyarlı, yardımsever, sorumluluk sahibi (ailesi)
- Sert, dediğim dedik, otoriter, hata kabul etmez, muhtemelen 2. Şans vermez (gıcık özellikler)
- Futbolsever, yönetici, başarılı idareci, patron, cool (ülkeme cumhurbaşkanı olasın Joo Won)
- Moda sevmez, marka takıntısı yok, şık olmak birincil kaygısı değil (yontulabilir özellikler)
- Romantik olabilen, Şekşi, hot hot, kaslı, dövüşken, cesur (baklavaları görmek için can atıyo… sustum)
- Ve Muhteşemliği tanımlayan sözlükteki diğer kelimeler …

Genel olarak bu özelliklerin çıktığı kapı mükemmel erkek olmaktı. Mükemmel erkeği etkilemenin yolu ise güzellik kısmı halledilebildiğine göre bilgili ve kültürlü, elit kişi olmaktan geçiyordu.

Bunu fark edince koşarak yıllar önce duvar dibine dayayıp tozlanmaya terk ettiğim kitaplığıma vardım. Artık örümcek bağlayan kitaplık zavallı hayvancıkların 10 nesildir dokunulmamış yuvası olmuştu. Gözüm hızlıca aradığım kitabı arayıp bulmuştu. Üstüne bile bakmadan sırtındaki yazıyı okumam yetişmişti.

Lisedeki felsefe hocamın hediye ettiği Nietzsche'nin bir kitabıydı elime aldığım. Niçe okuyan bir kıza, kim olsa buna dönüp bakardı. Joo Won'unu da etkileyeceğime emindim.

Kitabı hızlıca çantama atıp hazırlanmaya başladım. Ona sürpriz yapıp işyerine gidecek, çantamı telefonu çıkarma bahanesiyle karıştırıp kitabı yere düşürecektim. Joo Won'da ne okuduğumu merak edip kitabı eline alacak ve bana Aynştayn gören fizik öğrencisi gibi bakacaktı.

Buluşmamıza bir saat kala iş yerine varmıştım. Asistanı masasında kabız olmuşçasına zorlanıyormuş gibi kelimeleri uzatarak konuşup gelen telefonlara bakıyordu.

Ferre gözlüklerimin soğumamış toprağını hatırlayıp ona Selam vermeden Joo Won'un ofisine girdim. Dev ekran bilgisayarına gömülmüş bir şeylere dalmıştı. Victoria Secret defilesini mi izliyordu ki beni fark etmeyecek kadar daldığına göre o bikinili kızları gözleriyle yiyor olabilir diye hemen ekranı sertçe kendime çevirdim.

"Bu ne böyle ha?" diye soracakken karşıma binlerce grafik çıktı. Tanrım sahiden bu da ne

böyle? Evrenin sırrı falan mı?

“Wee Na ne yapıyorsun sen, çalışıyorum gördüğün gibi” diyip bir şeyler görmeyi bekler gibi ekranı incelemeye devam etti. 15 dakika sonra saatini kontrol edip ekrandaki, ilk okul çocuklarının okumayı sökerken çizdikleri çizgilerin olduğu o sayfayı kapatıp ayağa kalktı.

“Bu ne güzel bir sürpriz böyle” diyip yanağımdan öperken az önceki adam değildi sanki. İş hayatında başka birine dönüştüğünü görünce onun mesai saatlerinde dolunayda kurt adama dönüşen adama benzediğini düşünmüştüm

“Seni görmek istedim” dedim ben de. Ardından o ceketini giyerken planımı devreye sokmak için elimi çantama daldırdım ve evet kitap yere düştü.
Yere düşen kitabı eğilip aldı. Bir süre üzerindeki şeyleri okudu.

“2489 adımda Çirkin Ördek Yavrusunu Kuğu yapma yolları” dedi.

Nee? Ah inanamıyorum, yanlış kitabı almışım. Toplum içinde geğirsem bu kadar utanmazdım yani.

“Bunu okuduğuna inanamıyorum.” Dedi gülerken..

“O-okumuyorum ki.. Kıyafetimle uyumlu diye aldım” dedim ben de hızla elinden çekerken.

Turkuaz rengi bluzuma tuttum o pembe, anaokulu kitabını… Allah’tan onun derinlemesine moda bilgisi yoktu ve bu iki saçma rengin birbirine hiç uymayacağını söylemeyecekti bana. Yine de küçük bir alay cümlesi bekliyordum… Bana bakarken az sonra o alayın gerçekleşeceğini seziyordum…

“Çirkin ördek yavrusu ya da kuğu… Ne olursan ol, her halinle seni seviyorum.” Dedi Joo Won…

Tanrım! Huzur içinde ölebilirim.

11. Bölüm

“Çirkin ördek yavrusu ya da kuğu… Ne olursan ol, her halinle seni seviyorum.” Dedi Joo Won…

Her halinle seni seviyorum demişti Joo Won. Her halimle mi? Yani fönsüz saçlarım, uykulu gözlerim, fondötensiz tenim, ayıcıklı pijamalarım da dahil miydi bunlara?

Bu düşünceler içinde sabah uyanmış halimin kısa bir hayalini kurmuştum ki onun sesini duydum..

“Wee Na, uyan geldik… Dünyadan Wee Na’ya dünyadan Wee Na’ya” diyordu gülerek.

Kendime gelince korkuyla geri çekildim. Yoksa az önce duyduklarım hayal miydi? Gerçekten o cümleyi kurmamış olabilir miydi?

Kahretsin kitap hala elindeydi. Oysa Joo Won konuşmadan önce ben hızlıca kitabı elinden kapmıştım. Muhtemelen o salak beynim olayı çarpıtıp “Seni seviyorum” cümlesini duymamı sağlamıştı.

Bu şüphe içinde Joo Won’a döndüm.
“Az önce ne dedin?” diye sordum, şüpheli bakışlarımı ona dikmiştim.

“Wee Tanrı Aşkına bu kitabımı okuyorsun dedim” diyerek kalemi kıran hakim olmuştu.

“Sonra ne dedin?” diye sordum. İpten dönmeyi uman idam mahkumu olmuştum ben de.

“Sonra mı? Hmm sonra şey, bir şey demedim.” Dedi gülerek. Ardından cüzdanını ve telefonunu alıp kolumdan sürüdü beni.

Ben Park Wee Na iki şey arasında asla kalmam Joo Won. Filmin sonunda adam öldü mü kaldı mı bilmek isterim. Açık uçlu bir film çekmene izin vermeyeceğim. Eğer seni seviyorum dediysen bunun sorumluluğunu alacaksın. O aşk sözcüklerinin olduğu tohumu içime attıysan yeşermesinden de sorumlusun. Bu çocuğu tek başıma büyütmeyeceğim!

Madem aşk konusunda oyunculuk lisansın var ben de sana rakip olacağım. Eğer Sen Bay Smith olup Brad Pittliğe soyunduysan ben de Bayan Smith olup pekala Angelinalık yapabilirim. Hatta ondan iyi yaparım beee.. Yakında o hatun sadece baştan ibaret kalıp gerisi kemik yığını olarak ancak köpeklerin iştahını kabarttığında dünya sahnesindeki yerimi alaca… Of tamam çok uçtum.

Ama uçmadan önce aldığım bir karar vardı ki Artık Joo Won’a naz yapıp, soğuk davranıp onun beni ikna etmesini ve en sonunda muammaya yer bırakmadan “seni seviyorum” demesini sağlayacaktım. Bu yüzden sevgi sözcüklerini de kendime yasakladım ve sandığa koyup yedi kat kilitle okyanusun dibine yolladım.

“Wee Na gelmiyor musun?” dedi Joo Won

“Geliyorum aşkımmmmm” diye karşılık verdim.

Ah Tanrım! Bunun için kendimi cezalandıracağım. Hani aşk sözcükleri yoktu? Wee Na önümüzdeki ay boyunca AVM gezmek sana yasak dedim kendime. Bir dakika kendimi

öldürmenin anlamı yok, iyi halden cezamı hafta sonuna kadar AVM yasak yaptım. Hafifletici nedenlerle da yasağımı tamamen kaldırdım.

Onun ardından yürürken hızlıca koşup elini tuttum. Asistanın yanında geçerken bunu yapmalıyım dimi? Şimdilik soğuk nevalelik kariyerime ara verip bir volkan gibi sarıp sarmaladım Joo Won'u… Asistanın bakışları altında koridora çıkarken saçımı da savurup bir de "hıh" yapıp iyice basit görünmeyi göze aldım.
"Aşkta her şey mübahtır" demişti şairin biri.. Kim olduğunu sormayın şu an uydurdum.

Arabaya binip nereye gittiğimizi sordum, tabi ki soğuk görünerek. 32 dişimi gösterip aptal aşık sırıtışımın suratıma yayıldığını ise makyaj aynamı çıkarınca fark etmiştim. Hormonlarım, hücrelerim, sinirlerim, kaslarım.. Hepsi çoktan Joo Won'un emrine amade olmuşken zavallı ploreterya olan ben, Wee Na onun krallığına karşı nasıl bir devrim yapabilirdim ki..

"Shin'i almaya gidelim önce, sonra şu romantik yemeğimizi hallederiz" dedi çapkın bir sırıtışla…

"Ehuehu peki" dedim ben de…

Shin'in okulu özel bir okuldu. Engelli çocukları için kurulmuş ve zenginlerin bağışıyla işleyen son derece gelişkin bir okuldu. Joo Won'la beraber okula girerken kız öğrencilerden bazıları ilgiyle beni süzüyorlardı. Sanırım onların rol modeli olmuştum. Eh be Wee Na, varlığın bile dünya için bir artı dedim kendi kendime..

Joo Won Shin'i almaya giderken ben de bahçedeki bankların birine oturdum. Yanıma gelen küçük kızlara sevecenlikle baktım. Zihinsel engelli olduklarını anladığım çocuklara bakarken sosyal sorumluluk bilinciyle belki birkaç çantamı okula bağışlamalıyım diye düşünürken bu fikri hızlıca uzaklaştırdım aklımdan. Louis Vitton'dan ziyade nakit Joseon Kralı daha çok işe yarardı muhtemelen. Bunun Louis'den ayrılacak olmamla hiiiiç alakası olmadığını söylersem bana inanırsınız değil mi?

5 tane yaşları 6 ile 12 arasında değişen kız çocuğu yanıma gelince kendimi Kore parlamentosuna hitap ediyormuş gibi hissettim. Muhtemelen siyasette de çok başarılı olurdum, belki önümüzdeki seçimlerde adaylığımı koymalıyım.

Düşünsenize bir Başkan Wee Na olursa insanlara taklit giymeyi yasaklayıp, sınırları açıp tüm markaları koreye yığardım. Bu refah toplumunda asla mutsuz kadına rastlanmazdı. Ee Kadınlar mutlu olurlarsa dünya da iyi olurdu değil mi? Her şey zaten bizim başımızın altından çıkmıyor mu?

10 yıl sonraki kendimi siyah takım elbiseler içinde, kısa ve ajumma saçıyla hayal etmeyi bırakıp siyaset işini oracıkta sildim. Benden daha çok first lady olurdu. Belki de Joo Won'u

seçimlere sokmalıyım. Bütün Kadınların oylarını garanti alırdı. Kadınların ona oy vermesine bile dayanamam ben ama.

Bu düşünceler içine dalmışken küçük kızın sesiyle sıradan vatandaşlığıma, pardon şık ve markalı vatandaşlığıma dönüp ona baktım.

"Onnii bize bir masal anlatsana" dedi küçük kız.

Öndeki düşmüş iki dişiyle o tatlı çekik gözlerini böyle bana dikmişken nasıl geri çevirebilirdim ki onu… Ancak benim masal nineliğindeki özgeçmişim pek parlak değildi. Bildiğim tek masal beyaz yatlı aman atlı prenslerle ilgili olandı ve muhtemelen bu çocuklar o masalları benden daha iyi biliyorlardı. Bu yüzden ben bir farklılık yaptım ve kendi uydurduğum o muhteşem masalı anlatmaya başladım...

Joo Won'un ağzından…

"2489 Adımda Çirkin Ördek Yavrusunu Kuğu Yapma Yolları"

Müstakbel karım böyle bir kitap okuyor evet. İtiraf etmeliyim ki o an büyük bir düş kırıklığı yaşamıştım. İngiltere'nin en saygın okullarından birine gidip bu anaokulu kitabını okuması karşısında şaşırmıştım.
Ancak okumadığını kıyafetiyle uyumlu olduğunu söylemesiyle sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Kıyafete uygunluğuna göre kitap taşıyan bir kız. Tanrı biliyor ya hayallerimde ki eşim böyle biri değildi. Yine de onu görmek istemem, ona dokunmak, onunla olmak istemem salt erkeklikten gelen bir dürtü olamaz değil mi?

Sanırım onun içsel zenginliğini görmeyi bırakıp dış görüntüsüyle yetinmeliyim. Evet Wee Na çok güzel bir kadın ve pek çok erkeğin yanında olmasını istediği türden biri. Kaçırıldığı zaman korkmuştum elbette, onu kurtarmak için her şeyi göze alabilirdim tabi. O yanımdayken eğleniyorum, gülüyorum, uçuk fikirleriyle başka bir dünyaya adım atıyorum...

Şimdi Shin'le okuldan çıkarken onun çocuklara anlattığı masalı dinliyorum ben de… Wee Na abartılı hareketlerle bugüne kadar hiç olmadığı kadar tatlı mimiklerle şu masalı anlatıyor o ufaklıklara.

"Bir zamanlar küçük bir kasabada yaşayan Chanel adından minik bir kız varmış. Bu kızın en çok sevdiği arkadaşı küçük gucci'ymiş. Gucci ve Chanel el ele çarşıları gezer, vitrinlere bakıp o parlak pembe elbiseleri almak için paralarını biriktirirlermiş. Büyüyünce de kocaaaman bir dolapları olmuş. Her gün ayrı kıyafetler giyip, güzelce süslenip kırlarda gezerlermiş.

Bir gün kötü kalpli bir cadı bu kızların dolaplarını çalıp kendi evine saklamış. Chanel ağlayarak Gucci'nin yanına gelmiş ve tüm elbiselerinin çalındığını söylemiş. Ardından ikisi cadının karanlık şatosuna gitmişler korkarak… Kapıyı açmışlar ki cadı tüm elbiseleri kendi üstüne geçiriyormuş. İki kızı görünce de dip boyası gelen saçlarını savura savura gülmeye, manikürsüz uzun tırnaklarıyla da iki kızın üstüne yürümeye başlamış…. Tam onlara yaklaşıp yakalayacakken Chanel yanından ayırmadığı Clive Christian parfümünü cadının gözüne sıkmış. Cadı acı içinde inlerken onlar da elbiselerini alıp çıkmışlar…

Çıkarken Chanel saç fırçasını fırlatmış cadıya ve "Saçlarını tara bununla ajumma ve tepede topla. Bu senenin trendi bu" demiş.

Gucci de törpüsünü uzatmış ve "Sakın kırmızı rengi sürme ajumma yaşına uymaz" demiş… Cadı "Ben Ajummmaa değilim" diye bağırırken kızlar şatodan çıkıp evlerine varmışlar bile."

Bu anlattığı hikayeye katıla katıla gülmemek için kendimi zor tutarken Wee Na'nın tüm ilgileri üstüne çektiğini gördüm. Marka takıntısının ilk kez bir faydasını gördüğümü söyleyebilirim.

Hayatımda hiç yeri olmayan bir şeylere alışmak ve onu sevmek gibi Wee Na'yla olmak. Hiç tatmadığınız halde asla yemem dediğiniz şeyler oldu mu? Benim oldu. Adına karnabahar denen ve annemin mutfakta o yemeği yaparken çıkan kokuya bakıp hayatımın 20 yılını o sebzeyi hiç yemeden geçirdim. Bir gün o olduğunu bilmeden yediğim yemekteki tadı hoşuma gidince 20 yıl boyunca böylesine bir önyargıyla yaşadığım için kendime kızdım.

Wee Na da aynı böyle. Karnabahar gibi değil tabi ki .. Bir sebzeyle onu kıyaslamaktan suçluluk duysam da Onun bana verdiği his bu..
Hayatımda asla yeri olmayan bir insandı, böylesine bir marka bağımlılığı, gösteriş ve lüks içindeki birini bırakın eşim yapmayı hayatıma almayı bile düşünmezdim. Şimdi ise bu akşam ona evlilik teklifinde bulunacağımı düşünüp kendime şaşırıyorum. Bunun nedenini ben de merak ediyorum. Belki de babasına olan minnet hislerim, belki de güzel bir kadınla beraber olma isteğim ya da onu gerçekten… Bilemiyorum…

Wee Na'ın ağzından:

Joo Won'un kapı ağzında durup anlattığım hikayeyle keyiflendiğimi gördükçe mağazada tek örneği olan bluzu almışçasına kendimden geçiyordum. Siyaset işinden vazgeçmişsem bile belki yazarlığa el atabilirdim. Dünya kadınlarının sesi olup kutsal bir misyonla modaya dair engin bilgimle dünyayı aydınlatabilirim belki. Ancak şu an düşündüğüm başka bir şey vardı.

Joo Won'da bana yaklaşırken bu fikrimi ona açmak için çocuklarla vedalaşıp hızlıca yanına gittim

“Ben burada çalışmak istiyorum” dedim heyecanla atılıp.

Tüm ömrümü vitrinlere bakarak da geçirebilirdim elbette. Bunun için kimse bana maaş bağlamayacaktı ve bana tek kazancı egoma olan tatmindi. Ancak böyle bir yerde gönüllü çalışırsam en azından Joo Won’un gözüne girebilmek ve çocukları yaşken eğitmek için muazzam bir fırsat kazanacaktım. 10 yıl sonra Kore Cumhuriyeti tarafından nesillerin şıklığına olan katkımdan dolayı sör ünvanı bile alabilirdim. Sör olmak için İngiltere’de ve erkek olma koşullarını da hiçe saydım hemen.

Teklifim üzerine şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Wee Na burası bir mağaza ya da moda fuarı değil biliyorsun değil mi?” diye sordu. Yok bilmiyorum. Şu ufak çocuğu da Roberta Cavalli sanmıştım ben de zaten! Ah Tanrım!

“Biliyorum elbette sadece faydalı bir şeyler yapmak istiyorum.” Dedim Shin’in yanığını okşarken.

“Peki madem gönüllüsün senin için müdürle konuşurum” dedi.

Yaşasın! İşte Joo Won’un yüzünden geçenleri okuyabiliyorum. Muhtemelen şunları düşünüyor hakkımda:
“Tanrım! Wee Na ne kadar şahane biri. Hem güzel, hem bakımlı, hem zeki, hem gönüllü çalışmayı isteyecek kadar fedakar. Beni onla karşılaştırdığın için sana şükürler olsun. Wee Na hayatıma kattığın değer için önüne bütün markaları sersem az”

Ahh Biliyorum Joo Won’um biliyorum.
Tam okuldan çıkarken biri Joo Won’un adını seslenince hep beraber o tarafa baktık. Üzerinde özentisiz kıyafetler olan, idealist öğretmen olduğu yüzünden belli, taşra gülü, Anadolu kızı, köylü güzeli, masum ve mahcup bir kız bize doğru koşuyordu.

“Joo Won şii bunları unuttunuz” dedi kız gülerek elindeki kalemliği yoboma uzattı. Joo Won’un yüzünden farklı bir gülücük geçip kıza içtenlikle teşekkür etti. Evet artık bu okulda olmak için güçlü bir sebebim daha var. Joo Won’un masum kız fantezisini engellemeliyim. Hem ne demişler dostunu yakın tut, düşmanını daha da yakın!

Shin’i eve bıraktıktan sonra hava da epeyce kararmıştı. Seul’un merkezinde şık bir restaurantta rezervasyonumuz vardı.

Onunla baş başa bir yemek fikri bana çok iyi gelmişti. Joo Won’la olduğum süre boyunca zaten kendimi iyi hissediyordum. Benim passifolaramdı* Joo Won. Kore’ye geldiğimden beri kıyafet diye tutturmadığımı fark ettiniz değil mi? Joo Won bana Valentino’dan, Prada’dan bile daha iyi geliyordu. Şimdi karşımda olanca yakışıklılığıyla otururken birbirimiz için

yaratıldığımızı daha net görüyordum.

Bana modayı unutturan bir adam, ancak hatırladığımda da isteklerimi geri çevirmeyecek kadar zengin. Benim onun için ne ifade ettiğimse son derece açık değil mi? Şu an kulaklarım "karnabahar" diye çınladı ama. Hanginizin canı çekti?

Yemekler söylendi ve ben o tam karşımdayken ancak tabaktakilerden Wee Na yazmayı becermiştim. Heyecandan ve aşktan sarhoş gibiydim. Bu gece ondan bir şeyler bekliyordum. Bunun heyecanı yemek yememi engellemiş ve paso suya dadanmıştım. Şimdi mesanem 100 ml parfüm şişesi gibi doluyken tuvalete kalkıp bu büyülü anı bozmak istemiyordum. Büyülü dediğim de Joo Won'un işle ilgili değindiği dünya meselesi konulardı.

Bir süre sonra nihayet dünyayı kurtarmayı bırakıp bana odaklanmayı başarmıştı.

"Wee Na birbirimiz çok fazla tanımıyoruz." Dedi ilkin. Evet sonra?

"Ancak bu kısa süre içinde yeterli izlenimimiz oluşmuştur eminim" diye devam etti. Bu kısımları geçin sayın rahip. Evet ömrümün sonuna kadar Joo Won'u koca olarak kabul ediyorum…
Varacağımız nokta bu Joo Won. Neden fragmanı geçip direkt filme dalmıyoruz?

"Diyeceğim o ki… Bence bu işi uzatmadan resmiyete dökmenin zamanı geldi." Diye konuştu.

Ben sadece susup onu dinliyordum. İçimde her an gelmek üzere olan bir tsunami sinyali veriliyordu. Joo Won'a karşı bu kadar doluyken romantik bir evlilik teklifine atlamaya hazır sazan olmuştum.

Bir an durdu, birkaç saniye gözlerime baktı. Tatlı bir tebessümle aydınlandı yüzü ve itirafı geldi:

"Ben, ben seni çok önemsiyorum, bu yüzden nişanı bir an evvel yapalım" Ah Tanrım!

Seviyorum dedi..evet işte net duydum bu cümleyi.

"Ben de seni seviyorum, hem de deli gibi." Dedim.

Der demez topuğum kırıldı, rimelim aktı, bluzum söküldü, çorabım kaçtı… Tüm iğrenç hisleri aynı anda yaşadım.. Sadece önemsiyorum demişti ve ben daha o cümlesini bitirmeden atlamış ve ilk itiraf eden taraf olmuştum… Hem de deli gibi…
Ah Park Wee Na seni şapşal aşık ne zamandır kıçından uydurmaya başladın seviyorum'ları. Üstelik sabahkinden de emin değildim ve şimdi de aynı hissi yaşıyordum..

Önemsenmek ha? Önemsenmek gittiğin mağazada tezgahtarın peşinden ayrılmaması demekti, önemsenmek %10 indirim almaktı kasaya varınca, önemsenmek şampuan testırları dağıtmak demekti..

Ama bir kadın ve bir erkek arasında özellikle evlilik bağıyla bağlanacak olanlar arasında önemsenmek zaten olması gereken bir şeydi. Eğer seviyorum demeden işi resmiyete dökeceksek ben istemiyorum Joo Won…

Babam batmış olsa da, mağazaların camına bakıp iştahla yutkunacak olsam da, taklit aldığım mike eşofmanın göz kalemimle boyayıp nike yapacak olsam ve eski faturaları çıkarıp böğrümde acıyla ağlayacak olsam da sevgisiz bir evliliğe hayır…

Bunları düşünüp, esprisine gülünmeyen adamın hüznü içinde çantamı alıp masayı terk ettim….

*****

12. Bölüm

Masayı terk ederken ruhum hala ordaydı sanki. Bildiğim bir şey varsa şimdi Joo Won'dan kaçarken hissettiğim şeyin maddi bir karşılığı yoktu. Vitrinden görüp alamadığım ama aklıma kazınan Versacelerin acısı da büyüktü elbette ama Joo Won hayatımdaki değerine ilişkin ne kadar kıyaslama yaparsam yapayım hiçbir yere denk gelmiyordu sanki..

Hızlıca çıkışa yönelip, beni yavaşlattığı için christian louboutin marka topuklularımdan ilk kez nefret ederek restorandın ağır kapsını tüm gücümle iterek dışarı çıktım. Çaktırmadan arkamı dönüp Joo Won'un peşimden gelip gelmediğine baktım ama görünüşe göre tabağındaki şeyler benden daha önemliydi. Ah Erkekler! yaa mideleri çalışır ya da …. Neyseee

Hafif bir yağmur başlamak üzereydi. Nerdeyse fönüme kıyamayıp tekrar restoranda geri dönecektim ama ben Park Wee Na'yım, Joo Won markasını aynı gün ikinci kez giymeyecektim. Tam caddeye adımımı atmıştım ki o tanıdık eli, kolundan sıkılmanın o tanıdık hissini yeniden yaşadım. Nasıl ki Lacoste'nin amblemi timsah, Apple'ın elma, Armani'ninki Kartlarsa Joo Won'un amblemi de kaslı, güçlü bir adet kol olmalıydı. Belki de six pack (karın kası, kısaca baklava) olmalıydı. Ahh ah onun baklavalarını düşünüp kendimden geçerek o çoktan beni sertçe kendine çevirmişti.

"Wee Na sen ne yapıyorsun?" diye sordu. Sinirli ama sakin, mısırın patlamak üzere olan halinin ikiz kardeşi gibiydi.

“Güzel bir şeyler söylemek için yakuzaları bekleyeceksin değil mi?” diye sordum ben de…

Çok güzelsin demek için Yakuzaların yardımını aldıysa seni seviyorum demesi için uluslararası mafya birliğinin beni kaçırmasını bekleyemeyecektim.

“Ne diyorsun Tanrı aşkına… Bu nazları çekmekten bıktım” dedi ardından ve kolumu bıraktı.

Ahhh hayır bunun sonunda yağmur altında yapılan bir itiraf ve kissu bekliyordum ben. Joo Won’un bu yılgın tavrı, suratsız satıcı kadar sinir bozucuydu.

“Dıiıtttt yanlış cevap. Şimdi gezegendeki son gemiye binip çek git.” Dedim, içimden bunu demiş olsam da dışımdan ona defolu balmain ceketi gibi baktım ve altın vuruşu yaptım: “Bıktıysanız her şeyi tam burada bitirelim bayım” diyerek ardıma bakmadan yolumu yürümeye devam ettim.

Ah Tanrım! Cansız manken gibi durup beni izlerken bile yakışıklıydı. Çift şeritli yolun karşısına geçip şuursuzca yürüdüm. Işıl ışıl vitrinlere bile bakmadığımı söylersem halimi anlarsınız değil mi? Tamam cüzdanım da para yok kredi kartım full dolu olabilir ama vitrine bakıp bir de beğendiğim şeyi alamazsam Joo Won’un üstüne gelen bu felaketle iyice acıların Wee Na’sı olacaktım.

Çok aç eve gelip yiyecek ekmek bile bulamamak gibi olurdu bu. Hiç olmazsa param olsaydı birkaç parça kıyafet bayat ekmek hissi verip karnımı doyurabilirdi ama şu alçak Joo Won “seni seviyorum” deyip krallara layık bir ziyafet vermiş olsa ne olurdu ki…

Yolun bu tarafında yürürken adımı duydum… Hemen karşı tarafa baktım Joo Won bana sesleniyordu.

“Wee Na” diye bağırdı. Kuzey Kore’deydi sanki... Geçsene karşıya..

“Neeeeeee” diye cevap verdim. İşlek caddede o kibar, o naif sesimi bir kuş gibi cıvıyarak.. Tamam tamam bildiğin gırtlağımı yırtarcasına bağırmıştım.

Ama sinirliydim elbette. Binlerce dolarlık aubusson halıma vişne suyu dökülmüş gibi sinirliydim. Ah bu inatçı lekeler bile Joo Won’un yanında daha az inatçı kalırdı yani.

“Wee Na… seni seviyorum, seni gerçekten çok seviyorum. Senn Ah Tanrım! Sen delisin” dedi birden…

Adımlarım sendeledi, christian louboutinlerim beceriksiz bir dansçı gibi ritmini bulamadı, beynim tahterevallide gibi sallanırken kalbim teklemişti. Yolun diğer tarafında benle aynı

hizada yürüyen Joo Won'a şaşkınlıkla baktım ardından hemen kendimi toparladım..

"Sana inanmıyorum" dedim… Demek nazlarımdan bıktın ha… Görücez bakalım.

"Seni sevdiğime inanmıyor musun?" dedi aslanım yolun karşısında kükreyerek.

Ben bir ürkek ceylan gibi sekerek bir adım yola yaklaştım ve "Hayır inanmıyorum" dedim açıkça gülerek. Onun o alaycı bakışını yüzüme yerleştirdim. Taklit kıyafet giymesem de taklit gülücükte iyi olduğumu söyleyebilirim.

"İnanman için şu yola atlayıp ölmemi ister misin?" diye sordu.

"Kötü yola düşsen de umurumda değil" dedim gülerek. Ardından kendime bir fighting çakıp gülümsedim. Yılın en iyi bozma ödülünü kendime verirken karşıdan metalik, güçlü bir ses, bir kaza sesi geldi.

Dehşetle o tarafa dönünce Joo Won'un yolunda kenarında yattığını gördüm. Ah Tanrım! Tüm algılarım kapalı karşıya fırladım. Bir mucize eseri asfaltla özdeşleşmeden karşıya geçebilmiştim. Hemen onun tepesine dikilip kapalı gözlerine, baygın yüzüne dokundum.

"Joo Won, aşkıımmm.. Uyann lütfen, hayır sakın hayır!" diye inlerken etraftakilere ambulans çağırmaları için bağırdım.
Yanağımdan akan rimelimin siyah gözyaşları muhtemelen beni zombiye çevirdiği gibi, hafif başlayan yağmur da saçlarımı ıslattığı için tam olarak Halka'daki samaraya döndüğümden emindim.

Ancak o zaman elimin altındaki bedenden, Joo Won'un göğsünden bir hareket geçti. Tanrım! Yoksa bu Azrail'in çekip çıkardığı ruhu mu? Dehşetle yüzüne bakarken onun sırıttığın gördüm. Azrail Adriana Lima kılığında mı gelmişti acaba?

"Seni sevdiğime inandın mı şimdi?" diye sordu birden Joo Won ve hızlıca olduğu yerde oturup elleriyle beni kendine çekti.

"Sen, sen iyi misin?" diye sordum ben sümüklü burnumu çekerken.

"Elbette iyiyim seni şaşkın aşık… Korktun değil mi?" diye sordu.

"Ama o ses, kaza sesi?" dedim, belki de gerçekten ona bir kamyon çarptı ve o bu olayı beni kandırmak için kullandı.

"Şu tabelayı tekmelemek çok kolaydı" dedi gülerek.

O an yüksek topuklarımla onun beynini patlatmayı aklımdan geçirdiysem de güzelim ayakkabılarımın elini kana bulamaya hiç niyetim yoktu. Bana oyun oynamış ve sonunda kendi

kaleme gol atmamı sağlamıştı. Yine de ona kızamıyordum. Düşünsenize adam benim için binlerce kişinin bastığı kaldırıma uzandı ve güzelim Dangoon Takım elbisesinin kirlenmesine izin verdi. Ona nasıl kızabilirim ki…

"Gerçekten seviyor musun beni?" dedim Burnumdaki kuyuyu çekerken.

Cebinden mendilini çıkarıp burnumu silince, kendimi mahallede oyuna alınmayıp annesine ağlayan küçük kız çocuğu gibi hissetmiştim.

"Evet Wee Na, seni gerçekten seviyorum… Bunun farkına yeni vardığımı itiraf etsem de şu an seni kaybetmeyi göze almayacak kadar çok seviyorum. Senin deyiminle sen benim için özel üretim bir Rolex gibisin" dedi.

Ah Tanrım! Pardon çıkış nerde aceba? Burası gerçekten çok sıcak oldu ve ben erimek üzereyim

O an artık gözyaşlarımı tutamayıp akıttım.. Anın büyüsü mü beni ağlattı sandınız? Ah hayır' Vampirella gibi adamın karşısında dikilirken hayatımın bu "en özel" anında aynı zamanda 24 yıllık hayatımdaki en iğrenç görüntüde olduğum için ağlıyordum

"Ne oldu sevgilim? Mutluluk gözyaşları mı?" diye sordu Joo Won.
Hala yerde oturduğunu fark edip nihayet önce kendisini sonra beni kaldırdı. Biraz daha otursaydık Seul Belediyesi kaçak gecekondudan bizi içeri atabilirdi.

"Şu halime bak, saçlarım ühhüüüü makyajımm" diyebildim.

Karşımdaki adam inci gibi dişlerini gösterip gülerken uzanıp dudaklarımı öptü ve "Hala çok güzelsin" dedi…

Bazı yalanları sineye çekeriz biz kadınlar… Ben de o an öyle yaptım. Ona inanıp üstüne bir de karşılık verip tüm Seul'un ahlakını boza boza tam olarak 15 saniye boyunca beni öpmesine izin verdim. Eğer hala yelkenleri suya çabucak indirdiğimi düşünen varsa suçu yelkenlere değil denize atıyorum ve çok kabardı deniz, napiiiiim diyorum.

Dudaklarımız Ayrılırken cebinden kırmızı ufacık bir kutuyu çıkardı. Evet tektaş geliyor. Ama kutusu o kadar küçüktü ki acaba yarım taş olabilir mi diye şüphe etmedim değil… Ancak kutuyu açıp bana uzatınca içinden dünyanın en büyük olmasa da en güzel pırlantası çıktı.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu Joo Won'um…
O an gerçek bir WONderlandeydim sanki..

"Tabi ki evlenirim." Diye boynuna atladım…

Joo Won'un itirafı, küçük tiyatrosu, evlilik teklifi ve benim feryat figan en berbat halimle

Seul'ü inletmemden sonra nihayet eve geçtiğimde annem bile görüntümden irkilmiş gibiydi.

"Ommaa beni seviyormuş" dedim yarı yarıya yere eğilip kadının boynuna sarılarak. Annemin sağlıklı saçlarıyla dışarıdan bizi gören birisi benim büyüme çağındaki çocuğumu sevdiğimi sanabilirdi.
Ommam da bana sarılıp tebrik ederken ne zaman evleneceğimizi sordu… Masayı terk etmeden evvel resmiyet, diploma, imza tarzında formalite dolu bir cümle duyduğuma eminsem de tarihi henüz konuşmamıştık.

"Yakında" dedim ben de.. Ardından bu özel anı Valentinolarıma, Diolarıma, Guccilerime anlatmak için dolabıma geçtim. Bazıları bitkileriyle, bazıları da hayvanlarıyla konuşur yaa ben de markalarıma içimi döküyordum. Benim terapistim onlardı.

Ertesi gün erkenden kalkıp, yüzüme salatalık kahvaltısını yedirip kendim de bir bardak süt içip Joo Won'un ofisine geçtim. Asistanı hasta olduğu için yoktu. Virüsler bile kime gideceklerini bu kadar iyi bildiğine göre doğanın dengesi gerçekten mükemmeldi.. Tabi benim mükemmel erkeğim de Wee Na'nın yaşam döngüsü için artık olmazsa olmaz birine dönmüştü.

Öğleyin de Shin'in okuluna geçip benim çalışmamla ilgili görüştü Joo Won. Yine kızların hedefi olup onlara bu sefer parfümcü Hugo Boss'un Japon Kenzo'yla olan dövüşünü anlattım. Bu sefer erkek öğrencilerin de ilgisini çekmiştim. Uçan Kenzo Samurayı Silahlı Hugo'yu yenmişti sonunda. Çocuklar beni alkışlarken Joo Won'da kapıda Shin'in öğretmeni bayan "Masum güzel" le konuşuyordu.

Onunla konuşması bitince yanıma geldi.
"Müdür senin burada çalışmak istemene çok sevindi…" dedi keyifle …

Yani kabul edilmiştim. Şimdi artık omuzlarımda ağır bir yük vardı ve her zamankinden 5 kat fazla alışveriş yapmam şarttı. Okula haftanın 5 günü geleceksem bu 5 ayrı bluz, 5 ayrı pantolon ya da etek veyahut elbise, 5 ayrı çanta, 5 ayrı ayakkabı demekti.. Bu raporu şimdilik IMF başkanıma sunmayı sona erteleyerek dünya meselelerinden bizim özel meselemize geçtim.

Arabaya geçerken:
"Nişanı nerde yapmalıyız? Hilton mu? Seul Plaza Otel mi? Yoksa Sunset otelde mi olmalı acaba?" diye sordum..
Dünyada açlık sorunundan sonra bu sorun en önemli konuydu benim için.

"O kadar lüks bir yere gerek yok. Aile arasında olacak. Babanla da böyle konuştuk. Durumları biliyorsun. İnsanların gözü sizin şirketin üzerindeyken bu kadar şaşaa iyi olmaz" dedi gözünü yoldan ayırmadan söylemişti ve sesi Ekskalibur kılıcı kadar Keskindi.

“Hem biliyorsun ben”…

“Cimri pardon makul bir adamsın” diye lafa atladım. Bir saniye küçük bir şimşek çaktıysa da anında güneş açtı ve sadece gülümsedi.

“Evet doğru kelime makul” dedi ardından otoriter sesiyle.

Nişan için ısrarcı olmadım acısını düğünde çıkaracaktım. Gelinlik Paris’ten, organizasyon İngiltere’den, düğün de en göz alıcı yer neredeyse oradan olacaktı. Nişan defile seyretmek gibiydi. Düğünse podyumdaymışım gibi olacaktı. Kimsenin beni podyum spotlarından ayırıp mahalledeki “Kang Amca Düğün Salonunun ölü sinekle dolu florasanının altında evlendiremeyecekti.

Baş başa güzel bir yemeğin ardından eve geçtim ve ertesi güne saati 06:00’ya kurdum. Artık ben de bir okulluydum ve her zaman lanet ederek kalktığım okul için yine lanet ederek kalkacağımı biliyordum. Ancak bu sefer görevim kutsaldı ve küçük çocuklara öğreteceklerim için sabırsızlanıyordum.

Joo Won’un işi olduğu için yalnız gidecektim. Sade görünmeye çalışarak şeker pembesi fırfırlı bir etek, beyaz boncuklu kısa bir bluz ve üzerine açık tonlarda blazer ceketimi giyip lady jane marka pembe topuklularla çocukların içine çıkmaya hazırdım.

Okula vardığımda herkesin dönüp bana baktığını görebiliyordum. Muhtemelen okul, tarihi boyunca görüp görebileceği en özel anını yaşıyordu. Bir an flaşlar patlayacak sanıp iki poz vermeye kalktığım da bir gerçekti.

Müdürün odasına girip selam verdim. Yaşlı ajussi bana veliaht prensesi karşılarmış gibi özenli bir selam verince az sonra “bingu mama” diyecek sandım. O sırada içeriye Shin’in öğretmeni, Joo Won’un masum güzeli benim de artık kan davalım öğretmen kız girdi.

Adının Hae Sun olduğunu öğrendiğim kızı baştan ayağa süzerken giyim zevkine on üzerinde -5 verip yavaşça bakışımı yüzüne çevirdim. Güzel bir yüzü olduğunu inkar edemesem de güzellik görecelidir değil mi?

Benim güzel bulduğumu Joo Won pekala vasat bulabilir. Kahretsin bir bayan olarak ben güzel bulduysam Joo Won muhtemelen Yunan güzel Helen felan sanıyor olabilirdi. Neyseki o Helense ben rahatlıkla Afrodit olurdum…
Yine de tüm kıskançlık hislerimi kendime saklayıp onun bana rehberlik etmesine izin verdim. Benim okuldaki görevim çocuklarla oyun oynamak, origami falan yapmaktı. Kralın soytarısı dediğinizi duyar gibiyim. Aynen öyle. Ah Tanrım! Şu an zaman makinesi icat edip Joo Won’a bu teklifi yaptığım güne geri dönüp her şeyi başa sarmayı ne kadar isterdim.

Bu düşünceler içindeyken birden adımı duydum. Bir erkek sesi adımı söyleyince Joo WOn'dur diye "aşkım" diyerek atladım ancak karşımda tanımadığım çekiğin biri duruyordu.

"Evet sensin bu. Dörtgöz Park Wee Na." dedi karşıdaki adam gülerek.

Aman Allah'ım bu oydu. Lisede telli dişlerim, dört göz halimle pembe mektup kağıdına aşkımı itiraf ettiğim Choi Ji Hwan'dı. O gün o mektubu konuşarak yazdığım için r'leri l diye yazıp peltek bir mektup oluşturmuş ve neticede tüm sınıfa itinayla rezil edilmiştim. İşte tam o anda kararımı verip her zaman muhteşem görünmeye çalışmıştım. Beni bugünlere getiren görünmez kahramanım ilk aşkım Choi Ji Hwan'dı karşımdaki.

Şaşkınlıkla bana yaklaşıp sevecen bir şekilde sarıldı ve küçük kızının bu okulda eğitim gördüğünü söyledi. Karısından boşanmış, bekar, iyi eğitimli, yakışıklı bir baba… Başka zaman olsa çantanın yanında cüzdanını da veren markalar gibi Ji Hwan'a yakınlık gösterip lise yıllarıma dönebilirdim ama benim kredi kartım doluydu ve o çantayı alamazdım. Kredi kartı gibi olan kalbim tamamen Joo Won'la doluydu.
Ona göre süper, eski, şahane, heyecanlı bana göre sivilceli, diş telli, saç örgülü, iğrenç, berbat lise yıllarından bahsederken kapıdan birkaç öksürük sesi geldi. Üstünde durmadan dikkatimi tekrar Ji Hwan'a vermiştim ki biri boğuluyormuş gibi öksürünce o tarafa baktım ve Joo Won'un bakışlarını bize dikmiş olduğunu gördüm.

13. Bölüm

Joo Won karşımda durup öksürünce bir an boğulduğunu düşünmüştüm. Ancak sadece uyarı ateşi yapmıştı ama nerdeyse bir katliama neden olacaktı. Önce Ji Hwan sonra benden başlayarak cinnet geçirecek gibi bakarken ben de hemen kalktım onları tanıştırdım.

"Ji Hwan bu Joo Won, nişanlım." Dedim gülerek. Ardından Ji Hwan'ı gösterip "Lise arkadaşım" diye tanıştırdım. İkisi Canon ve Nikon gibi birbirlerine düşmanca bakarken Hwan lafa atladı.

"Wee Na senin hep evde kalacağını düşünürdüm ve kendime bir söz vermiştim. Eğer 35 yaşında hala evlenmediysen seninle evlenecektim" dedi Hwan münasebetsizce.
Topuklularımı dişlerine geçirmeyi o an ne çok istedim bilemezsiniz.

"Aha aha çok şekersin" dedim bilerek isteyerek tüm yapmacıklığımla konuşmuştum. Hwan kızını almaya giderken kapıdan çıkmadan bağırdı:
"Sözüm hala geçerli" dedi pişkin pişkin…

Joo Won kolumdan çıkıp adama atılacak sandım. Bir an kendini ileri savurunca hayatının anlamı için dövüşecek diye düşündüm ama pek de öyle görünmüyordu. Vitrin Mankenleri gibi cansız ve ifadesizdi. Ah iki erkek benim için kavga etseler bir kamyon Versace almış gibi

mutlu olurdum ya neyse…

Ve kesinlikle Başka zaman olsa Hwan'ı gerçekten bozardım. Ki onun gey olduğuna dair bir dedikodu çıktığını nerdeyse söyleyecektim ama ardından ucuz paparazzi gazeteleri gibi seviyesiz olmamalıyım dedim. Neticede ezik Wee Na olarak kaldım. Hem de Joo Won'un yanında. Bu hissi giderecek tek bir şey biliyordum: mis gibi, sıcak sıcak, fırından yeni çıkmış tazecik gevrek bir Gucci çanta!

Joo Won'a nerdeyse dolanmış bir halde Hae Sun'un yanından geçip benim çalıştığım oyun salonuna geçtik. Etrafta dağılmış binlerce oyuncak vardı. Masaların üzerinde origamiden turnalar, hanboklar, gemiler kendi başlarına bir dünya kurmuşlardı. Prensesleri Park Wee Na'da 7 yaşındaki bir çocuğun resim defterinden bize gülümsüyordu.

Sarışın Wee Na'nın (ki muhtemelen çakma sarışın) bir gözü diğerine göre nerdeyse 3 katı büyük ve bacaklarının arasından tren geçmeye müsait olacak kadar iki bacağı ayrıydı. Joo Won üzerimde adım yazan resme bakarken, ben ölmek istemenin bilmem kaçıncı evresini yaşıyordum.

Kıs kıs güldüğünü görüp muntazam origamilerden birini eline aldı ve bana bakarak :
"Bunu sen mi yaptın sevgilim, muhteşeme olmuş" dedi çapkınca gülümserken…

"Ehu ehu ee-eveet" demek için atılmıştım ki Shin oradan öldüren darbeyi indirdi.

"Onu ben yaptım dayı. Onni'nin ki şu" diyip insan ve hayvan cinsi arasında garip bir noktada bulunan ucubeden hallice bir şeyi Joo Won'a uzattı.

"Hımm sanırım bu bir uzaylı" dedi Joo Won yaptığım şeyin popo kısmına bakarken…
Elinden alıp düzgünce tuttum ve deprem tahmini yapan çok önemli bir profesör gibi baktım:
"O bir fil" dedim. Hortumunun garip bir yerden çıktığını Joo Won görmezden gelerek başını diğer tarafı çevirdi. Orada ne yaptığını biliyorum Joo Won şiii!

Öğleden sonra Shin'le beraber olduğumuzdan benim Gucci günüm oyun parkı olarak takas edildi. Çocuğun şen kahkahası içinde oyunlar oynarken langırta olan düşkünlüğünü görünce genlere futbol sevgisinin işlediğini anladım. O genleri kendi çocuğumla düzletmek ve bozuk genleri itinayla temizlemek her şeyi yapmaya hazırdım. Yapacaktım da.

Yine de şu ikisine bakınca futbolun felsefesini Kavramayı denedim.. Kavradım da. Bence ilk önce statlar icat edilmişti. Tek amacı karısından kızından kaçan adamların Alışveriş merkezlerine (AVM) gitmektense evden kaçarak toplaştıkları bir yerdi. Bir süre sonra bu adamlar bön bön birbirlerine bakmaktansa seyredecek bir şey buldular ve adına futbol dendi. Tabi o zamanlar top olmadığı için mağaza poşetlerinden büyükçe bir yumak yapıp onları tekmelemek yoluyla rahat etmek istediler.

Evet futbolun tarihini de öğrendiyseniz geçiyorum sonraki derse:
10 adımda Sevgilinizi AVM'ye götürmenin yolları…

1- Sadece ihtiyacım olanı alacağım deyin!
2- Gerekirse yemin edin. Unutma yoldaş bu uğurda her şey mübahtır
3- Duygu sömürüsü. Cavalli'nin gelirinin %90'nını çocuklara bağışladığını söyleyebilirsin.
4- Gösterin ama elletmeyin… Fesat olmayın! Sadece onun da hoşuna gidecek bir şey gösterin. Mesela tuttuğu takımın lisanslı formasını ama aldırtmayın
5- Alışverişe giderken en sevmediğiniz bluzu giyin ve ona evde küçük bir delik açın. Yolda dala, ağaca takmak suretiyle bir güzel yırtın. Çok değil abartmayın!Böylece mecburen yeni bir şeyler alınacak.
6- "Aa arkadaşımın doğum günü geliyor" diyerek ne hikmetse tamamen sizin bedeninizde olan arkadaşınıza 5'şer, 6'şar parça kıyafet alın…
7- Fiyat etiketini gösterip abartın. 50 dolarlık normal fiyatı olan bir eteği sezonda 300 dolara olduğunu söyleyip almaya ikna edin
8- Küçük bir öpücük verin ve alışverişten sonrasında daha fazlasının olacağını düşündürtün. Sadece öyle sansın..
9- Kendiniz ödeyeceğini söyleyip kasada "aa limitim bitmiş" deyin. Centilmen erkek başkasının yanında öylece çıkıp gitmez o mağazadan
10- Tüm bunlar işe yaramazsa "çocuğumu keserim" diyip bulduğunuz bir çocuğun boğazına bıçak dayayın.
11- 10 şakaydı ha!

Shin'i eve bıraktıktan sonra ben de yukarıdaki listeyi uygulamaya başladım. Benim için bu iş 5 numaraya varmadan bitmişti. Joo Won'un bana olan sevgisini test etmemin yollarından biri de buydu. NE zamanki bu liste 10'a kadar gittiği halde ona ikna edemem işte o zaman artık beni sevmediğini anlayacaktım.

Ama seviyorum demişti. Sokağın ortasına 2.80 uzanmıştı değil mi? Tüm Seul ve sizler şahitsiniz. Beni seviyordu. Peki bu somurtkan surat da ne böyle…

"Neyin var" dedim arabaya binerken… Bakışları buruşuk bir Armani kadar acıklıydı.

"Yoksa şu ilk aşkım Hwan mı canını sıktı?" dedim billboardtaki mankenlerin dünyanın en zor matematik problemini çözüyorlarmış gibi takındıkları o esrarlı bakışları takınarak..

"İlk aşkın ha? Bana bunu söylememiştin" dedi Joo Won. Yüzündeki ifadeler cümleye dökülseydi orada rahatlıkla "Wee Na o adamla bir daha konuşursan yemin ediyorum seni çok fena yaparım" yazısını okuyabilirdim.

Onu rahatlamayı denedim. Ah tabiî ki denemedim. Neden rahat olsun ki. Ne demiş büyük

bilge Adı Herneyseus :"Erkeğin yularını sıkı tutacaksın." Ben de öyle yaptım ve daha beter ballandırarak lisede ne kadar çatlak olduğumuzdan bahsettim.

Ya ne biçim çatlaktım hem de! Teneffüste bile dışarı çıkmayan, sıraya bağımlı yaşayan ben; telli dişlerim, örgülü saçımla tahtadaki çözülmüş matematik problemine market arabası gören yamyam gibi bakmakla meşguldum oysaki.
O market arabasına matematiği koyup o gün o çözümü bana anlatan Hwan'a ise ağzımın içindeki hapishane parmaklıkları gibi duran telleri göstere göstere gülerken ilk kez aşık olmuştum.

Matematikten hala anlamasam da anladığım bir şey vardı ki artık güzel görünmek istiyordum! İşte benim hikayem buydu. Bunu Joo Won'a anlatıp itibarımı zedelemeye hiç niyetim yoktu.

Bir süre sonra onun kızgınlığı da geçmişti. Muhtemel ki kendisinin orijinal marka, Hwan'ın taklit ürün olduğunu anlamıştı benim gözümde. Dünya tersine dönse bile orijinal dururken taklite kaymazdım. Hem o orijinal taş gibiyse neyse…

Ertesi gün yine beni uyandıran Big Bang Tonight şarkısına küfürlerimi saya saya uyanıp okula gittim. Belki de soğuk almalı ve izne ayrılmalıydım. Ah nerdeyse 20 yıldır hasta olmadığımı söylemiş miydim? Bir mamut kadar sağlamdım. Hastalıktan ölmeyi beklemiyordum. Ölürsem o mamutlar gibi soyum birden tükenecekti kesin. Ya da Bir kamyonun altında kalacaktım. Ah kamyondan ziyade Maserati'nin altında kalsam hiç olmazsa ölümün gazetelere manşet olurdu.

Manşeti görür gibiyim: "Lüks otomobil altında kalan Moda İkonu, Büyük trend bilgesi Park Wee Na'nın ölümü moda dünyasını yasa boğdu. Tüm markalar onsuz bir hiç olduklarını söyleyip piyasadan çekildiler"

Bu düşünceler içinde az çok keyiflenerek okula gittim. Herzaman ki gibi origamiden uçaklarım uçmadı, köpeklerim havlamadı. Shin'in birkaç origamisine bakıp yapmayı denesem de benim en iyi yaptığım sadece mektup zarfı oldu. Onun da ağzını yapıştırarak içine bir şey konmasını engelleyen sistemle zarf dünyasında çığır açtım.

Shin'in ve erkek çocuklarının futbola olan düşkünlüğü pazardaki binlerce sahte ürün arasına karışan orijinal Calvin Klein gibi belli oluyordu. Burada işe yarar bir şeyler bulmazsam yakında bir işe yaramadığım için kovulacaktım. Daha kötüsü bunun üstüne Joo Won beni bu okula tekrar zorla yollayabilirdi. Tabi bu sefer öğrenci olarak.

Tüm bunları toplayarak elde ettiğim netice okul için bir hayır gecesi yapmaktı. Daha doğrusu bir futbol maçı. Bunun için Joo Won'un profesyonel takımıyla birkaç sanatçı arasında bir maç organize edilebilir ve büyük gelirler sağlanarak manevi olarak değer katamadığım okula maddi olarak fayda getirmiş olabilirdim.

Bu düşünceyi müdüre açınca adam nerdeyse sarılıp öpecekti. Ancak o bana bu kadar yaklaşmışken ben de ortaya çıkan gerontofobiyle (yaşlı korkusu) geri çekildim. Ve bu işi tek başıma halledeceğimi söyledim.

Joo Won'la buluşunca ona bu fikri açmaya karar verdim. Yardım gecesinin kamuoyunda hem iyi bir reklam hem de iyi gelir getireceğini söyleyince materyalist yobom tabiî ki teklifi kabul etti.

Ancak sanatçıları ayarlamak onun asistanının işi olacaktı. Asistanı telefonlarını arayacak, onları ikna edecek ben de gelen oppaların kaymağını yiyecektim. Böylece intikamım çoook ama çok acı olacaktı.

2 hafta sonra büyük gün gelmişti. Yapılan onca hazırlık neticesinde çocuklar salona doldurulmuş, seçkin gazeteler çağrılmıştı. Ben o gün giyeceğim kıyafete karar vermek için 10 gün boyunca kesintisiz düşündüm. Beynimin, hayatımın tümünden fazla mesai yaptığı bu 10 günün sonunda Armani ve Valentinoyla, Louis Vitton ve Diesel'de karar kılmıştım. Baştan ayağa bir şaheser gibi dururken dünyanın birinci harikası olarak kaçırılmamak için üstüme bir alarm sistemi bile kurmayı düşündüm.

Gerçi Benim koruyucum, badyguardım, biricik aşkım Joo Won varken Mısır piramitlerini bile çalsalar bana dokunamayacaklarını biliyordum!

Onunla stada giderken beni görünce çok şaşırdı ve uzun uzun süzdü. Her zamankinden daha farklı göründüğümü söylemişti.

"Bu güzelliği neye borçluyuz?" diye sordu birden.

Ah Joo Won! Gerçekten bir dahi olsan da bazen Hello Kitty gibi çok saf da olabiliyorsun. Neye mi borçluyuz! Hyun Bin desem, Dong Hae, Siwon, G Dragon, Lee Joon, Won Bin, Lee Dong Wook desem ne dersin…

"Tabiki sana aşkım. Her şey senin için" dedim çapkın bakışlarımı iade ederek.

Kabul ediyorum ben çapkın bir kızım. Kalbim Joo Won'a aitse de gözüm herkesi kesebilir. Tabi aynı şey Joo Won için geçerli değildi. Onlar gözleriyle bir hatuna bakarken aynı zamanda türlü türlü şey yapabildiklerine göre o gözleri oymak da meşru müdafaa sayılırdı. Ama benimki tamamen safiyane hislerdi! Bir Prada'ya bile aşkla bakabilen biriyim ben… bu hislerle oppaları görmek için can atıyordum!

Gelen ünlüler kısa fotoğraf çekimleriyle kendi reklamlarını yaparken biz de protokol kısmına geçmiştik. Heyecan içinde oppaların çıkmasını beklerken küçük salon adeta inledi birden.

Benim alkışlarım da Joo Won'un kulağının dibinde Beethoven'ın 9. Senfonisi gibi (!) çınlarken bana döndü ve zorlukla duyabildiğim şekilde konuştu.

"Ah Tanrım! Resmen kendini kaybediyorsun" dedi sinirle…

"Hadi aşkım ama kıskançlığın sırası değil. Bak sizin takımı da alkışlıyorum" dedim…

"Sahi kimin tarafını tutuyorsun sen! Şu boyalı saçları deme sakın?" dedi yılgın bir sesle… Boyalı saçlar mı? Ah ben o saçların bitlerini kendi elimle ayıklardım ya neyse!

"Tabi ki senin takımı tutuyorum" dedim göz kırparak. Ardından oppaların olduğu tarafa dönüp bir ıslık çalma gafletinde bulununca Joo Won iki elimi tuttuğu gibi avuçlarına aldı ve sıkıca hapsetti.

"Wee Na, kızıyorum" dedi açıkça..

"Ama sevgilim Sen hayatında bu kadar ünlüyü bir arada gördün mü?" dedim ben de…

"Bana ne onlardan. Ha Shin Min Ah olsaydı" dedi ellerimi bırakırken. Kendinden geçtiğini görebiliyordum!

İşte misilleme gelmişti. Benim küçük füzelerime atom bombası atarak karşılık vermişti. Demek tarz olarak masum görünüşlü kızları tercih ediyordu. Shin Min Ah ve okuldaki öğretmen onun bu fantezisini acı bir gerçek gibi yüzüme vurmuştu. Aldırmaz görünüp sadece dil çıkardım. İçimde kopan fırtınalardan onun haberi yoktu tabi. Dolabımdaki tüm kıyafetleri tek tek elimle parçalasam bu kadar sinirlenmezdim.

Maç başlarken ikimiz de suratsızdık. Ancak oppalar sahaya çıkarken ben AVM'ye girmiş gibi mutlu oldum. Joo Won'da AVM'ye girmiş gibiydi sanırım. O derece kızgındı.

İlk düdükle topu G Dragon aldı ve muhtemelen güzel hareketlerle bir yerlere götürdü. Beni ilgilendiren o değildi. Ben o sırada Hyun Bin'i kesiyordum. Bakışım belden aşağısına popo kısmına kayınca kendimi tutamayıp sesli haykırmıştım

"Ah Tanrım! Malzemeye bakın. Bir de dolgun ki nasıl?" Dedim kendi kendime.. Joo Won bir ejderha siniriyle bana döndü o anda. Ne dediğimi duymuştu.

"Nee?" diye bağırdı. Ben o an yerin dibine geçmek istedim. Tabi o cümleyi kurduğumdan değil Joo Won duyduğundandı bu hissim.

"Malzeme diyorum. Biber dolması için, nasıl, ne zaman alalım.. Annem istedi de ..unutmayalım ehe ehe" dedim gülerek.. Yemiş miydi? Hiç sanmıyorum…

Ama yani dünyanın gözünü çevirdiği şu oppalar karşımda arzı endam ederken ben başımı eğip oturabilir miydim? Bu Mağazaya girip üstünü başını düzeltmek için kabinini kullanmak gibi olurdu. Mağazanın amacı o değildi ki… Orası bir şeyler satın almak içindi. Şimdi burası da karşımda koşan, terleyen, gülen oppaları salyalarım aka aka izleme yeriydi.

Joo Won da bir yandan bana kızıp bir yandan da takımına bağırıyordu.
"Ne biçim oynuyorsunuz. Lee Yang topu kornere at. Ah bu ne biçim futbol oynamak. Kız gibi." Dedi ve gürlemeye devam etti.

Bilmeyen de Joo Won'un takımının dünya kupası finallerinde oynadığını sanırdı. Alt tarafı yardım maçıydı. Alt taraf dedim de aklıma Bi Rain geldi. Ah o da olsaydı burası cennetten bir köşe olmaz mıydı?

Tekrar Hyun Bin'e bakarken onun gole gittiğini gördüm… Lee Joon'a verdiği pası o da kaleye şut çekerek kullanmıştı. Top ağır çekimde kaleye giderken ben artık dayanamadım ve anın da büyüsüyle
"Goooooool" diye bağırdım.

Lee Joon'un attığı top filelerle buluşurken Joo Won'un gözleri de benimle buluştu. Eyvah! Modacısının gözü önünde özel kreasyonuna bir şeyler damlatmışım gibi hissettim…

Bana şaşkın ve kızgın bakarken birden ayağa kalktı, ceketini çıkardı ve bakışlarıyla beni sarsarken konuştu:
"Şimdi futbol nasıl oynanırmış herkese göstereceğim" deyip sahaya girdi.

Ah Tanrım! Onun gidişine bakarken içinden taşan gururu görebiliyordum. Onun bu hırsına yeniden aşık oldum adeta. Geniş sırtı ve dar, açık mavi gömleğiyle sahaya inerken kalbim her zamankinden hızlı atıyordu.

14. Bölüm

Joo Won sahaya öylece indi. Ne forma giydi ne de üstünü değiştirdi. O dar pantolonu olası bir kazaya kurban giderse maçı izleyen ajummaların gözü gönlü açılır diye korkuyla bakıyordum. Takımını örgütleyip oppalara düşman askeri gören komutan gibi bakarken birden sahayı bir savaş alanına çevirecek diye korkmuştum. Ancak bir anda topu alıp ustalıkla maça hakim olunca gözüm ne oppaları gördü, ne onların bol malzemoslarını.

Derken Joo Won Atik bir hareketle G dragonu geçti. Zaten GD ufaklığı Joo Won'uma göre tatlı şirin gibi kalıyordu. Ardından önüne çıkan Lee Dong Wook Joo Won'a kötü kötü

bakarken ona bir yuh çekmişim ki farkında değildim. Şu hayatta Çin Malı giyecek olmama inanırdım ama Dong Wook'a yuh çekeceksin deseler inanmazdım.
Anlıyorum ki, Şu an nişanlım benim için birinci sınıf pahalı bir İtalyan derisi gibiydi, oppalar ise adını sanını bilmediğim Uganda markası gibi olmuşlardı.

Islıklarım ve alkışlarım arasında ona bakarken yaydığı seksapalitenin tüm sahaya dolduğunu hissediyordum. Oh nooovvvv tüm ajjummalar şimdi onu keseceklerdi. Gole giderken Siwon ona bir çelme takınca yeşil çimler üzerine öylece uzandı. Güzelim gömleği yeşile boyanırken hızla kalktı ve Siwon'un üstüne yürüdü.

Yüzüklerin Efendisi'ni düşünün şimdi. Aragorn canavar org'ları tek tek kılıcından geçirirken son derece kızgındır. Şimdi Joo Won Aragornluğa özenip Siwon'a doğru hamle yapınca ben de kraliçesi Arwen olarak tahtımdan onları izliyordum.

Ah Joo Won "Kralın Dönüşü" olmuştu resmen sahada… Ne demiş büyük bilge Gandalf: "Kaçan adam düşmanı çift görürmüş." Ve adını hatırlayamadığım büyük bir bilge de "Sonunu düşünen kahraman olamaz" derken Joo Won inatla düşmanın üstüne yürüyordu. Ah benim kılıcı kanlı amaaan pantolonu çimli yobom sahada harikalar yaratırken ben de onu izlerken adeta eriyişteydim!

Joo Won Siwon'a doğru hamle yapınca "Hayır Joo Won sakın" diye bağırdım. Dünya kızlarının lanetini üstüne çekeceksin ve bu lanet yüzyıllar boyunca kalkmaz. Canavar orglar bile daha kolay yenilir ama genç kızlardan korkmalısın aşkımmm.. Siwon olmaz… Ona doğru hışımla giderken bir an nefesimi tuttum.

"Hey ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Siwon'a.

Siwon kameralara gülerken birden karşısında beklenmedik bir tepki görünce öylece kalmıştı. Ah Tanrım! Siwon sen ki Mr. Simple bir kişiliksin şu an kaçmanın sırası değil. Hadi benim için kavga edin. Ah ne diyorum ben! Orda kavga ettikleri şey bir top sadece. Bir an oppaların benim için Joo Won'la kavga ettiği fikrini aklımdan geçirip haince sırıtmış olsam bu gazın bana bir yıl alışveriş yapmadan yetebileceğini düşünüyordum.

Neyseki Joo Won uzaklaştı ve verilen penaltıyı gol olarak sahalara gönderdi. Penaltıyı attıktan sonra bana dönmüştü gülerek. Eski zaman şövalyeleri rakiplerini at üstünde yenince kadını tarafından kılıcına mendil bağlanırmış. Bir an bunu hatırlayıp bluzumu yırtacaktım ki 21. Yüzyılda yaşadığımızı hatırlayıp ona birkaç öpücük gönderdim sadece.

Takımın hepsini yedek kulübeye gönderse tek başına maçı götürebilirdi yani. Doping mi yapmıştı sahi. Bu enerji benim AVM gezerkenki enerjimden bile fazlaydı. Şüphesiz bu enerji

kullanılabilseydi Seul'un bir yıllık elektrik ihtiyacını bile karşılardı. Ben bunları düşünürken Joo Won kendisine gelen pası Won Bin'in önünden alıp yeniden kaleye gönderdi.

Ah yobom ah.. tüm Kore Hallyu yıldızlarını dünyaya rezil mi etmek istiyorsun bırak biraz da onlar topa koşsunlar. Tüm okulun öğretmenleri ve tabi masum güzel de Joo Won'a tezahürat yaparken bir an sinirlenip karşı takımın tarafını tutmak istedim ve bu istekle bir an için : "Siwoon haydi bastır" diye bağırınca Joo Won'un bakışlarını üzerimde gördüm.

Ah Tanrım! Bu kulakları yanlış yerde yanlış şeyleri duyduğu için bir güzel çekmeli. Eh be Wee Na. Joo Won şimdi sana kapitalist görmüş komünist gibi bakarken nereye kaçacaksın. Oppa diye bağırsam belki kızgınlığı geçer.. Ya da buldum maçtan sonra ona "Bir hafta boyunca bir şey almayacağım" diyebilirim. Bir dakika bu çok ağır oldu başka bir şey bulmalıyım…

Kabine girip popodan geçmeyen eteğin fermuarını yırttığınız oldu mu hiç? Benim oldu. O güzelim … eteğinin kalan tek bedeni XS'yi ıkına ıkına yukarı çıkarmaya çalışırken bütün fermuarını sökmüştüm bir keresinde. Eteği kabinde bırakıp içim yana yana kaçarken "Beğenmedim ehu heu" diyip mağazadan sıvışmıştım. Şimdi yaşadığım tam olarak buydu. Ancak bu koca stat ne bir kabindi ne de Joo Won bir etek. Kaçabileceğim tek yer ise Mcqueen çantamdı. O da kafamı içine sokarsam…

Artık durmaksızın Joo Won'un adını söylüyordum ama dönüp bakmadı bile. Mağaza poşetlerine ceset torbası diye girip bir mağazanın vitrinine gömülmek istiyordum şimdi. Rain bile kalkıp gelse, o sahne danslarından birini yapsa kendime gelemezdim. Belki de gelirdim denemek lazım eheu..

Bu düşünceyle kendi kendimi eğlendirmek için "reyinizmm re re reyiniizzzm" diye fısıldarken Joo Won takım arkadaşına bir pas attı ve pası Hyun Bin'in hareketiyle kornere gidince korner atışı yapılması için beklenildi. Maçın bitmesine tam olarak bir dakika vardı. Durum şu an için 5 – 3'tü ve bizim takım kazanmıştı.

Oppalara "bizim" diyememenin hüznü içinde Joo Won'un takımının maçı kazandığını gördüm ancak yapılacak son bir dikiş kalmıştı. Bitirilen kıyafetin etiketini dikmekti kalan ve kornerden gelen top Joo Won'un attığı kafayla filelerle buluşunca maçın markası da işlenmiş oldu: Joo Won.

Son golden sonra bana bakıp reverans yapınca onun kızgın olmadığını görüp sevinçten uçarcasına sahaya yöneldim. %90 indirimle Gucci ayakkabıya koşar gibiydim. Lanet Gucci

asla yüzde %90 indirim yapmaz anlayın yani nasıl koştuğumu.

Joo Won'u bulunca kendimi tüm ağırlığımla üstüne atıp ona sarıldım. Bir an yere yığılacak gibi sendeleyince korktum ama hemen kendine gelip karşılık verdi terli vücuduyla güzelim Diesel bluzumu ıslatarak bana sarıldı ardından herkesin içinde dudaklarıma yöneldi. Karşı koymadım ve alkışlar eşliğinde öpüştük.

Etrafımda, hayır hayır en fazla bir metre uzağımda oppalar varken gözüm ondan başkasını görmüyordu. Bu aşk değil de neydi? Valentino aşkı gibi değildi bu. Markaları severdim elbette ancak onlara ulaşınca aşkım da biterdi. Şimdi Joo Won'a ulaştığım halde bu aşk katlanarak devam ediyordu.

Nihayet birbirimizden ayrılınca kulise yöneldik. Gecenin kahramanı Joo Won olmuştu ve birkaç televizyon kısa bir röportaj yapmak istemişlerdi. İçlerinden en güzel kızın olduğu televizyonu seçince suratımı astım ama sadece 2 cümle kurup yanıma gelince suratımı askısından indirdim.

"Nasıldım?" diye sordu birden Joo Won..

"Bu hızla bir göktaşını bile durdurabilirdin" dedim gülerek. Yüzüne tembel bir sırıtış ekleyip konuştu:
"Bir ara "Siwon haydi bastır" dediğini duydum sanki" diye karşılık verdi ardından. İşte yüzüme vurulan gerçekler..

"Hayır! Joo Won haydi bastır." Dedim aşkım… Sen yanlış duymuşun" Dedim gülerek. Neyse ki olayı biber dolmasına çevirmeden kurtarmıştım.

Yine de birkaç oppayla fotoğraf çekinmezsem boş poşetle mağazadan çıkmış gibi hissedecektim. Joo Won üstünü değişmek için gidince ben de fırsatı lehime kullandım. Lee Joon ile fotoğraf çekinen bir ajummayı sağlam bir popo darbesiyle savuşturup açılan omuz boşluğuna itinayla kaydım ve onun tatlı tebessümü arasında bir fotoğraf çekindim. Birkaç baklavasına dokunmak istedimse de bunun küçük çaplı bir aldatma sayılacağını düşünüp Lee Joon'un güzelim malzemesinden istemeyerek uzaklaştım.

Bu sırada gözüm tanıdık birine rastlayınca şaşırmıştım. O kızın burada ne işi vardı. Birkaç hafta önceki şu ormandaki otelin açılışında tanıştığım Nami'ydi. O da Dong Hae ile fotoğraf çekiniyordu.

"Benimle de bir foto çekinir misiniz?" diye sordum. Kız bana şaşkınlıkla dönünce yüzünden bir tebessüm geçti. Biz sarılırken Joo Won'da gelmiş ve diğer adamla konuşuyordu. O açılışta

uğruna ağladığı adamdı bu. Demek nihayet beyefendi kendini doğal yaşam alanı olmaktan kurtarıp insan içine çıkmıştı. Nami adına sevinip ona moda hakkında birkaç ufak püf noktası verirken erkekler de bize katıldılar. Muhteşem dörtlü olarak yemeğe çıktık.

Restorana girerken Nami'ye iyice yaklaşıp konuştum:
"Oppalar nasıldı ama taş gibiler değil mi?" diye sordum imalı sesimle.

Nami yanındaki adama aşkla bakıyordu ama hepimizin ağzı sulanırdı oppalara.
Yanılmamıştım o da kendinden geçmiş gibi gözlerini kapatıp abartı dolu bir sesle cevap verdi.

"Hem de nasıl" derken ikimiz de de kahkahayı koyverdik. Erkekler bize bakıp ne olduğunu sorunca önemsiz bir mesele konuştuğumuzu belirtir gibi:
"Hiç Nami'ye vitrindeki bir çantayı gösterdim de" dedim ve ardından sadece Nami'ye dönüp devam ettim:
"Vay vay vay çantaya bak ahahaha" derken ikimiz de artık zorlukla kendimize hakim oluyorduk.

Güzel bir yemeğin ardından onlarla vedalaşıp ayrıldık ve kim önce evlenirse diğerini davet edeceğine dair söz aldık birbirimizden. Eğer Joo Won böyle yavaş gitmeye devam ederse muhtemelen ben Nami'nin çocuğunun düğününe bile gidebilirdim. Bu düşünceyle canım biraz sıkılmıştı. Çünkü birkaç hafta sonra benim batık sponsor babam "küçük" "şirin" "aman pek tatlı" kasabasına Çinli annemle gidip oranında ekonomisini batırmak suretiyle buradan taşınacaktı ve ben evlenene kadar iki yardımcıyla yalnız yaşayacaktım.

Joo Won'a bu işi hatırlatmak gibi bir amacım yoktu elbette. Neticede kendimi ağrıdan satmalıydım ama bu yavaşlıkta giderken kendimi ağırdan sattığım için dolaptaki Armani'lerimi de satıp ekmek paramın derdine düşecektim yakında.

Bir Armani'yi yaşam kavgasında kullanmak bu markaya yapılmış en büyük haksızlık olurdu şüphesiz. Tüm bunları düşünürken Joo Won'un arabasına da varmıştık. Annesi ve yengesi maçtan sonra okulun yemeğine kaldıkları için yalnızdık.

Arabaya geçince aynadan saçıma başıma bakarken o konuşmaya başladı:
"Nişanı önümüzdeki hafta, düğünü de diğer ay yaparız." Dedi birden bire.

"Nee?" diye ona baktım. Bu sırada sürmekte olduğum rujun elimde olduğunu unutmuş ve kulağıma kadar Joker gülümsemesi çizmiştim.
Ah bu sakarlıklarım hep en olmadık yerde başıma iş açmak zorunda mı?

Joo Won bu halime gülerken uzanıp başparmağıyla dağılan ruju sildi. Sesi duyuyor musunuz? Kalbimin sesini elbette. O kadar yakındı ki şimdi bana, üstelik bakışlarındaki açık imayı

okuyabiliyordum…

“Belki de nişanı yarın, düğünü haftasonu yapmalıyız” dedi beni süzerken…

“Delirdin mi? Düğün hazırlıkları için profesyonel bir organizasyon gerek. Ayrıca fizibilite, arge çalışması, kampanya araştırması yapılmalı, düğün salonu..” diye konuşurken ben, o sözümü kesti:
“Wee Na şirket kurmuyoruz. Alt tarafı bir gecelik bir şey bu kadar abartmasan” dedi, hala çok yakındı.

“Evlilik de bir şirkettir. Ve bizim yapmamız gereken şirketi büyütüp geliştirmek. Batmadan devamını sağlamak” dedim kişisel gelişim cümleleriyle. Iyyy kendimden nefret ediyorum şu an.

Ancak bu bilgece sözlerim Joo Won’u etkilemişti ve bana gittikçe yaklaşırken konuştu:
“Evet müstakbel eşim. Daha başlamadan bu şirketi batırmak istemezsiniz değil mi bu gereksiz masraflarla” dedi.

Bu kadar yakınımdayken nasıl itiraz edecektim ki? Ah Joo Won. Gerçek bir çakalsın! Derken uzandı ve yavaşça öptü beni…

“Haklıyım” değil mi diye sordu çapkınca bakarken…

“E-evet” dedim hipnotize olmuş gibi.

Ancak bir Louis Vitton’un deseni beni hipnotize ederdi eskiden. Ah Tanrım! Nami’ye verdiğim “aptal aşık olma” öğütlerini şimdi kendime verme zamanı. Bu adam her istediğini yapıyor ve ben Park Wee Na karşı bile koyamıyorum.

Beni eve bıraktıktan sonra hızlıca odama kaçtım. Annem de peşimden girip oppaları sordu hemen.

“Omoni orada sana göre oppa yoktu” dedim gülerek.

“Ah ah gençliğimde tüm erkekler peşimden koşardı. Senin gibi sıska değildim ben” Dedi ommam, muhtemelen milattan öncesini hatırlarken.

“Ah omma üzüldüm şimdi.” Dedim ben de gayet üzgün bir suratla.

“Niye üzüldün?” diye sordu ommam. Sazan Chan Ommam benim ya kıyamam.

“Şu adamlara üzüldüm işte omma, kör olmak çok zor bişi” dedim gülüp aynı zamanda yatağın arkasına kaçarken. Ommam eline aldığı Gucci topuklularımı bana doğru fırlatmak için hamle yaparken çaresizce bağırdım:

“Hayır ommaa sakın… Onlar kaç bin dolarlık biliyor musun? Dur atma geliyorum.” Dedim ve Guccilerim uğruna onun çimdiklerine katlandım. Hafta sonu nişanı için kolumu morartmamasını söylerken popoya sağlam bir tane geçirmişti bile.

Chole marka açık limon rengi eteği fırfırlı elbisemle nişana hazırdım. Bir hafta boyunca Seul’un tüm mağazalarını gezip tüm raflarını ezberlemiştim. Bu gezilerimi Joo Won’u ikna edemediğim için birkaç gününü ommamla birkaç gününü nişanlımın ablasıyla yapmıştım. Neticede muhtemelen hem ommamın hem Yeong’un bol bol küfürlerini alarak nihayet bu elbisede karar kılmıştım.

Vitrinde “beni al” diye yalvarırken ilk görüşte aşık olduğum elbiseyi muhteşem christian dior Marka ayakkabılarla kombin edip büyük güne hazırdım.

Bizim evin pek çok eşyası satılan geniş salonunda pek az davetliyle organize edilen nişan gecesi için Joo Won’a Zegna marka siyah bir takım elbise almayı başarmıştık.

Ona doğru merdivenden inerken hayranlıkla beni süzüyordu. Balo salonuna inen gizemli güzel Prensin dikkatini çeker. Postmodern bir masal yaşıyordum o an.

Benim gözlerim de nişanlımı süzerken bir yandan da benden daha şık biri var mı diye etrafı gözlüyordum. Evet Joo Won’a bakarken aynı zamanda kadınların üzerindeki tüm markaları okuyabiliyordum.
Son merdiveni inerken rahatlamıştım.

En güzel kıyafet benden sonra annemindi. +50 modasına uygun o kıyafet bile diğer genç bayanlarınınkinin yanında son derece şık kalıyordu. Joo Won’un ablası ve annesini bu kıyaslamanın dışında tuttuğumu söyleyeyim. Onlar bana rakip değillerdi neticede.

Nihayet Joo Won elini bana uzatınca kibarca öptü ve ardından:
“Çok güzelsin” dedi. Biliyorum demek için ağzımı açtıysam da onun yakışıklılığına birkaç söz söylemezsem haksızlık olacağını biliyordum.
“Sen de çok yakışıklısın” dedim gülerken.. Bu cümlemle geniş bir gülümseme yayıldı ve beni süzmeye devam etti. Annem bu kadar süzseydi “taklidinin yapılması için kıyafetimin modelini almak için süzüyor” derdim ama Joo Won böyle bakarken bunun hayranlık olduğunu açıkça görebiliyordum.

Nihayet tüm klişeler tek tek uygulanıp nişanın prosedürü yapılmış oldu. Babamın sıkıcı konuşması da geceye hakim olmuşken o da insanların yakında uyuyacaklarını anlayıp konuşmasını kesti. Ardından herkes bireysel takılmak için köşelerine çekildiler. Ben uzunca bir süre annemle tebrikleri alırken Joo Won ortalarda görünmüyordu.

Merasimi ommama devredip onu bulmak için evi dolaştım. Babamın çalışma odasına varıp sessizce kapıyı açıp içeriye baktım. Babam ve ikisi loş ışıkta iki mafya babası gibi bir şeyler konuşuyorlardı. Tam Dior ayakkabılarımı içeri sürümüştüm ki babamın dedikleriyle Rodin'in "Düşünen Adam" heykeli gibi kaskatı kesildim. Düşünceden değildi bu kalışım şoktandı!

"Kızımla evlenme sözünü tuttuğuna göre tüm şirketlerimi sana devredebilirim" demişti babam…

15. Bölüm

Yıllardır aradığım, hayatımın aşkı o çantayı vitrinde görüp, aceleden alamayınca, ertesi gün onu almaya gittiğimde satılmış olduğunu görmüştüm bir keresinde. Boş vitrine bakarken mağaza camına kapanıp ağlamıştım. Şu an yaşadığım tam böyle bir histi. Ağlayacak bir mağaza omzuna ihtiyacım vardı.

Joo Won benimle babamın batmayasıca şirketleri için evleniyordu. Benimle evlenmek için babama söz vermiş karşılığında şirketlerin sahibi olmuştu. Kendimi şimdi o süslü vitrindeki topuklu ayakkabılar gibi hissediyordum. Mal yerine koymak… Durumun tek özeti bu.

Yüksek bir miktarla satın alındığım halde kendimi çakma gibi hissediyordum. Orijinal bir mal bile değildim. Bir an boynumda etiket aramak için elimi arkaya götürsem de bilincimi henüz kaybetmemiştim. Kendime gelince açık olan kapıyı son hızla çarpıp merdivenlere yöneldim.

Normal bir ev kapısı olsaydı kesinlikle sökülecek olan "zengin" babamın sağlam kapısı ardında heavy metal bir gürültü bırakarak kapanırken ben de diorlarımı bağırta bağırta merdivenleri çıkmıştım. Bu akan şey göz yaşım mı? Ah bir erkek için ağlayacak değilim….

Geç bunları Wee Na… Hayatının kazığını ne 1600 dolar verdiğin o işlemeli atlet, ne de o bilmem ne kedisinin dışkısından yapılan dünyanın en pahalı kahvesini içerken yedin. Hayatının kazığını bir aydan fazla süredir uğruna AVM'lerin kaç kapısı olduğunu bile unutturan şu adamdan yedin.
Ağlamak ananın öz sütü gibi helal şimdi.

Ağlayarak son hızla çıktığım merdivenleri aşarken odamın önünde kolumdan sertçe çekildim. Joo Won gözlerinde soru işareti ah hayır dolar işaretiyle bana bakarken:

"Ne oldu aşkım?" diye sordu.

"Bana aşkım deme" diye bağırdım ilk anda… Onun gözlerine bile bakamıyordum. Sanki gözlerine bakarsam mağazada beni kolaylıkla kandıran o görevliler gibi hemen kanacaktım.

"Neden ağlıyorsun? Elbisen mi söküldü, makyajın mı bozuldu, topuğun mu yoksa?" diye.

"Beni hala aptal yerine koyuyorsun değil mi? Benimle evlenmeyi babamın şirketleri için kabul ettin değil mi?" diye sordum bir elimle de makyajımı kontrol ediyordum.

Neyse ki akmayan malzeme kullanmıştım bu sefer. İkinci kez zombi olamazdım. Hem de etiketli bir zombi!

“Nee? Saçmalama, yoksa kapıyı çarpıp çıkarken bizi yanlış mı anladın… Ah Tanrım! İnanamıyorum sana” dedi kolumu bırakırken.

“Duydum sizi.. Babam sana bir sürü evrak veriyordu. Kızımla evleneceğine göre şirketleri sana vereceğim diyordu. Sizin o kahrolasıca iş dünyanızdan bir şey anlamasam da duyduklarımın ne anlama geldiğini biliyorum. “ dedim gözyaşlarım arasında.

“Ha-haberim yoktu. Bende babanın battığını sanıyordum” dedi Sessizce Joo Won. Gözlerini kaçırmıştı. Beden dilinde bu yalan söylemek demekti.
Okuldan öğrendiğim birinci şey “asla ön sıralara oturma”ysa iki şey de beden diliydi.

“Sana inanmıyorum. Sen seen bir yalancısın” dedim bir adım uzağına giderken. Şimdi bakışlarını hızla bana çevirdi. Ah wasabi sosu kadar yakıcıydı bu bakışlar. Güç almak için Chole elbisemi tuttum elimle. Şu an tek dostum oydu.

“Yalancı mı? Bana yalancı mı dedin? Sana asla yalan söylemedim” diye bağırdı. Evet yalan söyledim, paran için evlendim diyemezdi ya!

“Tabi yaa senin gibi bilgili, kültürlü, başarılı bir iş adamı benim gibi bir para yiyiciyle, bir marka manyağıyla niye evlensin ki? Yüksek standartların, sarsılmaz zekan, ticari başarın ve ben, doğrusu pek mantıklı bir seçim yapmamışsın” dedim alayla gülerek.

“Seni mantığım değil kalbim seçti Wee Na” dedi.
Ah Tanrım! Knipschildt çikolatası gibi ağızda değil şuracıkta, koridorda erimek üzereydim.

“Beni görünce de aklına 100 doların üzerindeki adam, Franklin geliyor değil mi?” diye sordum yeniden kalbim titremişti.

“Franklin mi? Ah hayır Wee Na biz Kore’de dolar değil Won kullanırız. Dolaysıyla aklıma Sejong geliyor” dedi gülerek.

Az sonra gerçekleşecek olan Joo Won cinayeti için solgun ücretle avukat arıyorum. prezantabl olması tercih sebebidir! Joo Won benimle dalga geçerken suratında beş kardeşi parka çıkarma isteğimi bastırarak ona gerçek bir Koreli gibi “ayşşşşş” diyip topuğumu yere vurdum. Dior bile isyana geçmişti.

“Neyse ne.. Artık gerçekleri öğrendim. Sen ve ben siyah ve beyaz gibi farklıyız. Bunu geç olmadan fark ettiğim için mutluyum.” Diyebildim sadece.

“siyah ve beyaz birbirine çok yakışır ama” dedi sırıtarak. Aman Allah’ım benimle onun süslü finosuymuşum gibi eğleniyordu resmen. Hem de kendi silahlarımla vururken ben de birkaç ticari cümleyle onu bozmak istiyordum.

“ama sana bir şey diyeyim mi? Babamın şirketleri benim maliyetimi bile karşılamaz. Piyasa değerim satın aldığının çok üstünde” dedim ona tepeden bakıp. Olmuş muydu? Bana sırıttığına göre olmamıştı…

“Wee Na haydi ama insanlar bizi bekliyor” dedi ardından kolumdan nazikçe tutup aşağıya götürmeye kalktı. Parmaklarını tenimde hissedince kısa bir hipnoz geçirdiysem de sertçe kolumu ittirdim ve canımdan kanımdan bir parça gibi olan tektaşı çıkarıp avucuna koydum.

“Lütfedip benimle evlenmeyi kabul etmiş olabilirsin ama ben seni istemiyorum” deyip odama koştum. Aslan yuvasına düşen küçük çocuk gibi kalmıştı.

Bu görüntü bir anlığına beni üzüp ona kapının anahtarı vermeye yani tektaşı almaya kadar götürecek gibi olduysa da odama girince kapıyı kendimin çıkmasını engellemek ister gibi üst üste kilitledim.

Adım seslerini duyuyordum. Joo Won’un Santoni marka ayakkabılarının sesi Juliet’in kapısına gelen Romeo gibiydi.
Kalbim heyecandan çarparken Joo Won iyice yaklaştı ve duyabileceğim şekilde konuştu:
“Wee Na bu yaptığına çok pişman olacaksın ama inan bana seni ikna etmek için uğraşmayacağım” dedi ve Romeo öylece çekip gitti.

Artık camı, pencereyi indirmeyi göze alarak hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Bu sırada ommam kapıda belirip açmamı söyledi. Çin gazabından korktuğum için kapıyı açtım. Bana Harry Potter gören Voldemort gibi bakarken iyice köşeye sindim..

“Kızım sen aptal mısın? Nişanı atmışsın… Hayatında yaptığın tek faydalı şeyi de batırdın” dedi birden. Ommam direkt taarruza geçmişti ve benim nişandan başka atılacak bir de 10 cmlik topuklularım vardı…

“Omma babam iflas etmemiş niye benden sakladınız” dedim gözyaşlarım arasından. Ommama kıyabilecek kapasitem vardıysa da dior ayakkabıma asla!

“Babanın fikriydi. Senin asimile olan halin ona çok dokunuyordu. Bu yüzden uygun bir adayla evlendirmek istedi. Bu kadar basit.” Dedi ommam. Yine bir piton kadar soğukkanlıydı ve itiraz edersem beni bir hamlede yutabilirdi.

“Beni mal gibi sattınız yani. Aileme de güvenmeyeceksem” dedim…

“Ucuza gitmedin işte” dedi ommam. Ah Tanrım! Tüm genlerimi baştan aşağıya yeniletmek istiyorum!

“Joo Won’un haberi yoktu ama. O sadece babana olan minnet borcu için seninle tanışmayı kabul etti. Sonra da vudu büyüsü falan artık ne büyüsü yaptıysan sana aşık olmuş” dedi ommam.
Evet Hindistan’da adamın biri keçisine aşık olabilir ama kimse bana aşık olamaz ommacım!

Ommamın dediğine göre babam artık bu işlerden sıkılmış ve “emekliliği bir Ege Kasabasında geçirelim” klişesini hayatına geçirmeye çalışmış bu amaçla herkese iflas ettiğini söyleyip Joo Won’un beni avlamasını beklemiş. Avladıktan sonra beni onlardan kurtardığı için ayrıca ödül olarak şirketleri ona devredip küçük kasabasında yaşamak istemiş.

Yukarıdaki cümlede geçen gizli mal özne kimdir?
Cevap Park Wee Na tabiki…

Kime ve neye üzüleceğimi şaşırmıştım. Beni gerçekten sevdiğine emin olamadığım Joo Won' mı? Pazarlık konusu yapan aileme mi? Dolabımı açıp önünde oturdum. Markalarımdan iyi enerji alıp rahatlamayı düşünüyordum.

Fendi bir yandan bana Joo Won'a büyük haksızlık yaptığımı fısıldarken Prada onu süründürmemi öğütlüyordu. Onlar bile bana iyi gelmeyince kendimi yatağa attım. Eğer saat bu kadar geç olmasaydı babamın batmamış ekonomisini batırmak için AVM'leri beynim sulanana kadar dolaşırdım. Ama lanet kapitalizm bile şu an bana karşıydı ve tüm mağazalar çoktan kapanmıştı.

Yarın bir de okul vardı. Ben Park Wee Na… Başladığım işi yarım bırakamazdım. Eğer bir pantolon aldıysam onun üzerine de bir şey almadan işimi bitirmezdim. Şimdi de o okulda gönüllüysem bunu yarım bırakacak değildim.

Zorlukla uyuyabildiğim halde sabah saat çalmadan uyanabilmiştim. Bedenim de artık çalışmayı kabul ettiğine göre kendimi iyice çalışan psikolojisine sokup bugün maaşıma zam istemeyi düşündüm. Bir dakika benim bir maaşım bile yok ki! Aman neden endişeleniyorsam babam hala çok zengin ve şu an benim ondan intikam almam için önümde çok haklı sebepler var. Dolabımı yenilemenin zamanı geldi.

Bekleyin beni dünya markaları. Efsane geri dönüyor! İşten sonra AVM'leri kapımda köle yapmak için gizlice bizimkilerin odasına girdim ve babamın kredi kartını usta hırsızlara taş çıkarırcasına yürüttüm.

Okula vardığımda her zamankinden şıktım ve bu sefer mini etekle tüm bakışları üzerime çekmiştim. Joo Won'un yanında hiç mini etek giymemiştim ama madem artık yoktu istediğimi yapacaktım! Kral öldü yaşasın yeni kral Park Wee Na diyerek krallığımı ilan edip okula girdim.

Sınıfımdaki çocuklarla manken giydirmece oyunları oynarken bir ara lavaboya gidip döndüğümde bir sürü muhteşem origami yapılmıştı. Yine Shin'in marifetidir diye düşünüp bir tanesi incelemek için elime aldım. Mor kağıt yapılmış turanın kanadındaki bir yazı dikkatimi çekince okumaya başladım…

"10 dakika sonra bahçede ol" yazılmıştı. Ah! Joo Won ve onun tatlılıkları diye düşünürken gerçekten haksızlık yaptığımı anlamıştım.
Her şey evet her şey babamın suçuydu hakim bey! Bu düşünceyle keyiften dört köşe olup saniyeleri asır gibi sayarken bahçeye koştum…

Arka bahçedeki kişiyi görünce bir anda duraksadım. Tüm vücudumla mağaza camına toslamıştım sanki. Hwan orada tek başına dikiliyordu. O turnaya o notu yazanın Hwan olduğun görünce savaşı kaybeden Hitler gibi kafama sıkmak istiyordum.

"ah Wee Na şiii gelsene" dedi Hwan beni görünce…

Artık kaçamazdım. Mal gibi meydandaydım. Kendime mal demeyi kesmezsem korkarım

yakında gerçekten öyle hissedeceğim…

Adımlarımı sürüyerek onunyanına vardım…

“Öğle arası beraber yemek yiyelim” dedi Hwan.

Joo Won şu an piyasada yoktu ve kimbilir asistanıyla hangi ürünler üzerine derin analizlere girmişti. Nedense ayrı olduğumuz zaman onun asistanla Pariste falan olduğunu hayal ediyorum. Bu kadar çabuk üstüme gül koklamaz değil mi? Pardon kaktüs!

Hwan’ın teklifini kabul ettim. Kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Kafa dağıtmak demek Armaniyle yapılan bir şey olsa da bir insanın da bu etkiye sahip olacağını biliyordum. Joo Won böyleydi. Onun yanında aklıma gelmeyen Armaniler, Versaceler şu an Hwan’la olmamı sağlayarak benden öçlerini alıyorlardı.

Okuldan Hwan’la çıkarken Joo Won da arabasından çıkıyordu.

“Sorun olmaz değil mi?” diye sordu Hwan ex yobomu gösterirken.

“Hayır tabi ki biz ayrıldık” diye atladım ben de.. Bu cümleyi Joo Won’un duymasını ve beni kolumdan sürüyüp götürmesini istiyordum ama sadece öylece bakıyordu. Kızgın olduğunu görünce Hwan’ın koluna girdim. Tamam fena halde yamulmuş olabilirim ama beni ikna etmeyecek miydi? Ah Joo Won’un ardına dönüp bakmayacağını bilmeliydim.

Gözü mini eteğime kayınca da farkında olmadan çekiştirmeye başlamışım. Etro marka mini eteğim Brütüs olup beni arkamdan bıçaklıyordu sanki…
Derken arabasını tekrar açtı Joo Won ve içinden kırmızı gül demetini çıkarıp gözlerini bana dikerek yürümeye başladı. Yanımdan geçerken elimi nerdeyse uzatacaktım ancak arkama bakınca o çiçekleri öğretmene verdiğini görmüştüm.

“Seni Seviyorum” manasına gelen güller masum güzelin yüzünü de aynı renge çevirmişti. Ben de şüphesiz kızarmıştım ama sinirden! Gözlerine inanamamak deyimini birebir yaşarken: “Awwww” diye inledi Hwan.

Joo Won ve öğretmeni kesip biçtiğim o karanlık dünyadan uyanıp şaşkınlıkla Hwan’a baktım. “Wee Na kolumu o kadar sıkma kan dolaşımımı engelliyorsun” dedi gülerken…

Beynine kan gitmese de olur Hwan, onun bir işe yaradığından şüpheliyim dedim içimden..

İşkenceye dönen yemek saatinde Hwan durmaksızın lise yıllarını anlatırken ben o cilalı taş devrini dinlemekten çok sıkılmıştım. Yüzümdeki asık surat bile adamın umurumda değildi. Üstelik bir de kaç yıl diş teli taktığımın analizini çıkarıyordu. İşte dünyayı kurtaracak o bilgi!

Nihayet işe dönme saatim gelince kalktık. Okula dönerken Joo Won’un arabasının hala orada olduğunu görebiliyordum. Öğretmenle romantik bir öğle yemeği yemiş olabilir miydi?

Ah 250 çocuğun içinde bu çok zordu neyse ki.. Ya onu alıp şık bir yere götürdüyse. Tüm Komplo Teorileri beynime hücum ederken okula girmiştik.

Joo Won tahmin ettiğim gibi ortalarda yoktu. Hayat enerjimi sömüren kötü ruhlar etrafımda dolanmıştı sanki. Kendimi o kadar güçsüz hissediyordum ki yığılmamak için zor duruyordum. Eğer buraya yığılırsam mini eteğimin yol açacağı felaketle değil bir daha bu okula gelmek, tüm Kore yarımadasına bile uğrayamazdım.

Aşkın böylesine fiziksel bir acıya neden olması garipti. Ah Tanrım! Hayır bu aşk acısı değil öğleyin yediğim Kimchi'nin mideme uyguladığı istilaydı. Evren bile Joo Won'dan ayrı geçirdiğim her an için cezalandırıyordu beni sanki.

Hwan'a teşekkür edip kıvrana kıvrana odaya geçince origamilerin olmadığını gördüm.

"Shin nereye gitti o güzel origamiler?" diye sordum. O kadar gerçekçilerdi ki ayaklanıp uçmuştular sanki…

"Joo Won dayım çöpe attı onları" dedi çocuk güzel gözlerini bana dikmişti. Bakışları Joo Won'un küçük bir nüshasıydı sanki.

"İyi ama neden attı?" dedim ben de.. Joo Won'un origamilerle derdi neydi?

"Sabah birine sürpriz yapacağını söyleyerek getirmişti ama sonradan gerek kalmadığını söyledi" diyerek son darbeyi indirdi Shin.

Dart tahtasındaydım ve çocuğun söylediği yani attığı okla 12'den vurulmuştum..

O notu Joo Won mu yazmıştı yani?

Mini eteğim bıçağını bilemiş bir katil gibi bacaklarımdan itibaren beni deşmeye başlamıştı sanki!

16. Bölüm

O notu Joo Won'un yazdığını öğrendiğimde şaşkınlıktan açılan ağzıma 2012 – 2013 sezonunun tüm markaları sığabilirdi. Bahçeye gelmemi söyleyen oydu ve muhtemelen ben gelene kadar çiçek almaya gitmişti. Murphy Kanunları* yine yapacağını yapmış ve tek oyuncağı Park Wee Na'nın yine kendi kalesine gol atmasını sağlamıştı.

Tüm günüm Hwan'la heba olurken giymeyeceğimi bildiğim halde aldığım kıyafetler gibi dolabın dibine girip orada kaybolmak istiyordum. Sınıftaki tek dolap olan oyuncak dolabına ise bir bacağım bile sığamazdı. Ah şu barbi bebek gibi hissiz, tasasız ve sürekli 32 dişi gösteren o gülüşle asırlar boyunca yaşamayı ne çok isterdim. Üstelik doğada çözünmezdim ve en önemlisi tek kıyafetle buharlaşana kadar şık kalabilirdim.

Barbi'nin sırıtan suratı resmen benle alay ederken elime aldığım kalemle onun burnunun üstüne kocaman bir ben çizdim…

“İşte şimdi çok çirkinsin barbi şiiii” diyip onunla konuştuğum sırada Joo Won odaya girmişti.

Barbiyi arkama atıp bir de üzerine oturup acılı intikamımı alırken Joo Won bir kez bile yüzüme bakmadan Shin’e yöneldi. Çocuğu kucağına alıp çıkarken bir şey demem gerektiğini biliyordum ancak kelimelerim, suda rengi akan ucuz kıyafetler gibi uçup gitmişti sanki.

Mağazada çantalara doldurulup alınan kıyafetler… Ah Hayır! Şu an benim yaşadığım mağazada evlatlık alınmayan ve sezonu geçince tüm tatlılığını kaybeden o yetim elbiseler gibiydi. Rafımdan indirilirken tozlu depolara tıkılmış gibiydim. Şimdi o yepyeni raflara hangi asistanlar, hangi öğretmenler gelecekti?

Buna elbette sessiz kalmayacaktım… Koşar adım Joo Won’un ardından gittim. Bir dakika neden ben koşuyorum? Nişanı attığım, Hwan’la çıktığım, minileri çektiğim için mi? Ah bu iç sesim her zaman böyle dürüst olmak zorunda mı?

100 metre engelli koşuma ara vermeden Joo Won’un arabasına bodoslama dalmak üzereyken önce arabaya ardından kıyafetlerime acıyarak hızımı kestim ve sağ salim onun karşısında belirdim.

Çocuğu arka koltuğa oturttuktan sonra arabadan çıkıp beni görünce yüzünden anlayamadığım bir esinti geçti. Şaşkınlık? Korkma? Usanç? Sevinç? Peki bana ne gibi bakmıştı? Taklit ürün? Graff Diamonds elması? Dünyanın birinci harikası? Bozuk kimbap? Defolu ürün? Mini etek?

Ah Tanrım! Joo Won’un o hiçbir şeyi çaktırmayan surat ifadesine bakınca beden dili derslerimin notlarını hızlıca gözden geçirdim. Kızma, usanma belirtileri konulu derste de Olivia’nın yeni çantasını tartışıyordum Monica’yla. Şimdi analizlerim hiçbir işe yaramayacaktı. Ben de işin tekniğini bir kenara bırakıp kalbimle olayı çözmeyi denedim…

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedim sesimi Şeker Kız Candy’nin Kore dublajlı hali gibi çıkarmıştım.

“Dinliyorum” dedi Joo Won. Arabaya yaslanıp kısılmış gözlerini bana dikerken kalbim Big Ben kulesinin Saati gibi atıyordu.

“Bugün senin notunu gördüm ve bahçeye çıktım ama yoktun” dedim. Yoktu ama değil mi? Tıp literatüründe Joo Won görememe gibi bir hastalık yoksa ve ben ona yakalanmadıysam onu bahçede görememiştim.

“Ben seni gördüm ama” dedi, ardından bir kilo limon yemiş gibi suratını ekşitip konuştu “Hwan denen ilk aşkınla” diye devam etti.

“Arka bahçede o vardı ben de notu onun yazdığını sandım. Ama sen de gülleri öğretmene verdin” diyerek direkt konuya girdim. Sinema salonlarında bitmek bilmeyen reklamlar gibi olmaya niyetim yoktu. Filmi hemen gösterecektim!

“İlk aşkınla, üzerinde kumaştan tasarruf bu etekle kol kola bir yerlere giderken o çiçeği tebrik etmek için sana mı vermeliydim Wee Na?” diye sordu. Bakışları mini eteğime kayınca bir mucize olur da uzar diye bildiğim tüm duaları saymaya başlamıştım.

Filmi başa sarabilir miyiz? Şimdi az önceki soruyu sorduğuma pişman olmuştum. Evet üzerimde yarım metre kadar kumaştan mini etek olduğu, John Galliano tasarımları gibi asla dönüp bakmayacağım Hwan’la çıktığım da doğru ama neden kolumdan sürüyüp götürmedin beni demek için kendimi zor tuttum… Taş devri kadınları gibi saçımdan sürünme fantezimi ona söylemeyerek olası bir delilik şüphesini gözler önüne sermedim.

“Hem nişanı atmıştın unuttun mu?” diye sormaya devam etti Joo Won. Ard arda Hiroşimaya atılan little boy Atom bombası gibi beni iki dakikada nefessiz bırakmıştı.

“Gitmem gerek” deyip şoför mahalline geçmek için ön tarafa yöneldi kapıyı açmıştı ki cevabı verdim:
“Senden özür dileyecektim ama görüyorum ki rolleri karıştırmışım. Sen bir adım atmadığın müddetçe artık seni görmezden geleceğim Joo Won şiii” deyip onun arabaya binmesini beklemeden arkamı dönüp uzaklaştım.

Eğer biri küsecekse o ancak ben olurum. Ve biri son sözü söyleyecekse de orada benim imzam vardır. İlk giden de ben olurum Joo Won efendi, sezonun ilk ürününü alan da!

Sinirden ayaklarım uyuşmuş gibi paytak adımlarla yürürken mini eteğim de olayın baş zanlısı olarak sevimsizce karşımda duruyordu. Eve gider gitmez eteği yargıladım ve onu toz bezi olmaya mahkum ettim.

Yatağa uzandığımda Joo Won’la tatlı anılar zihnime hücum ediyordu. Seul kaldırımına kendini sunan Yerde yatan hali, kıskançlıktan sahayı diğer oyunculara dar ettiği o futbol maçı, otelin açılışından sonraki ilk öpücüğü, yakuzaları şen bakkal’a çevirdiği dövüşü hepsi ama hepsi zihnimde defileye çıkmışçasın arzı endam ederken ben onun ışıltısından kaçmak istercesine yorganı tümden üzerime çektim.

Fazla abartmış olabilir miydim? Keşke babam iflas etmiş olsaydı. Bunların hiçbiri yaşanmazdı o zaman! Ah Tanrım! Aşktan saçmalamak bu olsa gerek. Normalde de pek mantıklı çıkarımlarım olmazdı ancak şimdi aşk konusundaki bu tecrübesizliğimle Marks’ın

karşısında köleliği savunuyormuşum gibi hissediyordum. Çocukluğuma inip tanıştığım tüm erkeklere annemin atalarının yaptığı işkenceleri uygulamak istiyordum…

Bu düşünceler içinde öğretmeni kırmızı güller içinde boğduğum kabuslara yatıp sabah erkenden uyandım. Hazırda bir tebeşirim olsaydı içip ateşimin çıkmasını beklerdim. Hoş küçükken yaptığım bu numara büyük üstat Ommayus tarafından her zaman fark edilirdi ama ancak o zamanki gerekçem ile şimdiki aynı değildi.

İlk okuldaki bahanem dökülen dişlerim, orta okulda öğretmenden korkmak, lise de diş telleri, peltek konuşma, sivilceler, Hwan, aşk mektubu.. neyse uzar bu, üniversite de yarın ne giyeceğim derdiydi.. Şimdi bahanem ise Joo Won'un kapı gibi duran varlığıydı.

Shin'i annesi getirseydi bunları yaşamayacak, topluma gönüllü hizmet ederken aşkta yapamadığım kariyeri rahibe Teressalıkta zirveye oturacaktım. Ama Galleria Alışveriş merkezinin 2 .katındaki 4. Mağaza olan Guess kadar net bir gerçeklikti Joo Won'un varlığı. Onu görememek düşüncesi, görüp üzülmenin yanında daha korkunç kalınca hevesle hazırlanıp okula yöneldim.

Bugün giydiğim pantolon 5 beden büyükmüşçesine geniş ve siyahtı. Üzerimdeki siyah hırka da hiçbir hattımı göstermeyecek kadar kalındı. Dünün günahlarını böyle çıkarıyordum. Baharın ortasında giydiğim bu kıyafetleri görenlere hasta olduğumu söylemiştim. Evet şimdi eşim dostum beni hastayım sanıyordu ancak yastayım kimse bilmiyordu!

Joo Won ne ara Shin'i bıraktı bilmiyorum ama çocuk sihirli bir şekilde odada oturuyordu. Joo Won'u göremediğim için annemin 90 dereceye attığı calvin klein iç çamaşırı kadar büzülmüş ve üzülmüştüm. Ancak dışarıdan gelen sesini duyunca Elton John bana özel resital yapıyormuş gibi de heyecanlanmıştım.

Kapıya doğru yaklaşıp ne dediğini duymaya çalıştım Joo Won'un. Müdürle Ortadoğu'daki karışıkları çözüyorlarmış gibi derin bir sohbete dalmışlardı. En sonunda Joo Won'un "Tamam olur" diyen cümlesini duydum. Ne olur?

"Tamam olur müdür bey, öğretmen hanımla evlenirim" demiş olabilir miydi? Ohh Noooov. Beynimin komplo teorilerine bakan departmanı yine tam mesai çalışırken ben rahatlamaya çalıştım kendimi ancak başaramadım.

Öğleden sonra Hwan kızını bırakmaya gelince ben de olayın ne olduğunu anlamıştım. Yarım saat kadar sonra tekerlekli sandalyedeki çocuklarla beraber bir futbol maçı yapılacaktı ve Joo Won da çocukların Messi'si olduğu için organizasyon by Joo Won'du. Hwan da maçta oynayacağını ve herkese nasıl oynanacağına dair küçük bir ders vereceğini söyleyerek kendini gaza getirmekle meşgulken ben çoktan çocukları dışarıya çıkarıp yerlerine oturtmuştum.

Oppalardan sonra bu kadro dişimin kovuğuna dolduramasa da tek kazancım Joo Won'u dar pantolonu içinde sahada atraksiyon içinde izlemekti. Takımlar yavaş yavaş oluşurken Joo Won da iş adamlığı ve futbolcu kariyerinin yanına assolisti de ekleyerek en son sahaya giriş yaptı.

Girerken ağır çekimde göz göze geldik ve ben Brezilya pembe dizilerindeki aşık kadınlar gibi kaşlarımı ters V yaparken aşkla ve özlemle Joo Won'a baktım. O da bana göz kırptı birden. Ah Tanrım! Gördüğüm bir serap mıydı ? yoksa… Bir göz kırpması bile kalbimi baştan aşağıya titrettiğine göre yeniden bir araya gelmemizle tarihin en büyük depremine hazır olmalıydım.

Joo Won ve Hwan evrenin kanunlarına uygun olarak rakip takımlardaydılar. Yaşlı müdür de Hwan'ın takımındayken diğer babalar ve çocuklarla beraber 8'er kişilik takımlar oluşturulmuştu.
Büyük bir coşkuyla başlayan maç çocukların çığlığı arasında, kulak zarımı sağdan soldan gelen salvolarla inletirken bir ara öğretmenin de hırkasını atıp sahaya koştuğunu gördüm.

Aman Allah'ım hem de Joo Won'un takımına girince ben de kendimi tutamadım ve 10 kilo kadar eden siyah hırkamı çocuklardan birinin kafasına fırlatıp olası bir felce neden olmamaya gayret ederek çıkarıp sandalyeme koydum ve geniş pantolonumla sahaya yöneldim.

Sahaya adımımı attığım an 10 cm topuklularım çimlere gömülüp beni yere çivilerken düşmemek için zorlukla dengemi sağlayıp ayakkabıları köşeye fırlattım ve yalın ayak maça girdim. Beni gören çocuklar büyük bir alkış koparınca öğretmene "Naaaber "dercesine bakıp Joo Won'a inat Hwan'ın takımına yöneldim.

25 dakika boyunca top sadece 3 salise kadar ayağıma hafifçe dokunmuş, onun dışında maçta bir topun varlığını bile unutmuş olarak ilk yarıyı bitirdim. Joo Won'la göz göze geldiğimiz her an birbirimize itilaf ve ittifak devletleri gibi bakıyorduk. Bu anların o kadar büyük bir çekiciliği vardı ki her bakıştan sonra Joo Won'a koşmamak için kendimi onun bir taklit ürün olduğun söyleyerek telkin etmeye çalışıyordum.

İlk yarı 5 dakikalık mola için dururken nihayet ayağıma beyaz, yuvarlak muhtemelen maçın başrol oyuncusu olan top da gelmişti. Bir kez ona vurmak için gerindim ve tüm gücümle çıplak ayağımı savurdum. Top hızla gidip Joo Won'un kafasında patlayınca benim de birkaç ayak parmağım bu yüce davada şehit olmuştu.

Çığlıklarımı tutup inlememek için kendimle savaşırken Joo Won sinirle arkasını döndü. Aynı anda ben de ona arkamı dönüp ıslık eşliğinde havadaki kuşlara baktım.

“Kim attı o topu” diye bağırdı Joo Won.

Aaa bu kuşlar da ne güzeller böyle. Ee tabi havalar ısınınca göçe başladılar diye düşünürken hızla kolumu çekti Joo Won…

Parmaklarımın ağrısıyla gözümde gayri ihtiyari birkaç damla yaş birikmişti ve Joo Won bunları görünce az sonraki bir patlamayı geri iterek sönmüş volkanı yeniden canlandırmadı..

“Ne oldu?” diye sordu. Ah hayır muhtemelen kafasına inen topun hesabını soracaktı ancak plansız yakalandığı gözyaşlarımla bu soruyu çoktan tarihin derinliklerine göndermişti.

“Hi-hiç” diyebildim küçük ayak parmağımın da cenazesini o anda kaldırmıştım.

“Tanrı aşkına Wee Na. Beyin kanaması geçirtecek kadar mı kızgınsın bana. Hem de benim sana kızgın olmam gerekirken?” diye sordu ardından. Ve Sönmüş volkan faaliyete geçer.

“Kazaydı az önceki” dedim.

Dünkü olaylar da kazaydı demeyi ne çok isterdim. Bir süre tüm yüzümü inceledi. Sanki robot resmimi çıkaracak gibiydi. Tam bir şeyler söylemek için ağzından birkaç kelime firar ediyordu ki müdürün düdüğüyle kendine geldi. Hay bin düdük! Murphy bugünkü kotanı doldurdun ama!

Parmaklarımın acısıyla ayakkabıyı bile giyemedim ve gazi olarak maçtan ayrıldım. Madem ayakkabı giyemeyecektim hemen eve gitmeliydim. Joo Won öğretmenle takımda maça devam ederken Ona son kez baktım ve bir taksi çağırdım. Eğer diyecekleri vardıysa artık ayağıma gelmeliydi!

İki gün boyunca evden çıkmadım. Neyse ki hafta sonuna denk gelmişti ve ben de reankarne olan parmaklarımla yeniden hayata tutulup internetten 10 bin dolarlık kıyafet alarak zamanımı geçirmiştim. Babamdan bunun acısını çıkaracaktım elbette. Bedenlerine bile bakmadığım kıyafetleri sepete atarken hiçbir şeyin kanlı canlı mağaza gezmek gibi olmadığın biliyordum.

Öğleden sonra ommam geldi. Hayatın anlamını çözmüş gibi memnun bir ifade vardı yüzünde.

“Kızım istersen bir süreliğine tatile çıkabilirsin mesela İngiltere’ye gidebilirsin, arkadaşlarını görürsün ” dedi ommam.

Whaaatt! Bunlar benim kulaklarım ve bu duyduklarımın ommamın dedikleri mi? Şaşkınlıkla kadının suratına bakarken ommam lafa daldı.
“Pembesi var mı bunun?” diye sordu pc ekranındaki uzun eteği göstererek. Ommam hala kendini genç kız sanıyordu. Bu demek ki orta çağın kapandığından bile haberi yok!

İngiltere'ye gitmek mi ? Ah Tanrım! Eski ışıltılı günlerime dönecektim yeniden. Bir okulum yoktuysa da Harrods'ta gezmek, Londra sokaklarında Gucci avına çıkmak, mağazalar arasında safari yapmak! Bu fikre tabiî ki atladım. Aklıma Joo Won'la gitmenin ne kadar harika bir fikir olacağı geldiyse de Victor Hugo'nun sefillerini oynayıp boynumu bükerek yalnız gitmeyi kabul ettim.

Her şey baba bankın sponsorluğunda hazırlanmıştı. Ben sadece 3 gün sonra uçağa binecektim. Toplamda bu beş gün boyunca Joo Won bırakın gelmeyi ve aramayı, ufak bir telepati sinyali bile göndermemişti.

Büyük hayal kırıklığını Londra'yla unutmaya çalışırken sıfır valizle havaalanına yollandım. Nede olsa 5 valizle dönecektim.
Havaalanına uçağın kalkmasından 2 saat önce varmıştım. Evet dünyanın en büyük klişesini yaşamak içindi bu bekleyişim.

Kentilyonlarca filmde geçen havaalanında kavuşma sahnesi için dekor ve roller hazırdı. Sadece erkek başrol bekleniyordu. Heyecandan titreyen ellerimin teriyle Prada eteğime Joo Won yazmıştım. Ah bendeki bu aşk bir Prada'nın namusuyla oynayacak kadar büyüktü!

İki saat birkaç dakika gibi geçerken ortalarda Joo Won'u göremiyordum. Hayır ona benzeyeni bıraktım birkaç level altı yakışıklılıkta birileri bile yoktu. Joo Won bana o film sahnesini yaşatmayacak yerine son sahnede beklemekten verem olan romantik karakterin hazin sonunu yaşatacaktı bunu anlamıştım.

Anons yapılınca bedenimi sürüdüm ancak ruh gözüm, kalp gözüm, duygu gözüm, mantık, akıl, beyin gözüm bildiğim tüm melekelerim Joo Won'u arıyordu. Kontrol noktasına varınca görevli artık yüzünde kalıplaşmış o gülümsemeyle konuştu:
"A bayan Park Wee Na, uçağınız Paris rötarlı gidecek. İzlanda'daki yanardağ faaliyete geçip Londra semalarını kül bulutuyla kapladığından birkaç saat Paris'te bekleyeceksiniz" dedi.

Değerli tatilimin koooskoca birkaç saatini havaalanında geçirecek olmama üzülmüştüm. En azından bir 6 saat olsaydı Paris modasını varlığımla şereflendirirdim ancak birkaç saatte bir mağazanın bir rafına bile bakamazdım ki! Mecburen kabul ettim. Londra'ya gidip AVM'lere akacağım diye uçağımın çakılmasını göze alıp ilk moda şehidi olamazdım ya!

Paris uçağının kontrol noktasına varıp, X rayden geçmeden telefon ve diğer şeyleri sepete atarken kendimi de o sepete atıp E.T'nin bisikletinde uzaya çıkmak istiyordum! Joo Won'suz dünyanın anlamı Armani'siz Moda dünyasında olmak gibiydi..

Kontrol noktasını da geçip kabinden uçağa doğru yürürken kalp atışlarım saniyede 1500'e vurmuş gibiydi. Uçak dolmuştu bile. Zira ben kabinde adımlarımı, arasında bir asır geçiyormuşçasına ağır ağır atarken bir uçak dolusu insan beni geçip yerlerine yerleşmiş, koltuklarını dik konuma getirmiş, emniyet kemerlerini bağlamışlardı bile. Her saniyeyi Joo Won'u bekleyerek geçirmek gerçekten çok yorucuydu…

Babamın bana layık gördüğü first class uçuşa doğru giderken son bir kez arkamı dönüp, tüm duyularımı son seviyeye getirip gözlerimle onu taradım! Gelecek miydi sahi?

Artık çok geçti!

****

* Murphy Kanunları: " bir işin birden fazla şekilde ters gitme olasılığı varsa, size en çok zarar verecek şekilde ters gider..." Şeklinde tanımlanan, örnek vermem gerekirse benim en çok başıma gelen şu: tüm gün telefonlar çalmaz, patronlar aramaz tam tuvalete giderim bütün telefonlar aynı anda çalar…

17. Bölüm

Uçağa attığım adımlarla yavaş yavaş ölüyordum sanki… Uçak değil mezara giriyormuşçasına hayattan bağlarım kesiliyordu. Ah Paris'in bana mezar gibi hissettireceğini söyleselerdi Chanel'den vazgeçeceksin demişlercesine inanmaz gözlerle bakardım onlara. Ama şu an bana olan buydu: Sebebi de aşkın kalbime uyguladığı hasardı.

Aşk'ın yan etkileri gerçekten çok ağır: Nefes darlığı, unutkanlık (markalarım ah), depresyon, halüsinasyon, ayak parmağı felci ve en nihayetinde Paris'e bile gitmeyi istememe. Tek ilacı ise yüksek dozda Joowonsilin!

Nerdeyse Hostesin kolumdan tutup zorla götürmesiyle uçağa geçtim. Oyuncakçıdan ayrılamayan ve gözü kırmızı kamyona takılan küçük çocuk gibi ağlamak üzereydim. Kırmızı kamyonum Joo Won ise şimdi nerelere sürüyordu acaba kenedini? VIP uçuşunda Paris'e böyle gittiğimi ve Kore'den ayrılamadığımı annem görseydi Harvard'ı bitirmişçesine gurur duyardı benimle.

Uçağa geçince first class kabinine girdiğimde boş olduğunu gördüm. Bu aralar Paris Korelilerin ilgisinden çıkmıştı sanırım. Tabi ya biz çekiklerin en sevdiği ülke Amerika'ydı.

Bir Korelinin İngilizce konuşmasını anlamam Sanskritçe anlamaktan zordu benim için. Hele dizilerdeki İngilizce konuşan artistleri dinlemek Uganda Yurttan sesler korosunu dinlemekten beterdi. Ama Joo Won'un perfect ingilizcesi öyle miydi? Kraliçe Elizabeth kadar iyiydi telaffuzu.

Ah Joo Won öleceğim şurada! Her sorunsalda aklıma gelip tüm devrelerimi yakmaktan zevk mi alıyorsun?

Yerime oturunca uçakta da anons başlamıştı. Havalanmak üzereydik. Joo Won'la aramızda kıtalar girecekti ve kalbim toz bezi olan Versace kadar acıyordu. Tam bu sırada adım sesleri duydum. Nihayet hostesler benim varlığımı da hatırlamışlardı. Bu uçak yere çakılıp da kurtulursam bana ilk yardım bilgisi vermedikleri için onlara yüksek miktarda tazminat davası açmamdan yırtmışlardı. Hostesin gelip bana acil durumlarda yapılması gerekenleri anlatmasını bekleyerek yürüyen kızı bekledim.

"İsterseniz şuraya geçin cam kenarı" dedi biri. Ah kulaklarımın bana oyunuyla Joo Won'un sesini duyuyordum. Hem niye oraya geçiyorum ki! Bir dakika….

Aman Allah'ın Joo Won tam tepemde dikiliyor ve bana Victoria Secret mankenlerine bakarmışçasına hayranlıkla bakıyordu. Eğer Joo Won görmeyeli bir havaalanı şirketinde çalışmıyorduysa şu an tam tam olarak benim için gelmiş olabilirdi.

"Se-sen, ne arıyorsun burada?" diye sordum. Ağzım bana ait değildi sanki. Kendi kendine konuşmuştu…

"Sevgilimle Paris'e gidiyorum" dedi hayatımın bir numaralı markası.
"Neee?" diye sordum önce, ardından devam ettim: "Yani Bunları hep planladın mı?" diye sordum… Sevgilisi bendim değil mi? Bir an arkadan bir kadın gelecek diye hayatımın en gergin birkaç saniyesini geçirip bu tribülanstan çıkmayı bekledim…

"Elbette, bu uçuşun tüm detayları şahsıma aittir bayan" diyip yanımdaki koltuğa oturdu…
"Ama İzlanda'da yanardağ patlamıştı." Dedim, neticede ben Londra'ya gidiyordum ve bu yüzden Paris'e aktarılacaktık..

"O yanardağı ben patlatmadım ve sanırım patlayan herhangi bir şey yok, aşkımdan başka" dedi gülen gözlerle. Şaşkınlığım üzerinden hayli eğleniyordu.

Nasıl şaşırmayayım ama? Bu işte bizimkilerle anlaşıp beni şüphe çekmeyen Londra'ya göndermeyi teklif etmişler ben de buna atlayacağımdan havaalanında rotayı bir şekilde Paris'e çevirmişlerdi. Ah Ocean's Eleven ekibi bile benim ommam, appam ve yobomdan oluşan Çekik Troykasından daha iyi bir plan yapamazlardı.

İçimde kabaran aşkla bu oyunundan dolayı oracıkta Joo Won'a oscarı verebilirdim ancak verecek çok daha değerli bir şeyim vardı. Parlayan gözlerle onun koltuğuna uzanıp

dudaklarına yöneldim. Tek harekette beni sertçe kendine çekti ve iki koltuğun arasında tutkuyla, hasretle öpüşmeye başladık…

Bu sırada uçak da yükselmeye başladı. Ah Tanrım! Birbirimizi yeni bulmuşken havaya fırlayıp kafayı patlatarak ayrılacaktık nerdeyse. Ben neysem de Joo Won'un kafası çok değerliydi. Daha kötüsü olup hafızasını kaybederse onu bir kez daha kendime aşık edebileceğimi hiç ama hiç sanmıyorum. Benim ikinci kez aynı kıyafeti giymem ne kadar mümkünse Joo Won'un da ikinci kez bana aşık olması o kadar mümkündü..

Yerlerimize yerleşip emniyet kemerlerini takarken konuştu müstakbel yobom:
"Özür dilerim… ne yaptığımı çok bilmesem de sanırım benim özür dilemem gerekiyor." Dedi gülümserken.

Dünya bunun üzerine dönüyor Joo Won şii. Kadınlar naz yapar ve erkekler de çeker… İşte bu yüzden özür diliyorsun. Yine de O Kore Savaşıysa ben Birinci Dünya Savaşı kadar suçluydum. Üstüme düşeni yapmalıydım…

"Ben de özür dilerim… Seninle inatlaşmamalıydım" dedim ve uzanıp elini tuttum…
"Neden böyle bir şey yaptın?" diye devam ettim.

Onunla sonsuza kadar inatlaşacağımı düşünüyordum oysaki. Üstelik onu gerçekten kırmıştım ve hatırlarsanız onunla ilgili çıkardığım analizde onun bir hata karşısında ikinci şans vermeyeceğini yazmıştım. Ancak o bana ikinci şansı Paris kutulu bir hediye paketiyle vermişti.

"Küs olduğumuz her dakika aleyhime işliyordu. Düşünsene ilk önce o topla beynimi patlatıyordun, ardından Hwan'ı ortadan kaldırmam için beni tahrik ediyordun şimdi de barışmak için tüm VIP uçuşunu satın aldım. Eğer hala barışmamış olsaydık sanırım bu işin sonunda beş parasız, gerizekalı bir katil olarak hapishanelerde çürüyecektim" dedi kahkahayla gülerken.

Ah benim için bunları yapar mıydın? Tanrım vitrine konan dünyanın eşi benzeri görülmemiş Chopard mavi elmas yüzüğü gibi hissediyordum.

Ona sadece gülümsedim. Her şeye rağmen beni affetmişti ve şimdi de Joo Won'la gezdiğim dünya şehirlerine Paris'i ekliyordum. Hayat bana güzeldi!

"Eee Paris'te ne yapacağız.." dedim heyecanla. Oradaki moda trendlerini Joo Won'la gezme fikri içimdeki magmayı taşırmak üzereydi…

"Alışveriş dışında her şey bana uyar, hem bir sürprizim var" dedi.

Alışveriş konusunda kesin kararlı görünüyordu. Ancak ben, ne kesin kararları tartışmaya açmış insandım. İlkokulda bile "yer çekimi" yok diyip bunun adının "gök itimi" olduğunu

söylemiş ve birkaç öğrenciyi kandırmayı başarmış müthiş bir kanaat önderliği geçmişim vardı…

“Ama biliyorsun Paris âşıklar şehri, alışverişten ziyade aşkımızı yaşamalıyız” diye devam etti Joo Won. Bana her yer aşıklar şehriydi ancak ölümcül bir hatayı düzeltmem gerekerek lafa daldım..

“Hayır. Roma Âşıklar şehri, Paris moda şehri” dedim niyetimi açıkça belli ederken. Kutsal vazifemi yapıp hem Roma’nın hem Paris’in itibarını kurtarmıştım…
“Hala inatlaşmaya devam ediyorsun. Neyse ki orada aklına moda felan gelmeyecek” dedi müstehzi bir gülücük atarken. Aklından neler geçiyordu Joo Won şii… Her ne geçiyorsa “Evlenmeden olmaz” şeklindeki dünyanın en genel geçer kuralını hatırlatacağım sana. Benim aklımdan geçen Verseca, Valentino, Cavalli, Gucci’yi de itinayla sana uygulatacağım!

Uçağımız Paris’e varınca el ele indik ve kalacağımız otele geçtik. Paris’in göbeğinde Eiffel Kulesi manzaralı odalar ayırtılmıştı. Manzaranın büyüleyiciliği miydi beni sarhoş eden yaşadığım aşkın mükemmelliği miydi bilmiyorum ancak o anda tüm markaları sahiden de unutmuştum. Bir hafta boyunca bu odada Joo Won’la kalabilirdim. Sanırım aşk benim sahte klostrofobime bile iyi gelmişti.

Joo Won odasına geçip iki dakika sonra gelmişti yanıma…
“Yorgun musun aşkım?” diye sordu tatlılıkla… Yorgun olsam da ihtiyacım olan Joowonsilin yanımdaydı neticede.. Bir doz almak için onun yanına gittim ve kollarımla boynuna dolandım. Onun elleri de Armani bluzumu sararken kendine iyice çekti beni…

“Seni çok seviyorum” dedim, o güzelim gözlere bakarken onun tatlılıkla gülümsediğini görünce kalbimin çarpıntısı rihter ölçeğine göre 12’ye falan vurmuştu…

“Ben seni daha çok seviyorum.” Diye karşılık verdi Joo Won, Kuraklıktan bıktığı an yağmur gören çiftçi gibi mutluluk doluydu…

“Ahh. İşte dünyanın en tatlı yalanı” diye sataştım bu cümlesine…
Joo Won’un kendi markasını daha cazip kılmak için söylediği bu cümle gerçek olabilir miydi?

İçim dışım nasıl birse artık, Joo Won yüzümdeki ifadeyi 140 puntolu bir yazıyı okur gibi rahatlıkla okuyarak:“İnanmıyor musun?” diye sordu…

Ben sadece kem ve küm şeklindeki naçiz kıvırma taktiklerini uyguladım ancak Joo Won devam etti:
“Bunu sana kanıtlayacağım” dedi ve elimden tuttuğu gibi kapıya sürükledi…

“Bir dakika üzerimi değiştireyim“ dedim telaşla. Paris’in içine bu halde çıkmaktansa tüm gün

boyunca vitrin kokulara hasret odada kalırım daha iyi…

“Alışverişe gidiyoruz zaten” dedi ve çantamı zorla kapıp hızlıca dışarı çıktık. Ne yani beni daha çok sevdiğini alışveriş yaptırarak mı kanıtlayacaktı? Tamam bu duruma her şekilde 3 evetle varım diyorum ama bu onun beni sevmesinden ziyade kredi kartının beni sevmesi gibi hissettiriyordu.

Adı sanı bile olmayan bakkaldan hallice köşedeki bir butiğe girdik. Ah Tanrım! Kredi kartının da sevgisi yalanmış. Taklit bir Fucci mağazasına bile girseydik çok daha iyi hissederdim..

Butiğe girer girmez Joo Won hızlıca rafları tarafı ve uzun eteği fırfırlı, üst kısmı hafif dantelli kolsuz, beyaz bir elbiseyi gösterdi ve “Mükemmel” dedi. Ah Joo Won mükemmellik anlayışın buysa “güzel” dediğin bir elbiseyi düşünmek benim tahayyülümü aşıyor doğrusu! Evet işte kabusun varacağı son nokta…
“Hava serin olur bunu da alalım” diyip üzerine bir de kot ceket aldı. Şu kombini bir hayal edin lütfen. Tamam bu kadarı yeterli. Hayal etmesi bile zor olan bu şeyi az sonra giyecektim ha!

“Benim için” dedi Joo Won bu iki kıyafeti gösterip, üzerime tutuyordu. Annelerin lokmaları çocuklarının ağzına tıkmaya çalışması gibiydi bu. Az sonra “Ama arkandan ağlar” diyecekti sanki.. İstemeye istemeye kabine girerken tüm cemaati laptop alan amish* şeyhi gibi hayal kırıklığı içindeydim…

Bir dakika sonra üzerimde dünyanın gelmiş geçmiş en uyumsuz ikilisiyle Joo Won’un karşısına çıkıp moda dünyasında yas gününü de ilan etmiş oldum..

“Harika olmuşsun” dedi Joo Won ve kasaya gidip ödemeyi yaptıktan sonra bu halde beni dışarıya sürüdü. “Onunla cehenneme bile giderim” cümlesi şimdi gerçek oluyordu…

Ardından bir taksi çekti ve İngilizce bir yerin adresini verdi. Sur’a üflenmişti de sanki, bir tek benim kıyametim yaşanıyormuşçasına yavaş yavaş ölüyormuş gibi hissediyordum.
Joo Won koluyla sardı beni, köle olarak satılmaya giden Park Wee Na’ya bakarken konuştu: “Güven bana” dedi ve çenemden tutup kendine çekerken tüm bu kötü psikolojimi dağıtan yatıştırıcı bir öpücük verdi…

Araba birkaç dakika sonra yüksek duvarlı bir yerin önünde durmuştu. O ödemeyi yaparken ben de taksiden çıktım ve Korece, İngilizce ve Fransızca yazılar olan duvardaki ifadeyi okudum: Kore Büyükelçiliği…

Kore’yi bu kadar çok mu özlemişti Joo Won.. bu da neydi böyle.. Kore harfleri görünce bir yandan annem çıkacak diye dehşetle içeriyi taradım. Ohh neyse ki Murphy bugün bana bulaşmamıştı.

“Neden geldik buraya?” diye sordum. Joo Won’un ramen yiyesi tutmuş olabilir miydi? Boş gözlerle çekiklere bakarken herkesi kendi ikiz kardeşim gibi görüyordum.

“Evleniyoruz” dedi birden bir Joo Won.

Özel kreasyonu için gönderilen mankenin 50 beden olduğunu gören Donatella Versace gibi şaşkınlıkla baktım ona. Ağzımdan zorlukla “Nee?” çıkabildiğinde Joo Won da kendisini karşılayan bir dizi takım elbiseli adama gülümsüyordu…

“Tam şimdi, burada evleniyoruz sevgilim” diye devam etti..

Onunla hemen burada evlenme fikri algımı aşan bir mutluluğa neden olduysa da ne gelinliğim vardı, ne 5 yıldızlı bir otel, ne bizi magazin haberlerinde zirveye çıkaracak muhabirler vardı ne de beni kıskançlıkla süzen davetliler.

Joo Won’un kolunda büyükelçiliğin kilisesine girdim. Çoktan rahip ve diğer ekip hazır bulunuyordu. Joo Won beni kendine çevirerek, daha önce çıkarıp verdiğim alyansı parmağıma geçirdi. Tekrar bu yüzükle sarılan parmağım gibi kalbim de onun aşkıyla sarıp sarmalanmıştı. Yanağımı ıslatan gözyaşlarımı usulca sildi ve eğilip o yanakları öptü..

“Hazır mısın aşkım?” diye sordu…

Onu görmek, sesini duymak, varlığını hissetmek… Tüm bunlar karşısında aklıma ne marka bir gelinlik ne de muhteşem bir düğün organizasyonu gelmişti. Onunla Çin’in sanayi bölgesindeki taklit ürün cennetinde, onunla amazon ormanlarında yapraklardan müteşekkil bir gelinlikle, onunla kutuplarda ayı postundan kıyafetler içinde bir igloo evinde bile evlenirdim…

Başımı salladım ve koluna girmeden evvel kot ceketimi çıkardım. Bu sırada kızlardan biri elime bir buket orkide başıma de ince bir tül tutuşturmuşlardı.

Yavaş adımlarla mihraba geçtik, tanımadığım iki Koreli adamın şahitliğinde nikahımız kıyıldı. Joo Won gelini öpmek için eğildiğinde aklıma bir anda bizimkiler geldi ama onların bu habere benden çok sevineceklerine emindim. Onun öpücüğüne karşılık verip kendimi kollarına bıraktım..

Ardından tebrikleri kabul ederken resmi işlemler için de başka bir odaya geçtik.. Mühürler basılıp bir de medeni hukuka tabi olduktan sonra artık resmen karı koca olmuştuk.
“Ne düşünüyorsun karıcığım” diye sordu Joo Won iki saat sonra elçilikten çıkarken…
Karıcığım cümlesi özünde bir tutsaklığı barındırsa da ben bu esarete çoktan gönüllü olmuştum ki..

Ona baktım ve gülümsedim:
“Her şeyi beleşe getirmeyi başardığın için ne kadar yetenekli bir iş adamı olduğunu düşünüyordum” diye karşılık verdim.. Küçük bir kahkahayla karşılık verip elimden tutup yürümeye başladı…
“Bir an bile kaybetmek istemedim. Senden daha fazla ayrı kalamazdım.” diye devam etti.
“Tüm bunlar Kore’de mi ayarlanmıştı yoksa?” diye sordum.

“Elbette.. Hmm tam olarak sen, o maçtan yalın ayak çıkarken karar vermiştim. Gidişin o kadar çok canımı yaktı hemen seninle evlenmezsem bir daha seni kaybetmeyi göze alamayacağımı fark etmiştim. O günden beridir de Elçilikle bu işi ayarlamaya çalıştım” diye konuştu. Ah ayak parmaklarımın gerçekten yüce bir dava uğruna incindikleri kanıtlanmıştı şimdi.

Bana ait olan, kalbimin tüm odalarını, tüm dolaplarını ağzına kadar dolduran bu adama iyice sokulup onu her gün giymek gibi olan her gün görmenin ne kadar muhteşem bir şey olacağını düşündüm… Artık Tanrı’nın bu özel kreasyonunu ben almıştım.

Ne idealist öğretmenlerin olmuştu o, ne de 72 inç gözlüklü asistanların… Ne de başarılı, yetenekli, muhteşem zekası olan, en iyi okullardan mezun Kore’nin gözbebeği bekar zengin kızların.

O, Kim Joo Won; hayattaki tek meziyeti tüm markaların yedi ceddini bilen Park Wee Na’nın olmuştu artık. Onun kalbinin faturalı ve tamamen yasal sahibi bendim.. Ve benim kalbim de onu sevmeye ve onun olmaya UNICEF gönüllüsü gibi çoktan hazırdı…
Bu düşüncelere içinde 5 yıldızlı otele girdiğimizde Joo Won’la el ele resepsiyona yöneldik…

“Odalarımızı değiştiriyoruz. Bize sadece bir oda verin: Balayı Süiti.” Dedi ve benim baştan ayağa kızarmama neden olan bir göz kırpmasıyla baktı gözlerime…

18. Bölüm

18. Bölüm

Resepsiyondaki genç adam daha bugün 2 ayrı oda alıp şimdi tek’e düşüren bu garip çifte bakarken ben de bu garip çiftteki taze gelin olarak gökkuşağına düşmüş bukalemun gibi renkten renge giriyordum.

“Bu mevsim de süitlerimiz hep dolu olur ama bugün şanslısınız” dedi gülümseyerek.

Ah Tanrım! Bu bir de muhabbete girdiysek ben yakında bukalemunluktan jurassic parka terfi

edip renkli bir dinozor gibi hissedecektim resmen. Yeni gelin psikolojisi diye bir bölüm varsa ağır hasta olarak tedavi edilmek istiyordum.

Nihayet Joo Won işlemleri bitirip de elimden tuttuğu gibi odaya çıkardı. Bavullarımızı daha doğrusu benim bavullarımı almak için bir görevli de bize eşlik ederken muhteşem balayı süitine de gelmiştik.

Geniş odanın dekorasyonu insanı içine çeken türdendi. Neyse ki mor ve pembeden müteşekkil zevksizlik şaheseri olmaktan ziyade krem rengin hakim olduğu Akdeniz kıyısındaki butik oteller gibi dekore edilmişti. 10 üzerinden 9 verirken odaya, 10 üzerinden 100, 1000, on bin milyon verdiğim kocam da ceketini çıkarıp yanıma gelmişti.

Ben dışarıdaki manzarayı seyrederken o da benim manzaramı seyrediyordu. Arkamı dönüp öylece bana baktığını görünce içinde bulunduğumuz durumun mahremiyetini de anlamıştım. Hararet basınca tarihi binanın küçük balkon kapısını açtım. Karşımdaki Eiffel Kulesi bana en olmadık şeyi hatırlatınca bakışımı hızla oradan kaçırdım. Ah Tanrım! Utançtan Delirmek üzereyim.

Joo Won arkadan yaklaşıp belimden sarıldı ve bir süre boyunca öyle kaldı. Ardından dudakları saçımın arasından kulağıma yanaşınca yoğun ve tatlı bir hisle kendimden geçer gibi olup hızla ondan ayrıldım.

Şu an buna hazır değildim ve aklıma gelen en ilginç şeylerle onun dikkatini dağıtmak istiyordum.
“Ah biliyor musun kimlik numaralarımız asla tek rakamla bitmez” dedim heyecanla. Evet tabi Hayatın anlamı buydu netice.

Joo Won apaçi gören soluk benizli gibi bana bakarken tek kaşını kaldırdı ve sorar gibi baktı. Bence muhteşem bilgi birikimimle onu etkilemenin peşindeydim hala!

“Ve eğer bir milyon örümceği bir odaya tıkarsan sonradan baktığında tek bir obur ve şişman örümcek bulursun ehehe.” Ah evet ben kronik bir araknofobiktim* ve lisedeki biyoloji dersinden aklıma kalan ikinci konu buydu. Birincisi eşeyli üreme: Az sonra gerçekleşecek olan!

“Örümcek mi? Hani şuradan aşağı inen böcek mi?” diyerek balkonu gösterdi Joo Won ve benim nerdeyse kendimi oradan atmama neden olacak ölümcül darbeyi indirdi. Korkuyla sıçramışken kendimi aşağıya yapışık bulmama ramak kalmışken sıkıca kendine çekti ve “Korkma uçup gitti” dedi gülerek.

Nee uçtu mu? Ah Tanrım! Uçan örümcek: İşte beni öbür tarafa paketim açılmadan iade edecek güçlü bir sebep. Korkuyla onun göğsüne gömüldüm ve ses tellerime oryantal

yaparmışçasına titreterek:

“Gitti mi, gitti mi? Sakın odaya girmesin aşkım. Kalamam burada” dedim korkuyla.

“Gitti ama çok fazla uzaklaşmış olamaz bence böyle kal” dedi Joo Won ve benim altıgen jetonumun anında evirilerek yuvarlağa dönüşmesine neden oldu.

Demek benimle yakın olmak için bu yalanı söylemişti. Ah bir örümceğin neden olduğu şey bana gerçekten çok iyi gelmişti. Evet doğada muhteşem bir denge vardı. Böcekler olur, Wee Na korkar, Joo Won korur! Ne harika bir ekosistem ama.

Başımı kaldırıp ona gülümsedim. Artık ondan kaçmayacaktım. Bakışları yer çekimine maruz kalıp gözlerimden aşağı inerken kendi de Wee Na’nın çekimine kapılıp gittikçe bana yaklaştı ve sıkıca dudaklarıma yapıştı. Bir süre yeni evlilere uygun şekilde öpüşmüşken Joo Won uzaklaştı ve
“Akşam yemeği için dışarı çıkalım” dedi.

Onun yanındayken midem bile mest olmuşçasına köşesine çekilirken kaç saattir hiçbir şey yemediğimizi hatırladım. İşte nihayet göz alıcı bir elbise giymek için bana gereken sebep.

Diğer odaya gidip üstümü değiştirdim ve Marchesa marka siyah diz altı elbisemle geceye hazırdım. Makyaj ve diğer detaylarla Paris’in kalitesine uyum sağlamış hatta ortalamasını bile arttırmıştım.

Joo Won da beni beklediği süre boyunca açlıktan ölmeyerek ne kadar dirayetli olduğunu kanıtlamıştı. Ona gülümseyerek baktım ve kadınların genlerine işlemiş o soruyu sordum:
“Nasılım” dedim, küçük odanın podyumunda Naomi Campbell gibi salınırken.

“Her zamanki gibi göz kamaştırıcısın. Kaç karatmış bakalım benim elmasın” dedi ve bana yaklaşıp küçük oyunuyla belime dolandı ve tam öpecekken hızla kendimi çektim.

“Olmaz bu makyaj sadece Paris için…” dedim ve kaçarak kapıya yöneldim. Bir saatlik şaheserimi bozmasına müsaade edecek değildim ya!
Dışarı çıktığımızda birkaç blok ötedeki şık bir restorana girdik…

*****

Joo Won’un anlatımıyla…

Wee Na! Son birkaç aydır hayatımı alt üst eden kadın. Evet kimin söylediğini bilmediğim o

cümle gerçekti artık: Hayatın altı üstünden çok daha güzel olabiliyormuş. Şimdi onun makyaj yapmasını beklerken izlediğim Paris şehrine bu küçük balkondan aşkımı haykırmak istiyordum.

Sıradan biri, başarılı bir işadamı, futbol meraklısı klasik bir erkekken şimdi tüm markaların adını bildiğime şaşıyorum. Wee Na'yı tanımak ve onu değiştirmek için gittiğim İngiltere'den beri tek değişen ben oldum. Karakterime hiç uymayan bu kadınla her anın tadını çıkarmak istemem ve hiç zaman kaybetmeden evlenmeyi seçmem hayatın gizemleri hakkında uzun süreli düşünmeme neden oluyor.

Aslında düşünecek bir şey yok: Daha önce de pek çok kadınla ilişkim oldu ancak bu kadar farklısını ilk kez gördüm. Bu yaşında onlarca çocuğu var gibi Wee Na'nın. Çocukları elbette vazgeçemediği markalar. Ah bu markaların dünyanın en pahalı markaları olması karşısında bahtsızlığıma yanarken göründüğüm kadar ikna edici olmadığımı da anlıyorum. Onu değiştirmek ve biraz olsun normalleştirmek gerçekten imkansız.

Gerçi değişmediğini nasıl söyleyebilirim ki? Az önce 30 dolarlık bir elbiseyle evlendi. Ne bir Chanel di o ne de bir Versace. Bu kesinlikle büyük bir adım. İnsanlık için küçük, Park Wee Na için büyük bir adım! Yine de Sanırım tüm markaları makul düzeye indirmek için uzun yıllarımı harcayacağım.

Bu düşünceler içinde karıma sahip olacağım tatlı anın arzusuyla dolmuşken o da nihayet hazırlanıp gelmişti. Eğer böyle devam ederse Wee Na'nın makyaj ve hazırlanması en iyi ihtimalle toplamda her günün iki saatine, haftada 14 saatten yılda 730 saate denk gelecekti. Bu sürede ben tam 365 toplantıya girip,30 borsa seansı takip edebilir, 490 Futbol maçı seyredebilir ve binlerce Kişiyi azarlayabilirdim. Ah kendimi şimdiden yaşlı hissediyorum.

Ancak ona hayır demenin hiçbir şekilde kalbime uyan bir tarafı yok. Okuldaki o maçta, dolmuş gözlerle bana bakarken evlenmeye karar vermiştim. Bu kadını kaybetmek ve hem onun hem de markalarının boşluğuna katlanmanın beni aşan bir üzüntüye neden olacağını biliyordum. Evet dünyayı soymak için üretilen o markaların isimlerini duymam bile bana ona hatırlatıp bütün algılarımı son seviyede tutuyor.

"Nasılım" diye sorarken karım, onun dünyanın en güzel şeyi olduğunu düşünüyordum. Ki, Wee Na'yı tanıyana kadar benim için dünyanın en güzel şeyi tavana vuran hisse senetleriydi. Bir öpücük bile almama izin vermeden şu anki en büyük rakibim Paris'e sundu kendini ve hızla kapıya koştu. Benden ne kadar kaçabileceğini sanıyordu ki!

El ele restorana girerken piste yakın bir masada oturduk. Sesi son derece etkili, bayan şarkıcının söylediği Fransızca şarkıyla tatlı bir sohbete dalmıştık. Yemekler yenip anın tadını çıkarırken lavaboya gitmek için kalktım. Geri döndüğümde uzun ve esmer bir adamın Wee Na'nın tepesinde elini ona sunarak dikildiğini gördüm.

"mia bella , voulez vous danser avec moi?" diyordu. Anladığım kadarıyla "güzelim benimle

dans eder misin? diye sormuştu.

Adamın suratına bir tane geçirmemek için kendime güçlü telkinler verip onun omsunu sıkıca kavradım ve kulağına ingilizce sizin duymamanız gereken bir şeyler fısıldadım. Kuyruğunu kıstıran İtalyan aygırı sessizce çekip giderken Wee Na'nın yüzünde belli belirsiz bir hayal kırıklığı görmüştüm.

Yoksa bu güneşte kurutulmuş adamın gidişine mi üzülmüştü? Onun kolundan kabaca tutarken buradan çıkarmak istiyordum. Lanet Avrupalıların bu geniş anlayışları başıma bela olmadan onu uzağa götürmeliydim.

"Kalkalım" dedim soğuk bir ifadeyle. Gerçekten adamın gitmiş olduğuna üzülmüş gibiydi.

Düşüncede bile olsa aldatılmış gibi hissetmenin üzerime uyguladığı balyoz inmişçesine olan baskısıyla kolundan kavradım. Sanki bırakırsam başkaları onu kapacaktı. Hızlı adımlarla otele götürüp, odaya çıkardım. Kolunu bıraktığımda güzel teninde kızarıklık olduğunu gördüm. Bu görüntü içimdeki fırtınayı da tetiklemişti.

Wee Na'ya yaklaşıp ellerimle yüzünü sardım.
"Sanırım biraz abarttım" dedim. Evet bunu kendime itiraf ettiğim gibi karıma da itiraf etmiştim. Eminim bu cümle hoşuna gidecekti.

"Beni dansa kaldıracağını bekliyordum" dedi ardından. Hayal kırıklığının bundan ötürü olduğunu fark edince kendime çektim ve sonuna kadar bildiğim tek şarkı olan Kore Ulusal marşını söyleyerek odanın içinde onunla dans ettim.

Kahkahayla gülme arasında gidip geldiğini gördüğüm karıma bakarken beni bu hale soktuğu için kendi kendime sayıklıyordum: "Yandım yandım yandım yandım ah ki ne yandım. Bana yeniden şarkılar söyleten kadın!"

Artık buna bir son vermeliydim. Bir süre döndükten sonra kahkahalarımız odayı inletirken dudaklarına yöneldim ve hayat çeşmesinden kana kana içtim.

Ardından kucağıma alıp yatağa taşıdım. Onun geçmiş maceralarını düşünüp keyifsizlenmiştim. Benden öncesi için ne yaşadığını sormayacaktım ancak onun ilki değilsem de ve sonu olmayı düşlüyordum.

****

Wee Na'nın anlatımıyla

Ah o karamele batırılmış İtalyan Biscolatacı Yunan heykelinin sıkı poposuna bakarken Joo Won'a döndüm. Her şeye rağmen benim kocam dünya üzerindeki en taş biscolatacıya bile şapka çıkarttırırdı. O ayakta bana bakarken tutkulu bir vals için deliriyordum.

Ancak o hiçbir şey yapmadığı gibi sadece oturdu ve sinirli küçük adımlarla yeri tekmeledi. Yaşadığım bu hayal kırıklığı yetmezmiş gibi kolumda sıkıca tutup restorandan çıkardı. Baharın taze havasını çekip Paris sokaklarında romantik bir yürüyüş beklerken otele gelmiştik.

Odaya çıkarken Joo Won'un sinirin geçtiğini yerine başka karanlık duyguların geldiğini görebiliyordum. Ah bir de Ulusal Marşta dans ederken yine de bu şarkının bir futbol takımının marşı olmadığı için şükrediyordum. Hiç şüphesiz bu bana, Maçtan sonra kaleme gol atılması hissini yaşartırdı.

Bir süre dans etmiştik ki kocam durdu ve gözlerine 1000 ejderha gücünde kıvılcımlar saçarak uzun uzun öptü.

Beni Yumuşak ve her tarafından danteller sarkan yatağa taşırken kalbim de Kentucky Derby'de bir hafta boyunca aralıksız koşan atın az sonra çatlayacak olması gibi hissettiriyordu. Heyecandan ve aşkta oracıkta ölebilirdim.

İlk gecemizin sonunda öğlen ışıklarına kadar uyumuştuk. Güneş havada çakılı kalmış gibi yüzüme vururken kırıştırdığım alnımın dehşetiyle uyandım. Hızlıca aynada alnımdaki duble yolu kontrol ederken sabah kremlerinin saatinin geçtiğini de fark ettim. Joo Won hala dünyadan kopmuş gibi uyurken sessizce yataktan çıktım ve banyo aynasındaki halime bakarken nerdeyse çığlığı basıyordum.

Hızlıca birkaç krem sürdüm, hafif bir fondötenle yanaklarımı kızarttım, göz kalemi ve parlatıcıyı da sürünüp, saçlarımın yarısını kökünden sökercesine tarayıp tekrar yatağa geçtim ve gözlerimi kapattım.

Ah nerdeyse Joo Won'la evliliğimiz bir gün sürecekti. Beni bu halde görünce ilk mahkemeye kadar maraton koşacağına emindim. Hızını alamayıp insanlık suçu işlediğimi söyleyip AİHM'e kadar bile gidebilirdi. Şüphesiz ona hak verirdim. Neyse ki o uyanmadan toparlanmış ve birkaç dakika sonra da onun öpücükleriyle sahte uykumdan gerinerek uyanmıştım.

"günaydın aşkım, çok güzelsin" dedi kolu üzerinde doğrulurken.

"Ahh uyanınca zombiye benziyorum ne güzelliği" dedim naz yapmak istercesine.

Bana az sonra yiyeceği bol çikolata parçacıklı profiterol gibi bakarken gülümsedi ve birkaç saniye durup konuştu:
"Şey seni incitmedim değil mi? Yani dün gece… Açıkçası böyle bir sürpriz beklemiyordum." Dedi utanarak..

Ah Joo Won benim sıfır ürün olduğumu beklemiyordun öyle mi? Sence ben ikinci el olabilecek biri miydim? Beni kendisi gibi mi sanmıştı?

"Hayır incitmedin ama şu an incindim" dedim ve yataktan arkamı ona dönerek çarşafın altına kaydım.

Arkadan sarılıp başını omzuma dayadı ve "Özür dilerim" diyip çarşafı çekerek çıplak omzumu öptü. Bu kadar uyku ve uyuşuklukla hücrelerim tembel tembel popo büyütüp yüzümü gözümü balona çevireceğinden korkarak hızla yataktan çıktım ve kahvaltı için servisi çağırdım.

Joo Won da tekrar yastıklara gömüldü ve gözlerini kapatıp yeni bir REM uykusuna geçerken törpülü tırnağımla kolunu sertçe dürttüm. Bu küçük arı işini başarıyla gerçekleştirirken yobom da Hızla kolunu çekip sinirle gözlerini açınca beni gördü.

Doğal olarak bu siniri de tatlı bir şaşkınlığa dönüştü ve az önceki o parmağı çekip tekrar yatağa attı beni.

Detaylar için burada bir biiiipp koyup kahvaltıya geçtik. Bu sırada ben de en havadan sudan konuyu yani markalarımı açıp bugün için valizleri doldurmanın planlarını şebeklik yaparak anlattım. Paris'ten dolu bir kalple dönsem de boş valize katlanacak kadar olgun değildim.

"Ah zamanımız yok hayatım. Bugün 5'te Balayı için Maldivlere uçuyoruz." Dedi Joo Won.

Ne Maldivler mi? Ne yani valizimi Hindistan cevizi ve ucuz birkaç yerel takıyla mı dolduracaktım.

Ohh Nooooov Paris'ten eli boş gitmek bir kadının yaşacağı en büyük felaketin tanımıydı. Birkaç itiraz cümlesi kursam da neticede makus talihimin oyunuyla Hindistan üzeri Maldiv'lere uçmak için havaalanına yönelmiştik bile.

Elveda tatlı sevgilim Paris. Ah o peltek Fransızların deyimiyle Pağiii. Seni özleyeceğim tatlı, küçük hediye paketim. Merak etme şimdi gidiyorsam da dönüşüm muhteşem olacak. Markalarıma iyi bak…

Paris'ten ayrılıp daha sakin ve sıcak bir yer olan Maldiv'lere giderken uçağa evli bir kadın olarak bindiğimi fark edip adımlarımı daha bir özgüvenle attım. Neticede bir önceki uçuşta nerdeyse kabinde uçacaktım Joo Won'u beklerken. Şimdi o yanımda ve eli elimdeydi.

Uçak Hindistan'da durdu. Aktarmalı gidilen Maldivlerin sıcak kumlarından serin Joo Won'uma atlamanın hayaliyle tatlı tatlı dalmıştım ki havaalanında yapılan bir anonsla ciddi ciddi havaalanı fobimin oluşmaya başladığını fark ettim.
"Muson yağmurları yüzünden Hint Okyanusu üzerinde fırtına beklenmektedir ve uçuşlar bir günlüğüne ertelenmiştir" şeklinde kulak tırmalayan, kalp ağrıtan bu anonsu duyunca dehşetle Joo WOn'a baktım. Yoksa bu da mı onun planıydı!

"Nee? Ah hayır Muson yağmurlarından ben sorumlu değilim. Wee Na saçmalama. Seni Hindistan'a getirmek gibi bir fantezim yok." Diyerek beni ikna etti.

Ardından telefonuna yöneldi bir yerleri arayarak İngilizce bir otelin ismini aldı. Samimi bir şekilde konuştuğu adama Hintçe de bir şeyler söyledikten sonra telefonu kapattı ve hınzır bir gülüşle bana döndü:

"Biraz da Hindistan macerası yaşamaya ne dersin?" dedi.

Anlamış bulunuyorum ki Kore'ye gidene kadar tüm dünya ülkelerinin damgaları pasaportuma işlenecek ve onun aksine valizim Kore'den geldiğimdeki gibi yetim ve öksüz kalmaya devam edecek!

19. Bölüm

Hindistan havaalanında muson yağmurlarının taciziyle beklerken Joo Won birilerini aramıştı.

"Kiminle konuştun" diye sordum Joo Won'a. Her limanda sevgilisi olan kaptanlığa soyunmuş olamazdı değil mi? Hem de karısının yanında. Ah bu evlilik insanı 2. Günde paranoyak yapıyorsa yıllar boyu sürmesi durumunda tımarhanenin kadrolu hastası olabilirdim.

"Ravi'yi aradım. Bize güzel bir otel ayarlaması için" dedi Joo Won ellerimden tutarken.

Ravi? Raviye'nin kısaltılmışı olabilir miydi? Tanrı aşkına bu isim unisex bile değil. Bayan mı erkek mi olduğunu anlayamadığım Ravi'yi şimdiden beynimin "sevimsiz işler müdürlüğüne" gönderip Joo Won'un ardında taksiye bindim.

Hava yaklaşık olara 120 derece vardı rahatlıkla. Etlerimin sıcaktan soyulduğunu hissederken az sonra kadavra olarak masaya yatacağımı düşündüm bir an. Erimek üzereydim ve Joo Won'a yapışık halde dururken tüm sistemim çarpı 2 derece daha ısınmıştı.

Oflayıp puflayarak bu duruma çok uyan şarkıyı mırıldandım:
“Avaramu huhu huu avaramu huhu.. Wee Na kızım bahtın ammaa karahuuuu” diye mırıldanırken karnım da orkestrasıyla bana eşlik ediyordu.

Açlıktan ölmekle bu ülkede bir şeyler yiyip ölmek arasında ölümlerden ölüm beğenirken Joo Won “Acıktın mı?” diye sordu.
Midemin resitalini o bile duymuşa benziyordu.

“Sen acıkmadın mı” diye karşılık verdim ben de.

Sert erkeğim güçlü görünmeye çalışıyordu ancak bilinç altındaki o açlıktan ölmek üzere olan çocuğun guruldayan midesinden haberim vardı benim.

“Acıktım, otele geçince yeriz” dedi ve aradaki 1 milim mesafeyi de kapatarak omzunun altına aldı beni. Ah Tanrım! Joo Won’la şurada şişe geçirilmiş gibi kızarırken sokakta başı boş salınan ineklere bakarken gülerek kocama döndüm:

“Şunu alıp bir güzel mangal yapmalı” dedim ve kahkahayla gülmesini seyrettim.

“Eğer o ineğe dokunacak olursan korkarım uluslararası bir kriz çıkarırsın. Manşetleri de görebiliyorum: Hindistan’da ineğe göz koyan Koreli kız sokak ortasında linç edildi.” Dedi gülerken.

Göğsüne dirseğimle küçük bir darbe indirip cevap verdim:
“Haber de şöyle devam eder herhalde: Korkak kocası taze gelinini Hintlilerin çiğ çiğ yemesini seyrettikten sonra kendini Kore’ye zor attı.” Dedim ve kafamı çevirip iştahla başka bir ineğe bakmaya devam ettim. Neyse ki şoför Korece bilmiyordu da olası bir dünya krizini takside çözüyorduk.

Joo Won’a nazım işe yaradı ve eliyle çenemi tutup kendine çevirdi yüzümü.

“Taze gelinime benim ellerimden başka kimse parmağı bile değemez” dedi.

Ah Titanic’in çarptığı buz dağıydım az önce şimdi ise dağımı volkana tutmuşlar gibi anında erimiştim. Onun elleri aklıma gelince açlığım da boyut değiştirdi. Kendimi hızla toparlayıp sıcaktan kavrulmuş bezgin halime geri döndüm.

Otele vardığımızda girişte kavruk bir adam hızlı adımlarla Joo Won’a yaklaştı ve samimi bir şekilde sarıldı. Onlar can ciğer kuzu sarması olmuşken (Ahh aklıma hep yemek isimleri geliyor ama ölmek üzereyim) Joo Won nihayet varlığımı hatırlayıp bizi tanıştırdı.

“Eşim Park Wee Na” dedi karşımda dikilen ve adı Ravi olan beni de içten içe rahatlatan adama.

Beni Geleneklere uygun selamladı Ravi ve şaşkın gözlerle Joo Won'a ne zaman, nasıl evlendiğini sordu.

"Senin evleneceğini hem de ani bir kararla evleneceğini hiç sanmazdım" demişti İngilizce olarak.

Evet Ravicim evrende buna "Wee Na etkisi diyorlar." Dünyanın bir yerinde Wee Na birilerini çoook etkiler ve o birisi hayatını baştan aşağı değiştirip herkesi şaşırtır. Wee Na etkisinin kitaplara geçmesi için Kore meclisine öneri vermeyi aklıma koyarak Hintli adama gülümsedim.

Joo Won'da onun bu şaşkınlığını açıklamaya girişti.
"Wee Na'yı o kadar çok seviyorum ki daha fazla uzatmadan basit bir nikah kıydık sadece" dedi gülümserken.

Ben de onun bu tatlı sözleriyle başımı omzuna dayadım ve gülümsedim. Beni çok sevip ayrı kalamadığı için çabucak nikah kıyması fazlasıyla onur verici olsa da beni basit bir nikaha layık bulduğu için intikam planlarımı çoktan devreye koymuştum. Armani'nin Kore şubesini üstüme yaparsa ya da karl lagerfeld'ın özel defilesi için en önden yar ayırtsa belki bu basit nikahı önemsiz kılabilirdi.

Ancak benim teorim ve basit nikah olayı Ravi'nin önerisiyle esaslı bir korku filmi efektine dönüştü.

"Ah Joo Won şii burada size muhteşem bir düğün yapacağım" dedi genç adam ve hazine bulmuş defineci gibi ellerini birbirine sürtüp, gözlerine dans eden Hintli şarkıcılar yansıyarak heyecanla bize baktı.

Joo Won bana döndü ve fikrimi sordu. Genç adamın hevesini kursağında bırakıp "kötü kadın" kariyerime başlamak yerine iyilik meleği kontenjanından fikrini kabul ettim.

"Harika!" dedi Ravi ve benim ellerimi tutarken Joo Won'a döndü ve konuştu

"Siz şimdi odanıza geçip dinlenin her şeyi ben ayarlayacağım. Yarın bir kez daha evleniyorsunuz." Dedi.

Ah Joo Won'la sonsuza kadar evlenebilirdim. Tüm parmaklarımı yüzükle doldurup, dünyanın tüm kalemlerini tüketircesine her yere imza atabilir günün sonunda da ona kendimi seve seve teslim edebilirdim.

Joo Won da Ravi'nin teklifine sevinmiş gibi dururken ona döndüm ve şüpheci gözlerle sordum?
"Ravi'yi nereden tanıyorsun?" dedim.

Organ mafyası şirketinin Hindistan Şubesinden olabilir miydi Ravi. Netice kafasında birkaç tahta eksik gibi dururken ilk işi kendi üzerinde denemiş olabilirdi.

"3 yıl önce Ravi'nin babasının batmak üzere olan atölyesiyle iş yaptık ve şimdi bizim Hindistan işlerinden sorumlu oldu" dedi kocam. Demek Joo Won'a bu yüzden altın madeni gibi bakıyordu.

Odamıza geçmeden restorana geçtik ve uluslar arası birkaç yemekten müteşekkil bir menüyle karnımız doyurduk. Yukarı çıktığımızda da odanın manzarasının çook uzaktan Taç Mahal'i gördüğünü fark edip heyecanla Joo Won'a döndüm.

"Aşkım baksana Taç Mahal görünüyor" dedim. Joo Won ceketini yatağa fırlatıp yanıma geldi belimden kendine çekerken konuştu.
"Hikayesini biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Hikayesi mi? Ah hayır bilmiyordum. Muhtemelen iki hükümdar bir AVM bile etmeyen bir arazi yüzünden savaş çıkarmışlar ve galip olan da gücünü göstermek için dikmiş olabilirdi bu güzel beyaz binayı.

"Bir isyanı bastırmak için ordularıyla Burhanpur'a giden hükümdar Şah Cihan'a, yanından ayıramadığı dokuz aylık hamile eşi Mümtaz Mahal de eşlik etmişti. Karısı 14. çocuklarını doğururken ölmüş ve hükümdar onun ardından 2 yıl yas tutmuş. Devlet işlerini aksatıp da kendini sanat ve mimariyle teselli etmeye çalışmış, işte bu güzel yapı da hükümdarın eşi için onlarca ülkeden mimarlar getirerek yaptırdığı anıt mezarı" dedi Joo Won.

Büyük bir aşkın simgesi binaya bakarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Şüphesiz insan aşk için binlerce dizelik şiirler yazabildiği gibi, böylesine muhteşem eserler de dikebilir, Bir şehrin mahvına neden olacağını bildiği halde Truva prensi Paris'in Helen'i kaçırmasına kadar gidebilir, kendisine yüz vermeyen dünyalar güzeli Yusuf'un gömleğini yırtarak ardından ona iftira bile attırabilirdi.

Gerçi Şah Cihan'ın 14 çocuk yaparak bir kadını kendi elleriyle ölüme sürüklemesi de mevzu bahis ancak doğum kontrol yöntemlerini bilmedikleri için onlardan ziyade tıp bilimine suçu atmak daha mantıklı sanırım.

"Sen olsan, yani benim için, ölürsem eğer aşkım için ne yapardın?" diye sordum Joo Won'a. Duygusallığım tavan yapmış, aşkım bir okyanus olup Joo Won'un poseidon gibi onu kabartmasını bekliyordum.

"Hmmm Kore'nin en büyük AVM'sine heykelini dikerdim" dedi gülerek ve kabaran okyanusumu tek nefesle küçük bir su damlasına çevirdi.

Kolundan çıkıp alındığımı belli edercesine pencereye dayandım. Bir süre beni o halde izledikten sonra yanıma geldi, kendine çevirdi ve konuşmadan evvel dudaklarımı öpmeye başladı. Karşılık vermeyerek –ki inanın bu bedava verilen bir Louis Vuitton çantayı alamamaktan da zordu- onun çekilmesini bekledim.

“Senin için hiçbir şey yapmazdım çünkü senden sonra ben de ölürdüm” dedi Joo Won.

Her tarafımdan fırlayan kalplerle gelmiş geçmiş en salak anime karakteri pozları verirken onu aşkımla boğmak istercesine sarıldım ve bir Armani’ye mağazada yapışmanın on katı bir yapışmayla ona dolandım.

Uzun bir gecenin ardından sabah erkenden Ravi’nin kıyameti haber veriyormuşçasına dehşetle çaldırdığı telefonla saat henüz 6’yken uyandırıldık.

Bize hemen kalkıp hazırlanmamız gerektiğini söylerken, ben bu Hint düğün işini bir 30 yıl sonraya ertelemek için Joo Won’u ikna etmekle meşguldüm.

“Bir kere olur dedik. Haydi hayatım kalk artık. Hem senin çok uyumaktan yüzün mü şişmiş” dedi şüpheli bir sesle ve yataktan sihirbaz Huduni beni hipnozundan uyandırmış gibi fırlamama neden oldu. Ah Tanrım! Beni resmen hazırlıksız yakalamıştı.

Koşarak aynaya bakıp hızla yüzümü yıkarken doğru düzgün uyuyamadığımı bile fark ettim. Tabi ya gece 4’te uyumaya çalışmış ve 6’da uyandırılmıştık. Balayı diye kim demiş buna! O balın içine o arıları kim soktu! Elbette Baş harfi Ravi olan biri.

Çaresizce kalktım ve Joo Won tıraş olurken ben de hızlıca hazırlandım. Aşağı indiğimizde Ravi ve saz arkadaşları bizi beliyorlardı. Bir limuzin içinde her tarafından iplere geçirilen yaseminler sarkan bir geniş ve süslü bir bahçeye girdik.

Burada iki kız bana yaklaşıp üstümü değiştirmem için bir odaya götürdüler. İçerideki askıdaki pembe ve sarının en cırtlak tonlarının hakim olduğu bir sari* vardı ve bunu giymemi beklediklerini fark ederek korkuyla irkildim. Çaresiz bu uzun ve uyumsuz elbiseyi giyerken dolabımdaki kıyafetleri acıyla yad ettim. Zirveden aşağıya tepetaklak inmiş bir popstar gibi hissedip kendimi uyuşturucuya vermek istiyordum. Sahi benim biricik uyuşturucum Joo Won nerdeydi?

Aynadaki aksime bakarken çekik bir kızın Hint gelinliği ve yüzünde Lancome’un bugüne kadar ürettiği tüm makyaj malzemesiyle ne kadar çekici olduğunu gördüm. Bu kadar uyumsuzluk ancak bu kadar mükemmel kombin edilebilirdi. Bir de bütün Afrika’nın açlık sorununu çözmeye yetecek altın kolyeler ve bileziklerle donatılıp kuyumcu vitrinine çıkmaya hazır hale gelmiştim.

Ardından Saçlarımı ensemde toparladılar ve boynuma küçük çiçeklerden kalınca bir çelenk dolayıp elime de ağaçtan hallice bir buket orkide verip yürüttüler. Geniş bahçeye girerken yoğun bir kalabalığın bizi beklediğini gördüm. Joo Won da kalabalık ortasına sünnet çocuğu gibi parlak kıyafetler içinde duruyordu. Fırlamaya hazır kahkahamı tutarak ona doğru yürüdüm.

Elimden tutup konuşurken keyifsiz olduğunu görüyordum. Ah bu anı ölümsüzleştirip fotoğrafını çekmeliydim. Olmaz ya, boşanmaya gidersek ona bu fotoyla şantaj yapıp şirketini bile tazminat olarak alabilirdim.

"Muhteşem görünüyorsun" dedi Joo Won baştan ayağa Hintli gelinini süzerken ve ardından devam etti:
"Sakın güleyim deme" dedi Korece ve bu benim fitili ateşlememe neden oldu.

Ağzımdan bir P harfi firar ederken ardından gelmek üzere olana ahaha'ları geriye itip ona baktım. Ancak onun diyecekleri bitmemişti.
"Hindistan'da kızlar drahoma yani başlık parası öderler" dedi ve bana eğlenerek baktı.

Ah benim sana verecek tek şeyim Gucci platformlarım Joo Won. Onların da sana, tercihlerini değiştirmedikçe hitap edeceğini pek sanmıyorum.

Ravi bu sırada araya girdi ve temsilen Joo Won'a bir şey vermemi istedi. Ah burada mı? Asla olmaz. Öpücük versem? Tamam buldum. Küçük kelebekten kolyemi çıkarıp ona verdim.

"Normalde gelinin annesi damadın ayaklarını yıkar bu drahomadan sonra" dedi Ravi gülerek. Belli ki geleneklerini öğretmeyi amaçlıyordu. Çinli annemim Joo Won'un değil ayaklarını yıkamak kendi ayaklarını bile yıkadığından şüpheliyim ben ama neyse.

Ardından bahçenin ortasındaki yuvarlak bir taşın etrafında dönmeye başladık. 500 promil alkol almış gibi sarhoş olduğumu hissediyordum ah! Dönme işlemi bitince yaşlıca bir kadın Tanrılarına dua etti. Artık 3 milyon tanrıdan hangisine gittiyse o dua.

Ardından Navamsa adı verilen bir haritada falımıza bakıldı.
Normalde bu evlenmeden önce yapılan bir şeydi ve çiftlerin ilerdeki sorunlarını görmeyi amaçlıyordu ancak biz çoktan formaliteleri geçmiştik.

Falımıza bakan kadın bir şeyler söyledi ve Ravi de tercüme etti:
"Tam 8 tane çocuğunuz olacak ve evliliğiniz bereketli geçecek." Dedi Ravi Joo Won'a bakıp gülerken.

8 çocuk öyle mi? Onların hepsi benden mi çıkacak? Aha delirmiş olmalı bu Hintliler. Kreş açma gibi bir amacım olmadığı gibi Joo Won'a bir futbol takımı da kuracak değildim ya!

Az önceki felaket tellalı yaşlı kadın ardından elimize kınalar yaktı. Ravi içimi rahatlatmak ister gibi kınanın bir kaç güne kadar geçeceğini söylerken ben asıl Joo Won'a gülüyordum. Bu ellerle en ciddi iş toplantılarına imza atacağını fark edip de gülmemeye çalışıyordum.

Kına merasimi de bitince bahçeye İspanya'daki San Fermin festivalinde bırakılan boğalar gibi doluşan gençler girdi. Hepsi bir fıçı redbull içmişçesine enerji dolu olarak dans ederken biz de aralarına katıldık. Uyumsuz hareketlerle dans ederken ben, bir yandan da Joo Won'un topa vurur gibi yaptığı hareketlere gülmekten kasılarak eşlik ettim.

Düğün işleri bitince üzerimdeki Sari'yle otele girdik tekrar. Yorgunluktan ölmek üzereyken Maldivler'in hayal olduğunu üstüne bir de nerdeyse Hindistan vatandaşlığına geçeceğimizi düşünüyordum.

Asansörden inip yaklaşıp 10 metre kadar olan mesafenin bana 10 bin km gibi geldiğini fark edip yürümeye mecalim kalmadığını hissettiren adımlar atıyordum. Her adımımda bir çağ kapanıp yeni bir çağ açılırdı rahatlıkla.

Bunu fark eden Joo Won tek harekette beni kucağına aldı. Hem Onun Herkül rolüne fazlasıyla memnun hem de bu performansına şaşırmış olarak ona baktım. Nasıl bu kadar dinç kalabiliyordu. Aman üzümü ye bağını sorma Wee Na.

Kafamı omzuna dayayıp gözlerini kapattım ancak iki saniye bile geçmeden odaya varmıştık. Joo Won'un yakınında zamanın geçme hızına lanetler okuyarak ona hasretle baktım beni yere indirirken. Keşke sonsuza kadar ona yapışık bir organizma olarak yaşayabilsem.

Bedenim benden bağımsız olarak kendini yatağa sürürken Joo Won da üstündeki janjanlı kıyafeti çıkarmıştı. Yatakta yanıma uzanıp beni kendine çekti ve göğsünde tatlı bir uykuya daldım.

Sabah dinç bir şekilde uyanıp Indiana Jones maceralarına atılmak için krem rengi bir pantolon ve kiremit rengi bir gömlekle hazırlandım. Joo Won da duştan çıkarken beline sardığı beyaz havluyla hayatın en büyük klişesinin tatlı seyir zevkini bana yaşattı ve parlayan gözlerimle her ayrıntısını incelememe izin verdi.

Yüzümde büyük bir keyifle onun hazırlanmasını beklerken her sabah bu olayın bir ritüele dönüşmesini umarak onunla aynı evde yaşayacağımız günlerin hayalini kurdum.

Hazırlanıp dışarı çıkmışken el ele birkaç sokak yürüdük. Tüm dünyayı böceklere karşı ilaçlamışlarda bütün insanlık bu ülkeye tıkılmış gibiydi. Ah bu kalabalıkta Joo Won'un elini bırakırsam ebeveynini kaybeden çocuk gibi ağlayabilirdim.

Yağlı, soslu, baharatlı yoğun kokuların sindiği tıklım tıkış sokaklardan geçerken hızlıca Hindistan modasını gözlemledim. Neyse ki tüm kızların kıyafeti aynı gibiydi de kimsenin ne giydiğini süzmeden rahatça dolaşabiliyordum.

Taç Mahal, Ganj nehri ve birkaç tarihi tapınak Gezerken Bollywood'taki stüdyo kasabasına da gitmemiz önerilince oraya geçtik. Benim Hint filmleriyle aram pek yoktu ve tek bildiğim Hintli Lost'taki Said karakteriydi. Karamel tipli erkekleri gözüme kestirdiğim dönemlere oyuncuyu üstat google'da araştırmış ve tüm soyacağını öğrenmiştim. Şimdi orada burada dans eden bu insanlara bakarken müziğin etkisine kapılıp kendimi piste atmamak için zor tutuyordum.

Çekilen bir filmdeki dans sahnesini izlemek çok keyifliydi. Ki bu sahneler yaklaşık olarak filmin 4'te 3'ünü kaplıyordu. Biz de reklam arası film izlenirken burada dans arası film izleniyordu. Boğazına sinek kaçmış gibi tiz bir sesle şarkı söyleyen bir bayan ve etrafında dans eden onlarca çifte uyum sağlar gibi ayağımla ritim tutarken bir tane erkek dansçı elimden yakalayıp beni çekim yapılan sahneye sürükledi.

Joo Won'un kıskançlık dolu bakışları altında piste atıldım ve abuk sabuk hareketlerle dansçıya eşlik ettim. Bir süre sonra Joo Won kolumdan çekerek beni uzaklaştırdı.

"Ya aşkım filme girecektim ama. Hem bu dansla kim bilir hangi yetenek avcılarının dikkatini çekip oscara giden o yolu koşar adım yürüyecektim ancak kariyerimi heba ettin" dedim gülerek.

Joo Won'un gergin yüzündeki birkaç kas hala seyirirken bir süre sonra o da gerginliğini atlatıp konuştu:
"Benden iyi yetenek avcısı mı olur. Baksana benim en büyük keşfim sensin" dedi ve kalbimi yerinden söken bakışlarını dudaklarıma kaydırdı.

Ah Tanrım! Joo Won'la beraber en az 200 yıl yaşamama izin verirsen tüm yer altı yer üstü kaynak problemlerini, su ve petrol savaşlarını halledeceğime, Orta doğu sorunlarını çözeceğime, buzullardaki kutup ayılarını neslini koruyup, Amerika'nın obezite sorununu bitirip herkesi sıfır beden yapacağıma, Amazon ormanlarını durmadan yeşerteceğime söz veriyorum! Yeter ki asırlarca onun yanında olayım.

20. Bölüm

Elveda Hindistan, elveda Ulu Baharatlar ülkesi, elveda kavruk ve kıvrak adamlar… Sizi özleyeceğim mi? Ah hayır! Beni renklerden, gökkuşağından, çiçekten, böcekten soğuttunuz.

Uzun süre siyah giyeceğim artık çünkü gözlerim bu renk cümbüşüne hazırlıksız yakalandı. Hem yas'ım için de uygun değil mi? Tabi ya Paris'in yasını tutuyorum.

Kore uçağında, VIP sınıfında, kalbimin cumhurbaşkanı, ülkemin başkenti, markalarımın everestiyle el ele yan yana oturuyorduk.

"Mutlu musun?" diye sordu Joo Won. Gözlerime böyle bakarken ağır depresif bir hasta olup 50. Kattan kendimi aşağıya atmak üzere bile olsam dünyanın en mutlu insanı olacağımı biliyordum. Başımı salladım ve ona muzipçe baktım.

"Sen?" diye sordum.

"Şu an daha mutlu olabileceğim bir yerde olmayı tercih ederdim aslında" dedi Joo Won ve gözlerinden devasa bir AVM'yi aydınlatacak kadar parlak ışıklar saçtı.

Benim yanımda olmaktan daha çok tercih edeceği yer neresi olabilirdi acaba? Real Madrid – Barcelona maçı? Dünya Bankası tepe ofisi, Ah Tanrım yoksa bir Striptiz Kulübü mü?

"Nerede olmayı tercih ederdin?" diye atladım ben de. Vereceği cevaba karşılık French manikürlü tırnaklarımla itinayla gözlerini oymaya endeksledim kendimi.

"Seninle yatakta olmayı tabi ki." Dedi ve elimi kendine çekip öptü.

Ah Joo Won böyle tatlı komplimanlar yapmaya devam edersen korkarım birkaç dakika sonra aşktan ölebilirim. Hazırlıksız yakalandığım bu cevap karşısında ateş basmıştı beni ve böyle umuma açık yerlerde böyle edepsiz şeyler söylememesini gerektiğini hatırlatıp küçük bir çocuk gibi azarladım onu. Hayır Hormonlarımın coğrafyama yapacağı ihtilalden ben sorumlu olmayacaktım sonra!

Uçağımız Kore'ye inince de bir an kendimi evlatlık verilen çocuklar gibi hissettim. Şimdi nerede kalacaktım? Kaynanayla yaşama fikri, bana kısa süreli bir kıyamet senaryosunu kurdursa da, bu sorunu acilen çözmem gerekiyordu. Taklit markalara bile evet ama yüzde de yüz orijinal bir kaynanaya hayır! Hem de yanında promosyon bir görümceye asla!

"Şey nerede yaşayacağız?" diye sordum Joo Won'a.

Bu sorunu hallettiğini düşünüyordum. Bir hafta evlenmek için elçiliği ayarladıysa kendi evinin 20 yıllık planını bile ayarlayabilirdi değil mi?

"Bizimle tabi ki. Ailemle" dedi Joo Won ve içimdeki frankenstein'ı uyandırarak orada onun kalbini sökme isteğimi gün yüzüne çıkardı. Asıl sökülen benim kalbimdi.

Yüzüme Kuzey Kore'nin başkentinin ciddiyetini ve taş binalarının tüm soğukluğunu yansıtıp

kendimi de diktatör gibi dikleştirip Joo Won'a tavır takındım. Takside giderken bu halime güldüğünü görebiliyordum. Ailemle öyle mi? Onun ailesi artık ben değil miydim? Oysa lütfeder gibi beni ailesine aldığından bahsetmişti.

Umarım sahanın ortasına takımın topu patlar, kendi kalenize gol atarsanız. Ah inşallah önemli bir toplantıda kalem yazmaz, fotokopi makinesi çalışmaz, beyaz gömleğine mürekkep akar Joo Won. Lanet olsun ki şirketin batsın diyemiyorum. O batarsa benim first lady'liğim de markalarımdan uzak mahalle esnafına muhtaç olmaya kadar gidebilir.

Suratım elma Sirkeleri satarken taksinin nereye gittiğini bilmiyordum. Joo Won kolunun altına aldı beni ve başımı çenesinin altına sıkıştırdı. Ah ondan uzak kalmayı neden başaramıyorum? Naz yaparken bile kocama yapışık haldeyim. Parmağıyla omzumu okşarken nedense konuşma ihtiyacı duymuyordu.

Armani'nin vitrinini boşaltmışlar da ben de bilinçsizce oraya bakıyor gibiydim taksiden dışarı bakarken. Ne kadar gittiğimizi hatırlamıyorum ancak yüksek duvarların, geniş bahçelerin olduğu lüks bir semtte durdu araba. Neden burada olduğumuzu bilmiyordum. Belli ki o rezidanstan buraya taşınmışlardı. Yüzümde kaynanamı görmenin tedirginliği, defolu bir Valentinoyla lüks bir davete katılmaktan beterdi.

Girdiğimiz villada Joo Won valizleri almak için geri döndü. Ki bunun yaklaşık bir saat sürmesi gerekiyordu ancak ben Paris'i yeterince sömürememiş mağlup bir asker olduğum için gittiğim valizle döndüğümden Joo Won da işini hemen bitirmişti.

Ancak evin sessizliği dikkatimi çekti. Kocaman evdeki tek ses benim kalbimin heyecanla atan sesiydi. Joo Won da arkadan dolandı belime enseme bir öpücük kondururken konuştu: "Evimizi nasıl buldun?" diye sordu. Heyecanla ona döndüm.

Evin muhteşemliği New York'un Manhattan semtindeki dünyanın en pahalı evlerinde bile yoktu benim için. O an kaynana ve görümce gerçeği bile parlayan gözlerimin ışığını söndürememişti.

"Aşkım burası mükemmel. Annenler nerde ama?" diye sordum. Bugün için genç çifti yalnız bırakmışlardı belki de.

"Annemler kendi evlerinde burası sadece bizim evimiz." Dedi Joo Won ve dudaklarıma yapıştı. Onu kendimden Japon yapıştırıcısını söker gibi zorlukla ayırdım. Ah bu Japon yapıştırıcısının tadı ne kadar da tatlıydı. Ama Sakın evde denemeyin!

Şaşkındım evet, annemler kendi evlerinde demişti.
"Ama ailemle yaşayacaksın demiştin bana" dedim.

Bazen gerçekten kalın kafalı olabiliyordum. Ancak şimdi tam olarak böyle davranmalıydım. Bana sürpriz yapmıştı bunu elbette anlamıştım ancak şöyle yeni sezonun ilk kreasyonundan bir parça gibi gıcır gıcır bir açıklama yapmalıydı değil mi?

Elleri hala belimdeydi ve beni utanmazca baştan çıkarmakla meşguldü. Hayır Joo Won büyük ödül sonra, önce beni ikna et bakalım.

"Artık benim ailem sensin ve senin ailen de benim. Bu yüzden bu ev sadece bizim evimiz" dedi tatlılıkla.

Sadece ailem mi? Kalbim, beynim, böbreğim, elmacık kemiklerim, ah Dior makyaj malzemelerim, Hermes marka takılarım, gardıroplarım dahil her şeyim sensin Joo Won. Kralın huzurunda sana tabi olabilirim aşkım.

Onun muhteşem Sözleri üzerine Şeker Kız Wee Na tatlılığında ona bakarken Joo Won daha da yaklaştı ve konuştu:
"Ailemizi büyütmeye ne dersin?" diye sordu.

Gözlerine bakarken pürüzsüz bir vitrine bakıyor gibiydim. Ve bilirsiniz ben vitrinlere bayılırım. Hele içeride vaat ettikleri muhteşem şeylerse. Joo Won'un vaat ettiğiyse bir mağaza dolusu çocukmuş gibi gelmişti bana. Ah benim tatlı kocam şu an büyütmek istediğim tek şey kıyafet odam, aile büyütmeyi sonraya saklayabiliriz. İşin eğlencesine ise tabi ki varım diyorum.

Yine de ona ödül vermem gerekiyordu. Psikolojinin temel dayanaklarından biri de ödül ve ceza sistemi değil mi? Maslow İhtiyaçlar hiyerarşisini de hatırlayarak 5. Sıradaki ihtiyaç için kocama sarıldım ve yatak odamızda kırmızı kurdeleyi keserek ilk açılışımızı yaptık.

Joo Won'un anlatımıyla ****

Evliliğimiz üzerinden bir ay geçti şimdiden. Wee Na'nın eşim olması bugüne kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Güzel karım beni memnun etmek için elinden geleni yapıyor. Bugüne kadar onun bu evlilikte gardıropları dolduracağını düşünüyordum ancak doldurduğu başka bir şey de mutfaktaki çekmeceler. Evet hepsi ağzına kadar dolu: Yemek Kitaplarıyla.

Bana yemek yapmayı bilmediğini söylemek için 3 hafta bekledi ve bu haftalar boyunca dışarıdan sipariş ettiği yemekleri kendi yapmışçasına servis etti. Başta bunu anlamamıştım ve

gözü sadece vitrin gören bir kızın nasıl bu kadar harika yemekler yaptığını uzun süre düşünmüştüm ancak telefon faturasındaki ayrıntı saatlerce gülmeme neden olduğu gibi elime de sağlam bir koz vermişti.

Faturada günde 3 kez aranan bir numarayı görünce ilk önce aklıma en kötü senaryo gelmişti ancak oranın My Daisy isimli bir Restoran olduğunu öğrenince yaşadığım şoku bilemezsiniz.

"Buyurun bayan Wee Na. Bugün ne getirelim size" diye sordu adam telefonu açar açmaz ve ben konuşmaya başlayınca oranın 5 yıldızlı bir restoran olduğunu söyledi.
Evet Karım Restorandakilerle Kanki olmuş ve ertesi günün menüsünü bile tartışır hale gelmişti.

Ertesi gün ona dışarıda yiyeceğimi söyleyip o malum restoran götürdüm. Cinayet mahalline gelmiş katil gibi etrafa bakan karımın şaşkın tatlılığı ve durumumu çaktırmamaya çalışan tedirgin haliyle bir hayli eğlenip daha dün yediğimiz yemekten sipariş ettim.

"Aşkım bu yemeğin tadı inanılmaz. Tıpkı senin yaptığın gibi" dedim ve onun karşımda renkten renge girmesini seyrettim.

"E-evet en az benimki kadar iyi olmuş" demez mi? Tanrım kahkahayı basmıştım ve ona her şeyi bildiğimi itiraf ettim.

Tabi ki bana kalkana kadar somurttu ve en sonunda gönlünü almayı başardım. Evet onun gönlünü alacak tonlarca markanın ismini ezbere biliyordum.

Bu süre boyunca Wee Na'nın değişmesini beklediniz değil mi? Evet ben de bekledim ancak o hep aynı ve benim en büyük rakiplerim Gucci Efendi, Armani Ajuşşi, Valentino ve diğer herifler. Ah hepsinin de erkek isimleri olması sinirimi katlayan en büyük etken.

Yine de şanslı sayılırım çünkü Wee Na'yla olan marka savaşını I. Markalar Antlaşmasıyla makul seviyeye indirdim. Karşılığında ne mi verdim? Evet Wee Na'nın marka çılgınlığını aylık makul bir seviyeye çekip karşılığında 8 çocuktan 3'e inmeyi teklif etmiştim ve karım da bu teklife tabi ki atladı.

Aslında 8 çocuk benim için de çoktu. Düşünsenize evde 8 tane Junior Wee Na olduğunu. Ah Tanrım! Bu kızlara markaları yetiştirmek için kendimi Klonlamam gerekecekti neyse ki buna gerek kalmadan iki açından da karlı bir anlaşma yapmıştım.

Wee Na'nın marka sevgisini aşan tek şey bana olan aşkı. Bunu bakınca anlıyordum. Şimdi futbol hakkında bana taktikler verip, iş alanında toplantılara katılır seviyeye geldi ve bunların beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsiniz.

Evet karım beni mantıklı ve soğuk bir adamken, aşık ve sevecen ayrıca eli açık, fazla hassas, kıskanç, aşırı korumacı, AVM gezen, markalar hakkında konuşan, Fashion Tv programlarını ezbere bilen bir yaptı. Bu korkmam gereken mi, sevinmem gereken bir şey mi hala bilmiyorum.

Bildiğim tek şey benim de karıma olan aşkım ve günün her saati onu yanımda görmek isteme hevesim. İngiltere'de Yen'le Won'u karıştırıp Sterlin hakkında muazzam bir ders veren o müzmin öğrenciyi o anda sevmiştim.

Hayatın sıkıcı ve sevimsiz ayrıntılarının yanında yer yüzüne inen bir melek gibi dokunduğu her yere ışıltısını saçan biri Wee Na.

Evet dokunduğu her yeri dağıtan, dokunduğu herkesi markalarıyla kuşatan ve dokunduğu mağazaları boşaltan biri de. Aynı zamanda benim kalbimdeki mağazanın da ilk ve son VIP müşterisi ve tek sahibi de.

Benim biricik karım ve 8 çocuğumun annesi.
Hadi ama 3'le sınırlı kalacağımı düşünmediniz değil mi?

Wee Na'nın anlatımıyla ****

Evliliğimizin ikinci ayında bizimkileri ziyaret etmek için okyanus kıyısındaki evlerine gittik. Babam sözünü tutmuş ve tüm Kore'nin XXXX… L beden olmasından sorumlu yapay gıda şirketini kocamın üstüne atarak kendini okyanusa vurmuştu.

Annemin küçük maharetli elleriyle hazırlanmış sofrada oturup denizden çıkan o binlerce balığa devasa bir balina gibi bakıp hepsini yutmak istiyordum. Ah son zamanlarda iştahım dünyanın yarısını yiyebilecek hale gelmiş dolayısıyla en büyük kabusumun da gerçekleşmek üzere olduğu bir durumla karşı karşıya kalmıştım.

Bedenim hızla genişlerken hain markalarımın artık beni içlerine alamayacaklarından korkuyordum. Hayır daha kötüsü Joo Won'un gözü fazlalıklarıma kayarsa o güzelim gözlerini neyimle meşgul edeceğimi bilmiyordum.

"Denizden babam çıksa yerim" diyerek o muazzam sofraya oturdum.

Joo Won da keyifle bana gülümserken az sonra babam paçaları ıslanmış halde teşrif etmişti. Evet denizden babam çıkmıştı ve az önce söylediğim şey yüzünden hayattan soğumuştum resmen.

Izgara balıklar neyse de yosun çorbası ve sulu balıklardan birkaç şey bütün midemin içini savaş alanına çevirmişti. Sanki Versace midemde şube açmıştı da %90 indirim yaparak tüm kadınların mideme doluşmasına neden olmuştu.

Sofradan kaçarak uzaklaşıp yabancısı olduğum bu evde lavaboyu arayarak yarım saat harcamış ve en sonunda midemdeki mağazayı zorlukla tasfiye etmiştim. O anda yanımda beliren ayakları görünce korkuyla başımı kaldırmış ve kafamı lavabo dolabına çarparak, anne öldürme suçunun ceza hukukunda kaç seneye denk geldiğini merak etmeye başlamıştım.

Sihirli annem yüzünde imalı bir gülüşle karşımda duruyor ve konuşmadığı halde binlerce şey söylüyordu. Ne yazık ki onun öz kızı olmama rağmen ben hala onun dilini bilmiyordum. "Ommaa ne var?" diye sordum, "kusmak üzere olmam çok mu duygusal ki bana öyle bakıyorsun" diye devam ettim.

Annem böğüren halim karşısında resmen sevinmişti. Ah Şu Çinliler!

"Hamilesin kızım" dedi birden bire. Ommam ben görmeyeli doktorluğa mı başlamıştı. Hayır daha doğrusu şamanlık olmalı.

Ah bir dakika! Hamile mi? Hani şu karnı şişiren, içine bebek konulan, durmadan yiyen, durmadan kusan, durmadan ağlayan, psikoya bağlayan, 50 bedene çeviren o türe mi geçmiştim ben. Evet hamilelik insanlıktan çıkıp başka bir cinse mensup olmaktı bence.

Kesin yanılıyordu annem. Bu kadar çabuk nasıl olur? Tamam Joo Won bu süreci fazla abartmış olabilir ama bana bunu yapmış olamaz değil mi? Ohh Noov elveda Gucci, elveda 38 beden (aslında 37, hatta 36 buçuk), elveda ince bel, elveda vitrinler, 10 cm platformlar, deri kemerler.

Annem Lale Devrimin çöktüğünü görüp beni teselli etmek istemişti.

"Merak etme kızım, nasılsa doğumdan sonra eski haline dönersin. Hem eminim sen leblebi yutmuş solucan gibi bişey olursun" dedi ommam ve beni rahatlatması gerekirken bir de solucana benzeterek iyice çöküşüme hazırladı.

Masaya dönünce içimdeki çocuk ilk dakikada golünü atmış ve şimdiden futbolu seven babasına çekeceğini kanıtlamıştı. Hayır madem geliyorsun önceden haber ver değil mi? Ah bu

habere sevinip üzülmek arasında kalmıştım. Joo Won'dan bir çocuk sahibi olmanın gururu ve ince belin etrafını saran yağ simidinin kabusu arasında kalmıştım.

"İyi misin aşkım?" diye sordu Joo Won ve dehşetle ona döndüm:
"Neden sordun? Yoksa göbeğim mi çıkmış, ah vücudum mu çökmüş, Aman Allah'ım yüzüm mü şişmiş yoksa?" diye korkuyla irkildim.

O anda annem "Bu kız adam olmaz" dercesine başını sallıyordu. Zavallı kocam da şaşkınlıkla bana bakarken konuştu:
"Ah hayır. Her zamanki gibi çok güzelsin sadece biraz solgunsun" dedi ve uzanıp yanağımdan öptü. Neyse ki tüm dertlerime deva Joowonsilin hep yanımdaydı ve hamileliğim boyunca istediğim dozda alabileceğim tek ilacımdı.

Evimize geçince ertesi sabah bahçeye çıkıp kahvaltı yaparken yan villayla bizim evi ayıran çitin oraya bir kız çocuğu geldi ve bizi seyretti. Pembe ve tombik yanaklarıyla sıkılmalık portakal gibiydi ve ben portakala aş ererken küçük kıza sevgiyle baktım.

Derken oradan biri seslendi.
"Yeonaaaa kızım gel buraya. Başkalarını gözetlememelisin" dedi.

O anda kızını almaya gelen hemcinsimi gördüm. Ah bu kadını daha önce gördüğüme yemin edebilirdim.

"Merhaba" dedi kadın bize sevecenlikle. Elinde de başka bir bebek vardı. Orası kreş olabilir miydi?

Merhaba diyip sevecenlikle gülümsedim ve onlara doğru yürüdüm.

"Ben Park Wee Na, yeni taşındık buraya" dedim genç kadına ve çitin üstünden elimi uzattım.

"Ah ne güzel yeni evlisiniz galiba. Tebrik ederim… Ben de Han Ma Ri ve bu da kızım Yeon" deyip az önceki tatlı portakalı tanıştırdı bana.

"Unni senin de bebeğin var mı?" diye sordu bana küçük kız ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Ah 5 yaşındaki bir çocuk bile benim şiş göbeğimin farkına varmıştı. Tanrım şuracıkta ölüp Joo Won'un çocukluğunda yeniden reankarne olmak istiyordum. Böylece hamilelik gibi bir sorun olmadan onunla yine beraber olabilirdim.

"Yeon bebekleri çok sever. Kardeşini şimdiden usandırdı" dedi Ma Ri ve bana annelikle ilgili

günlük koşuşturmasını anlattı. Tanrım kadının her günü resmen yeni bir savaş gibiydi. Bunları dinledikçe içimdeki küçük canavarı sonsuza kadar orada tutmak istiyordum.

"Ancak annelik başka bir şey Wee Na, bebeğini kucağına alınca anlayacaksın" dedi ve ben o an, genç annenin gözlerinden doğruyu söylediğini anladım. O çok mutlu bir anneydi hem de 2 çocukla. Üstelik ben daha içimdeki küçük yaratıkla baş edemiyordum. Evet Ma Ri'nin dedikleri bana umut olmuştu. Onunla güzel bir ayaküstü sohbetin ardından gazetesine gömülmüş kocamın yanına gittim.

Bebek haberine sevinecekti elbette ancak önce bir doktora gidip emin olmalıydım.

Neyse ki bugün benim rutin tarihi turistik gezim vardı ve doktor işini yarına bırakmıştım. Evet aylık AVM gezisine gitmek için Joo Won'u sürüdüm peşimden.

Onunla el ele AVM'leri gezerken kredi kartının limitini son damlasına kadar sömüren bir alışverişi canavarı olmuştum. İnsan hamileyken alış verişe de aş erebiliyormuş demek!

Tabi aldıklarımın hepsi bir beden büyüktü. Yakında Joo Won'un üfürmesiyle şişen karnımla bunlara ihtiyacım olacaktı.

"Yorulmadın değil mi?" diye sordu kocam.

Ki genelde günün sonunda bu soruyu hep ben sorardım. Kocam AVM'nin her karışını gezmekten harap olurken ben bir senelik doping yapmış gibi dinç kalarak vitrinleri tarardım. Ancak bugün gerçekten yorulmuştum ve her hareketimi okuyan kocam da bunu fark etmişti.

"Evet yoruldum" diye itiraf edip kafeye geçtik.

Karşıma değil yanıma oturdu ve elleriyle nazikçe omuzlarıma dokunarak kimseye çaktırmadan küçük bir masaj yaptı. Ah onun ellerini bu dünyadaki hiçbir mağazaya değişmezdim.

"Beni sevmekten hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sordum ve ona kendimi iyice yasladım. Kocam benim tek antidepresanım ve her şeyimdi. Şiş karınla da beni seveceğini biliyordum, aklaşan saçlarım ve kırışan yüzümle de. Belki bunlara gerek kalmaz ve ben halmoni olmadan yaşlanmayı durduran bir şey bulurdu İsviçreli Bilim Adamları. Ah ne iyi olurdu?

Sorum üzerine Joo Won "Asla" dedi ve elleriyle beni sararken devam etti: "İster bu dünyada ister başka dünyalarda, bayan Park Wee Na'nın aşkı her zaman kalbimde olacak, tabi markaları ve AVM'leri de." Dedi ve gülümsedi.

"Peki Sen? Bir gün markalarından bile vazgeçebilirsin ama benden vazgeçemezsin değil mi?" diye sordu. Başımı salladım ve tam cevap verecekken Versace mağazasını gördüm uzaktan ve

heyecanla atıldım.

“Aşkım Versace…” demiştim ki Joo Won tatlı bir bakış attı.

Hemen kendimi toparladım. Şimdi markaları değil aşkımızı konuşmanın zamanıydı ve ben de öyle yaptım.

“Aşkım Ver Sadece Elini diyecektim” deyip onun ellerine yönelmek istedim ancak elleri zaten ellerimdeydi!

21. Bölüm

Hayat Wee Na’ya güzel.

Evet 3 ay öncesine kadar durum buydu. Joo Won’un tüm doğal kaynaklarını fütursuzca sömürürken tükenen benim kaynaklarım olmuştu. Hiçbir kıyafetim basketbol topuna dönen göbeğimden, deniz simidine akraba olan popomdan geçmiyor adeta bana psikoloji işkence yapıyor, beni soğuk savaşa sürüklüyorlardı.
Bu savaşı kaybetmeye hiç niyetim yoktu. Şimdi değilse bile doğumdan sonra intikamı alacaktım elbette.

4 aylık hamileyim şu an ve bugün büyük gün. Bebeğimizin dünyaya bir Gianni Versace mi yoksa Donatelle Versace mi olacağı belli olacaktı. Evet cinsiyetini bugün öğrenecektik ve bu heyecan hiçbir heyecana benzemiyordu.

Ne tüm oppaları aynı sahada gördüğüm o futbol maçında vardı bu heyecan ne de Joo Won Paris uçağından yanımda belirdiğinde. Bunu ona söylemeyin ama bizim ufaklığın heyecanı babasının heyecanını 2 – 0 yendi şimdiden.

Ah yine de Joo Won yanımdayken beni hala bir volkan basıyor, markalar buharlaşıyor, kalbimin bandosu mehter marşını çalıyor, hayat her an daha da güzelleşiyor.

Ona hamile olduğumu söylediğim ilk anı hatırlıyorum ve hala gülüyorum. Dâhiliğiyle dünyama ün salmış kocama yaptığım sürpriz elimde patladı.

Ah anlatmış mıydım? Doktora görünüp de içimde minik bir moda aşığının yaşadığını söyledikleri ilk an ben kendimi en yakın AVM’ye attım ve o an aklıma gelen bir fikirle sevinçle Heidi gibi kırlarda dolaşırmışçasına AVM’nin parlak zemininde salındım.

Aradığım yere varmam uzun sürmemişti. Armani Baby çocuk mağazasına gidip bir çift pembe küçük ayakkabı aldım ve onu süsleyerek sürprizimi perfect hale getirdim.

Eve geçince yaptığım yemekleri daha doğrusu yapamadığım yemekleri güzel bir sunumla hazırladım ve kocamın gelmesini bekledim. Evet güzel bir sunum gerçeği örtmekte her zamana başarılı olmuştur. Evliliğimizin ilk günleri restorandan sipariş ettiğim yemekleri başarılı bir halkla ilişkiler kampanyasıyla satmayı başarmış ancak foyamın meydana çıkmasıyla Joo Won'u acı gerçeklerle yüz yüze bırakmıştım.

Oda gerçeği ortaya çıkardığı için çoktan pişman olmuştu çünkü benim yemeklerimi yemek zorundaydı artık. Bu gece için de şaheserlerimi hazırlayıp -ki hepsi Picasso'nun tablolarına benziyordu- kocamı bekledim.

Tutkulu bir öpücükle onu karşılarken muazzam sofraya korkuyla baktı. Evet korktuğunu görebiliyordum. Tanrım, o gülen yüz yaptığım sosların altında ne bulacağının korkusu net bir şekilde yüzüne yerleşmişti. Keyifle gülümsedim ve ona destek olurmuşçasına sırtını sıvazladım.

Sünnetten kaçmaya çalışan çocuk gibi tüneyecek bir ağaç arıyordu. Hayır Joo Won o sofraya oturacak ve Picasso'larımın tadına bakacaksın! Nihayetinde yemekler iyi kötü yendi ve büyük an geldi.
O kahvesini içerken ben de içeriye koştum ve hazırladığım paketi ona uzattım

"Aşkım sana hediye aldım" derken 32 dişimi hava almaya çıkartıp keyifle gülümsedim.

Kocam da gülümsedi ve ayağa kalkıp hediyeyi açmaya çalıştı.
Muhtemelen ona Rolex saat falan aldığımı düşünmüştü. Ancak çok daha iyisini yapmıştım. Mümkün olsa karnımdaki çocuğu paketleyip verirdim. Ah onu şaşırtmak ve mutlu olmasını görmek benim için dünyanın en güzel şeyiydi.

Paketi açıp şaşkın gözlerle baktı. Evet ne olduğunu anlamamıştı! Dünya piyasalarını avucunun içi gibi bilen, milyon dolarlık anlaşmalara gözünü kırpmadan dalan adam bir çift basit bebek ayakkabısından karısının hamile olduğunu anlamamıştı.

"Sevgilim bu nedir?" diye sordu.

"Tribüşon aşkım anlamadın mı?" diye cevapladım. Ah Tanrım! Ne sandıysa bu pembe şeyleri.

"Efendim?" dedi.

Ah Joo Won o an zeka eksikliği hastalığı yaşıyordu ve ben de üstünü tamamlamak için kendi zekamdan vermeye hazırdım. Hayır direkt lafa daldım ve
"Hamileyim" dedim birden bire ardından ayakkabıları elinden çektim.

Yüzüne yerleşen şaşkınlık karşısında pause tuşuna bastım ve Joo Won'un bu şaşkın suratının keyfini çıkardım. Resmen şoka girmişti. Şoku devam ederse ben de sinirden komaya girecektim ama.

"Valla mı?" diye sormaz mı ah sanırım bugün dünyayı bir göktaşından falan kurtarmıştı. Bu kadar aklının durmuş olması normal değildi.

Ardından kendine geldi ve beni kucağına alıp sıkıca göğsüne bastırdı. İşte Joo Won'dan görmek istediğimiz hareketler bunlardı. Ben de ona sarıldım ve o halde boynumu öperken gıdıklanıp çırpındım. En sonunda beni yere bırakırken karışan saçlarımı özenle yüzümden çekti ve dudaklarımı öpmeye başladı.

2 asır sonra kendini çekip "Çok mutluyum aşkım" diyebildi. İçimdeki kıyametin kopmasını geri bir tarihe erteleyip "Ben de" dedim ve ona tekrar sarıldım. Hamile olduğumu söylediğimde yaşadığım fırtına öncesi sessizliği ve ardından gelen tsunamiyi çok sevmiştim. Joo Won'u böyle tatlı bir şaşkına çevirmek için ayda bir hamile kalmaya bile razıydım.

Hamileliğin birinci ayı biterken ben de gördüğüm her şeyi aklınıza gelebilecek en iğrenç şeye benzeterek eşsiz mide bulantı deneyimleri yaşadım ve Joo Won'u hayattan bezdirdim. Hamileliğimin acısını benden çok o çıkarıyordu.

Beni tek motive edense dolaplarımdaki kadim dostlarım markalarımdı. Gerçi şimdi hiçbiri üzerime olmuyordu ancak onların da benim üstümde değer kazandıkları anın hayalini kurduklarını görebiliyordum. Evet bazıları hayvanlarıyla bazıları bitkileriyle bazıları da rahipleriyle konuşurken ben Louis'le, Hermes'le, Valentinoyla konuşup içimi onlara döküyordum.

Hamileliğimin Bir gece yarısında uyandım ve aşermenin nasıl bir şey olduğunu o an anladım. Joo Won melekler gibi uyurken onu dürterek tatlı uykusunu sabote ettim.

Uykulu sesiyle bir çocuk gibi konuşurken ona yeniden aşık olmuştum.

"Ne oldu aşkım, iyi misin?" diye sordu.

"Değilim sevgilim, sanırım aş eriyorum" dedim. Bunun üzerine kocam doğruldu ve bana baktı.

"Ne istiyorsun canım. Gidip getireceğim" dedi tatlılıkla.

"Gucci aşkım, Gucci'ye aş eriyorum" dedim ve suratımı astım. Evet gece boyu beni uyutmayan şey geçen gün vitrinde gördüğüm petrol mavisi işlemeli Gucci ceketti.

“Ne? Ah Wee Na sana onu yarın alacağım aşkım. Bu saatte mağaza kapalıdır biliyorsun” dedi ve muhtemelen içinden “Tanrım neydi benim günahım” diyerek bana tatlı tatlı baktı.

“Tamam ama söz ver” dedim. Elimde olsa kontrat bile imzalatırdım ona. O geniş kesim ceket hamilelik trendime son derece uyacaktı.

Söz verdi ve beni kolları arasına alıp uyutmaya çalıştı. Başımı onun göğsüne koyarken sırıttığını anlıyordum.

Bu tatlı anılar zihnimdeyken bebeğin cinsiyetini öğrenmek için hazırlandım ve aşağıya inip Joo Won’un beni almasını bekledim. Birkaç dakika sonra korna sesi duyunca hızlıca bahçeye çıktım. İşten gelmişti ve doktordaki randevumuza gidiyorduk. Bahçede yakın komşum olan Ma Ri’yi görünce ona bana şans dilemesini ve ilk çocuğumun kız olması için dua etmesini söyledim.

“Çok şık bir kızın olacağından eminim tatlım” dedi Ma Ri ve uzaktan bana bir öpücük atarken ben de ona el sallayıp arabaya geçtim.

Boyumun 1.72 den 1.62’ye düştüğünü söylemiş miydim? Ah evet hamilelik yüksek topuk düşmanıydı ve kızım uğruna hayatımın anlamlarından biri olan platformlarıma, topuklularıma veda etmiştim. Joo Won’un beni turp gibi yerden bitme göreceğinin kabusuyla uzun geceler uykusuz kalmış olsam da o bana vücudumun her noktasının her santimini zaten bildiğini söyleyip bir güzel kırmızıya çevirmişti yüzümü.

Neticede topuklu devrini kapatıp babet devrine girerken moda dünyasındaki hükümdarlığım da vezirliğe geçmiş olsa da kocam için hala kalbinin sultanıydım.

Pembe babetlerimi sürüyüp liseli kız psikolojisinde arabaya bindim. Kocam uzanıp öptü beni ve heyecanlı olup olmadığımı sordu.

“Aman şık olsun da kız, erkek önemli değil” dedim, ardından esprimi çakmayan kocama baktım ve

“Yani sağlıklı olsun da aşkım…” dedim ve ona gülümsedim. Joo Won da kahkahayı bastı ve “hiç uslanmayacaksın değil mi?” diye sordu.

“Cevap vermek zorunda mıyım?” dedim oyunu sürdürmek istercesine.

Kafasını salladı ve hala gülümserken kızım da tekmesiyle bize katıldı. Ah bu tekme bu sefer hayli şiddetliydi. Futbolcu bir kızı kabul etmeyeceğimi bilmeliydi ama.

Sonuçları almak için bir saat kadar beklerken heyecandan ellerim titremeye başlamıştı. Joo

Won ellerimi kendi avuçlarına aldı ve bana tatlılıkla gülümsedi. Kız veya erkek önemli değildi o an tek önemli olan çocuğumun babasına çekmesiydi.

Sonuçları aldığımızda ilk çocuğumun kız olacağını görünce tüm markaların en önemli tasarımlarının ayaklarıma serildiğini düşündüm. Ah hayır! Bu hissi hiçbir somut varlıkla açıklayamazdım. Gözlerime dolan yaşları kocam sildi ve bana usulca sarılıp tebrik etti.

Ah hayır bu benim değil onun akıllı kromozomlarının başarısıydı. Her şeyi mükemmel yapan kocam bebeğimiz için de son derece mükemmel bir baba olacağını kanıtlamış ve benim için bir adım önde olan ilk çocuğun kız olma fikrini bana yaşatmıştı. Onu ne kadar sevsem azdı.

Neticede 9 ay boyunca hassas durumumu sonuna kadar kullandım ve doğumdan sonrasının bir beş yıllık stoğunu doldurdum gardırobuma. Joo Won bu süreler boyunca hiç itiraz etmedi ve peşimde binlerce km yakıp binlerce mağaza dolandı. Zaman zaman kendimi kıstığım anlar da oldu tabi. Ee neticede modası geçmeye uygun kıyafetleri alıp da ekonomimize kibrit suyu dökmeye niyetim yoktu. Modasının geçme ihtimali olan şeyler almayarak paramızı güvenle korudum.

9 ay sonunda Doğum sancıları başlayınca hastanede yanımda annem, kayınvalidem, Yeong ve tabiî ki kocam da vardı.

Ameliyathaneye alınırken Joo Won elimi tuttu ve yanımda olduğunu fısıldadı. Acıyla kasılırken bana umutla gülümsedi ve doğumdan sonra sınırsız bir AVM gezisi vaat etti. Beni rahatlatmak için komik görünmeye çalıştığını biliyordum ve onun da benim kadar acı çektiğini görüp ben de ona iyi olduğumu göstermek için oyununa katıldım.

“Kredi kartını tamamen bana bırakacaksın ama” dedim bir yandan da inliyordum.

“Tabi ki aşkım. Yanında 2 adet bonus kartla birlikte hem de” dedi ve uzanıp alnımdan öptü.

“Aşkım, seni çok seviyorum. Lütfen dayan” diye devam etti ardından ve elimi sıkıca sardı.

Ah bu kadar kasılırken tırnaklarımı onun eline geçirdiğimden habersizdim. Ondan güç almak bu işi kolay atlatmamın tek yoluydu.

Kızımız doğarken ikimiz de ağlıyorduk. Joo Won alnımdaki teri silerken kızımız da çığlığı basmıştı. Tanrım devasa bir AVM’nin tüm camlarını indirebilecek kadar güçlüydü çığlıkları. Kucağıma ilk verdiklerinde önce bir yalanla her şeyi başlatan babamı sevgiyle andım.
O yalan söylenmeseydi bugün Joo Won’la evli olmayacaktım. Ah buradan yalanın iyi bir şey olduğunu söylediğim çıkarılmasın. Demek istediğim doğru insanın ne zaman, nasıl geleceği asla belli olmaz.

Hayattaki en büyük doğrum olan kocamla müşterek hayatımız artık 3 boyuta geçmişti. 3 kişilik ailemizde ne gibi sürprizlerin olduğunu bilmemek ise işin en eğlenceli tarafıydı.

“Omma Dioy almaya mı gidiyoyuz?” diye sordu 4 yaşındaki kızım Han Ah.

“Evet kızım bugün ommanın alışverişi günü ve kendine bir Dior Sana da kocaman bir dondurma alacak” dedim Han Ah’a ve onu minik elinden tutup babamıza doğru yürüdüm.

“Veysaceli donduyma istiyoyum ommaa” dedi kızım ve suratını astı.
O sırada Joo Won bize yaklaştı ve Han Ah’ın önünde diz çöküp onu kucağına aldı.

“Sana Chanelli dondurma alacağım kızım” dedi ve bana da göz kırptı.

Evet kızıma modayı öğretmeye yanlış yerden başlamıştım. Modanın yenen değil giyilen bir şey olduğunu anlatmak için sanırım birkaç yıl daha büyümesini bekleyecektim. Yine de kendim kadar deli yetiştirmeyecektim onu.

Ben aşktan yana şanslıydım ve gidip zengin bir cimriye aşık olmuştum. Kızım aşk konusunda şanslı olmaz da ya davulcuya ya zurnacıya kaçarsa diye durumu fazla abartamayacaktım. Ah aşk karşısında tüm markalar bir hayal olsa bile realiteler de değişmiyordu.
Her kadının şartları ne olursa olsun taktığı birkaç markası illaki vardır. Bu yüzden o birkaç markayı Han Ah için en güzel markalardan seçecektim. Kızım fakir ama gururlu değil fakir ama şık olmalıydı olursa da.

Kızım elbette şıktı ama asla Katie Holmes’un çocuklarına giydirdiği o topuklu ayakkabıları giydirecek delirmemiştim. Hem bizim muhafazakar babamız karısının giyim alışkanlıklarına karıştığı gibi kızına hatta torunlarına da karışacağını göstermişti. Evet Joo Won’un devrimiyle mini etek dünyasında ben devrik bir lider olmuştum ve kızımız için de bu dünya 14 yaşına kadardı.

Yine de mağazalar Wee Na ve Han Ah takımına karşı tamamen savunmasızdı. Bugün de Rutin AVM turistik gezimizi hepimiz karlı çıkarak bitirdik. Kocamın kredi kartı can çekişmeden günü kurtarmayı başarmış, Han Ah’ın midesi bayram etmiş, benim de mağaza poşetlerim dolmuştu.

Gece sızlayan ayaklarımla yatağa atladım. Joo Won da duştan çıktıktan sonra yanıma gelmişti. Kolunun altına aldı başımı, düşünceli görünüyordu.

“Bir gün iflas edersem ama gerçekten beş parasız kalırsam da yanımda olacaksın değil mi?” diye sordu.

“Aman Tanrım yoksa iflas mı ettin?” dedim şaşkınlıkla.

Evet iyi rol yaptığımı söylemiş miydim? İflas etse yanından ayrılacağımı sanmış olamazdı

değil mi? Bu düşünce için bile iyi bir ceza hak etmişti.

“Wee Na!” dedi sinirli bir ses tonuyla. Ardından devam etti.

“Beni terk etmeyeceğini biliyorum” dedi ve sıkıca sarmaya devam etti.

“O kadar emin olma” dedim ve sırıttım. Joo Won okşayıp durduğu koluma bir çimdik atarken doğruldu ve gözlerime baktı.

“Eğer beni terk edersen yemin ederim moda dünyasının kökünü kazırım. Ve asla mutlu olamazsın” dedi.

Tehditkar ve tatlı bir bakışla bana bakarken onun vitrinindeki gözlerinde, yazıyı okuyabiliyordum. Ah Tanrım! Joo Won’un mağazasında sadece AŞK yazıyordu. Üstelik bedava!

Ona iyice yaklaştım ve gizli bir şey fısıldar gibi konuştum:
“Senden ayrılırsam sonsuza kadar mutsuz olurum zaten” dedim ve uzanıp onu öptüm.

“ Şeeyy eğer ikinci bir kız doğurup beni kaçınılmaz iflasa götürmeyeceğine söz verirsen bir şey yapacağım sana” dedi ve kulağıma eğilip teklifini sundu.

“Asla, asla! Han Ah’a bile zor yetişiyorum. Ah hayır Joo Won o futbol takımını kurmayacağım tamam mı?” dedim kulağıma söylediği şeyi duyduktan sonra.

Joo Won beni kendine çekerken cevap verdi:
“Ama 8’e tamamlamalıyız aşkım, hatta geç bile kaldık” dedi ve çapkınca gülümsedi.

Ben ise ona nasıl karşı koyacağımın cevabını arıyordum. Bildiğim tek şey ise Bu cevabın benim literatürümde yazmadığıydı.

~ SON ~